Ketabton.com

د موبایل یارانه

ليكوال: محمد غازي نوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال خبرې

کله چې مې "د موبایل یارانه ناول" ولیکه، نو ما دا تصور نه کاوه چې دا به دومره محبوبیت ومومي. خو کله چې خلکو ولوست، خپل نظرونه یې راکړل، او له ناول سره یې تړاو پیدا کړ، نو ما پرېکړه وکړه چې د دې کیسې دوهم پړاو هم ولیکم.

"د موبایل یارانه – دوهم پړاو" د مینې، امید، او د ژوند لوړو ژورو نوی داستان دی. دا ځل کیسه د واده وروسته مرحله ښیي، چېرې چې مینه له نویو ازموینو سره مخامخ کیږي.

خو دلته یوه بله خبره هم ده چې یادول یې مهم ګڼم. ځینې کسانو دا ناول زما له اجازې پرته، بلکې په خپل نوم، په ویب‌سایټونو کې پورته کړی. د لیکوال لپاره تر ټولو لویه ناهیلي دا ده چې د هغه هڅې بل څوک د ځان وګڼي. زه ټولو لوستونکو ته خواست کوم چې اصلي لیکوال ته درناوی ولري او د کتاب حقوق مراعات کړي.

"د موبایل یارانه" زما له زړه راوتلې کیسه ده، که دې ولوسته، که دې احساس کړه، نو دا د لیکوال لپاره تر ټولو ستر افتخار دی.

—محمد غازي نوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روژې مازيگر و، د ژمي يخه هوا چلېده. لگيا وم خپل کالي مې پرېمنځل، چې د موبايل د پيغام غږ شو. موبايل مې خلاص کړ او لاړم د پيغام پاڼې ته. چې گورم، يو ناآشنا نمبر دی.

ليکلي يې وو: "ډېره ښښنه غواړم، موبايل مې کور کې په بيک کې پاتې وو او بيک په کوټبند کې ځوړند وو".

ما ورته په پيغام کې وليکل: "ورور يې که خور؟ نمبر دې غلط کړی".

بېرته يې ځواب راکړ: "ته څه کاره يې چې هرڅوک يم؟"

غصه مې راغله. د وړو موبايلو پيغام مينو کې يو آپشن دی د "چټ" په نوم. هغې کې مې ورته نمبر وليکه او کوټه مې په بټن کېښود. دېرش، دوه دېرش خالي پيغامونه مې ورته وليږل.

په دې دوران کې يې يو پيغام راغی: "ښښنه غواړم، نمبر مې غلط کړی ".

او بل پيغام يې راوليږه: "دا څه کوې دومره ډېر پيغامونه؟"

ما ورته وليکل: "سمه ده چې نمبر دې غلط کړی، بيا پيغام مه کوه. لگيا يم کالي پرېمنځم او روژه ماتی به هم تياروم ".

زه نو په دې وخت کې په يوه ځای کې مسافر وم. وظيفه مې وه، چې هر څه مې خپله ځانته کول.

بل پيغام يې وکړ: "گرانې، ستا لاسونه به څومره درد کوي. زه درسره کومک شم ".

ما زړه کې وويل: "رازه! لک تنگ يې کړه. کېدای شي دا کوم هلک وي." ازار ورکړه .

ما ورته وليکل: "نه گرانه، مننه. نور پيغامونه مه کوه. که ورونه مې راغلل، بيا راپسې غصه کېږي".

کالي مې خلاص کړل.

ديک مې شروع کړ. بيا يې پيغام وکړ: "گرانې څه کوې؟ "

ما وويل: "ديک کوم ".

هغې بيا وويل: "څه پخوې؟ "

ما ورته وويل: "گرانه، که نږدې وای، ستا سر مې پخو، اوس ليږوگان بينډې پخوم ".

هغې وويل: "گرانې، ستا د لاس کتغ به څومره خوند کوي ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "نور بس که، چې دا روژه ماتی تیار کم، بیا پیغام درته کوم".

شپه شوه، او یولس بجې شوي وې. زما د پَهَرې یا چوکېدارۍ یو ساعت پاتې وو .

ما ورته وویل: "گرانه، ویده شه، نور پیغامونه سبا کوو ".

هغې ویل: "خوښه دې نه ده چې په خوا کې دي، راته ځای جوړ کې ".

ما وویل: "زما خواکې خو ځای نشته، که زما د پلار په خواکې یې درته جوړ کم، څنگه به وي؟ "

خندا یې ولیږله او خدای پاماني مو وکړه.

سحر شو او بیا یې پیغامونه پیل کړل. دا ورځ هم تیره شوه، همداسې زموږ د پیغامونو یوه هفته وخت ونیو. نه هغې زنگ ووهلو او نه ما. یوه هفته وروسته مې غصه راغله، چې دا څه دی؟ مانه خو یې سمه انجلۍ جوړه کړې، د خبرو لاندې هم گراني، او د خبرو باندې هم گراني .

په موبایل کې مې د هغې نمبر راوړو او زنگ مې ووهلو. د "اوکي" کولو سره یې په کړس کړس وخاندل، او ما چې پرې غږ وکړ، تلیفون یې بند کړ. دا خندا نه وه، بلکې د بریښنا شغلې وې چې زما په زړه کې دننه شول، او زه په یو نالیدلي مخ مینین شوم .

خندا یې ډېره ښایسته وه. لږه شیبه تیره نه وه چې هغې زنگ ووهلو. ما خپله ټوله غصه خوړلې وه. د ملگرو نه لرې شوم، خواکې پټې ته لاړم، موبایل مې "اوکي" کړ .

سلام گرانه، څنگه یې؟

جلۍ بیا په خندا شروع کړه او خه په کړس کړس یې وخاندل. ما ورته وویل، گرانه د خندا علت څه دی؟ هغې وویل، ستا د دې دومره تمثیل علت څه و؟ تا ولې ماسره دومره غټه ډرامه وکړه؟

ما ورته وویل، ما وې رازه کوم هلک به وي، ازار ورکړه، زه څه خبر وم چې ته یې. خو دا راته اوس ته ووایه چې تا ولې داسې کار وکړ .

ویلې یې، همدا ستا خبره زما هم ده. ما ویل که کومه جلۍ ده، ازار به ورکم هغه ته وي .

ډېرې خبرې مو وکړې او خنداگاني مو وکړې، خو په آخر کې مې ورته وویل، ستا نوم مبارک څه دی؟

بغیر له ځنډه یې وویل، نازنین. او بیا یې زما د نوم پوښتنه وکړه، ستا نوم څه دی؟

ما ورته وویل، وفا .

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا شوه او ویل یې، دا خو تخلص دی، نوم دې څه دی؟

ما وخاندل او ورته مې وویل، ته څه پوهه شوې چې دا تخلص دی؟

ویلې یې، دا دومره مکتب او اوس پوهنتون مې ستا سر لپاره ویلي. زه پوهنتون کې یم او د پښتو ادبیاتو په پوهنځي کې یم .

ما ورته وخاندل، هههههه .

ویلې یې، خاندې ولې؟

ما ویل، کال یا بل کال ته، لخیره ادبیاتو نه خلاصیږي .

جلۍ زما په خبره پوهه شوه، هغې هم وخاندل او وی ویل، وه قرآن دی، تا ونه وهي، دا څنګه خبرې کوي؟

ما ویل، خو رښتیا وایم، کنه .

څه خبره یې کوله چې موبایل یې بند شو. ما ورته دستي زنګ ووهلو. زړه مې کله صبر کو ، ایله راسره په اول ځل جلۍ په موبایل کې خبرې کړي وې او بل ځواني هم وه. نو څنګه یې چې موبایل وکی کړو، راته یې وویل، نوري جانه، زما موبایل کې روپې خلاصې شوي، زه درته نیم ساعت وروسته زنګ ووم، موبایل کارت ته مې ځواب لیږلي، ته موبایل بند کړه .

ما وویل، زه چې ترڅو کارت راوړي، په دې به خبرې وکړو .

ویلې یې، سمه ده، خو اول دې تعریف وکړه، نوم، ولایت، دنده .

ما ویل، نوم مې سرفراز دي تخلص مې وفا دی، ولایت مې ننګرهار دی، او په فلانکي شرکت کې دنده لرم .

په کړس کړس یې بیا وخاندل، ویل یې، اوس خو مې پیدا کړي، نور زه کارتونه نه اچوم، ته به یې راته اچوې .

بیا یې وویل، دستي ساعت څه کوي؟

ما ویل، په یو نالیدلي مخ الله مئین کړم، او اوس لګیا یم ورسره خبرې کوم .

جلۍ بیا وخاندل .

ما ویل، لک صبر، د هغې خبرو ځواب اوسي نه درکم .

ویلې یې، وایه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل، زه خپله د غریبۍ نه په نهاره ویده کیږم، کله راته د کارت ونه وایي .

جلۍ یو ځل بیا غر وهل په خندا شوه

او زموږ د موبایل اړیکه په مینه بدله شوه. اوس نو نه زه بغیر د هغې د غږ اوریدلو صبریدم او نه هغه. دواړه د یو بل لیوني شوي وو. زنګ به یې ووهلو او په ساعتونو ساعتونو خبرې به یې کولې. هغه وخت یوه دقیقه خبرې لس افغانۍ وې او پیغامونه مفت وو. یوازې په پیغام مو ګوزاره نه کوله، ترڅو به مو چې د یو بل غږ نه و اوریدلی.

وخت تیریده، یوه ورځ یې زنګ وواهه او راته یې وویل چې آیا زه تا کابل ته دعوت کړم رابه شې؟ ما وویل، خامخا، زه هم غواړم چې یو بل د نږدې وګورو، خو څنګه به مې دعوت کوې؟ جلۍ غلې شوه، څه ساعت وروسته یې وویل، زما د ورور کوژده ده، هغې ته به دې دعوت کړم. ما وویل، سمه ده، که هغه نه وي پوهنتون ته به دې درشم.

جلۍ وخندل او ویې ویل، "زه هم غواړم چې یو ځل دې د نږدې وګورم. نه پوهیږم چې څه راباندې شوي او څه جادو دې راباندې کړي ده. زما په ذهن او خیالونو کې دې خپل سورۍ غځولي دي. هره شېبه ستا فکر کوم او هره شپه په خیالونو کې ستا تصویر جوړوم. وایم، داسې به وي، بیا هغه وران کړم، چې نه داسې به وي، نه داسې به وي."

په همدې سوچونو کې راباندې شپه تېره شي. د پوهنتون درسونو ته مې هم زړه نه لرېږي، سوچه لیوني شوی یم. د نازنینې خبرې نور هم زما زړه هغې ته ورنږدې کړ. ټوله شپه به مې ورسره په میسجونو کې تېره کړه، او چې هغه به ویده شوه نو د خیال ښاپیرۍ به راباندې راغله او غزل لیکل به مې شروع کړل.

ما ورته وویل، "ګوره، کابلۍ تصویر جوړول خیر دی، خو چې غلط انځور دې ذهن کې جوړ نکړي. زه دومره پاک انسان یم چې په لمنه مې مونځ کیږي، خیر دی که کلیوال یم."

وی وخندل او ویې ویل، " د مشرقۍ خلک ډېر وران دي."

ما وویل، "وران نه دي، ساده دي. د یوه خبرې خلک دي، خو تاسو کابلیان بیا وران یاست."

وی وویل، " وبه دې ګورم چې دعوت درکم، او په خپله خبره وفا وکړي."

ما وویل، "راتګ خو غم مه کوه، خو ګوره، زه کله کابل ته نه یم راغلی، هسې نه چې د شادګل غوندیورک شم ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

وی وخندل، "مړه مشرقیواله، مخې ته به درشم."

ما وویل، "دا دې لا روغه خبره وکړه. ستا له برکته یا کابل وګورم او یا به ورک شم

په همدې خبرو سره مو خدای پاماني وکړه. ما قلم او کتابچه واخیسته او دا غزل مې ولیکه:

دا زه چې ورځ په ورځ زړېږم، ژاړم

جانانه، تا پسې کړېږم، ژاړم

که د سحره تر ماښام درګورم

زه په دیدن دې نه مړېږم، ژاړم

چې اراده زه د راتلو وکړم

په ټوله لاره کې غورزېږم، ژاړم

خلک په د لیوني کمان کړي

زه چې د ځان سره بغنېږم، ژاړم

هغه ورځ هم راغله. درې ورځې مخکې یې راته وویل، "روانه پنجشنبه مې د ورور کوژده ده په فلاني هوټل کې. ګوره راشه او پاتې نه شې."

ما وویل، "هلته خو کارت پکارېږي. د کارت سره څه وکړم؟"

وی وویل، "ما به په دروازه کې ستا په نوم کارت ګارد ته ورکړي وي، چې راغلي پښتنه یې وکړه."

زه هم لاړم ښار ته، په ادل خیاط مې ګلدوزي غاړې واله کالي وکړل، تور واسکټ او بوټان مې هم واخیستل، یو دستمال مې د غاړې هم واخیست. ځان مې برابر کړو.

د پنجشبې په ورځ مې ملګرو ته وویل، "زه تر کابل پورې ځم او سبا به بیرته راځم."

یولس بجې مې حرکت وکړ، لاړم کابل ته. ښار کې مې چکري ووهل او بیا د خپل منزل په لور روان شوم. چې مازدیګر ناوخته هوټل ته ورسیدم، نو د هوټل مخې ته ناست ګارد راته وویل، "کارت راکه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل، "دلته چا زما په نوم کارت درکړی؟"

وی وویل، "هو، لاړ شه.

هوټل ته چې دننه شوم، د سړیو سالون ته لاړم. لوبه گرمه وه، موسیقي چالانه وه، او گډاگاني شروع شوې وې.

ما چې له خپل ځایه حرکت وکړ، نو ما ورته زنگ وهلی وو. ان تر هوټله راسره وخت ناوخت په اړیکه کې وه. کله چې هوټل ته دننه شوم، نو راته یې وویل، "موبایل ته دې فکر وي، چې زه موقع پیدا کوم، درته زنگ وهم."

زه لاړم او یوې چوکې ته کیناستم. درز غوبل جوړ وو، قتغني سازونه لگیا وو، هلکانو گډاگاني کولې، او ما خپل موبایل څارلو.

ډوډۍ راغله، ومو خوړله. زه بهر کانتین ته لاړم او یو بیر مې ځانته واخیست. یخ هم وو، ساړه مې هم کیدل. بیر مې وڅښل، خواکې مې یو دوه ځوانان ولاړ وو، سکریټې یې لگولې وو. ورته مې وویل، "یو دوه کشه ماته هم راکړئ." سکریټې مې ووهو، ځان مې سم سور کې کړو، بیرته لاړم سالون ته دننه شوم.

په دې وخت کې هنرمند دا سندره شروع کړه:

"راشه پښتنه وکړه زما د غر او سینه

سړی د کوم ځای وینه، بس د لغمان به وینه."

زه هم ښه سور کې شوی وم، پاسیدم او په گډا شوم.

په گډا کې راته زنگ راغی، اوکې مې کړه، غږ مې کړ: "هلو، هغه وویل وویل چیرته یې؟" ما ویل لگیا یم، گډا کوم."

ویل یې لک صبر وکړه، چیرته پرده کې ولاړه وه او زما د گډا سیل یې کو."

د دې سندرې سره مې ښه ډېره گډا وکړه.

بیا لاړم، هنرمند ته مې وویل: "دا سندره ووایه چې وایي:

'د یوې ورځې مېلمه راته جوړه کړه، غویمه.'"

هنرمند دا سندره شروع کړه او ما گډا ته دوام ورکړ.

ټول خلک راته حیران وو چې دا څوک دی، ښه گډا مې وکړه، په ځان نه پوهیدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره خلاصه شوه، راغلم بیرته پخپل ځای کیناستم.

چې کتل مې، نازنین بیا زنګ ووهه. موبایل مې اوکې کړ او د سالون نه بهر ووتم.

نازنین راته وویل: "د ښځو د سالون د دروازې چپ اړخ، د دېوال شاته ودرېږه، زه درځم."

دې خبرې سره مې په زړه لړزه راغله، یو رقم رپ راباندې ولګید، ټول وجود مې لړزېده، یخ راباندې راغې.

منډه مې کړه، کانتین ته، سګریټ مې واخیست، څښه مې. ورو ورو روان شوم، هغه ځای ته لاړم.

هلته ولاړ وم او رپیدم، چې د پښو اواز مې واورید

زه هلته ولاړ وم چې د پښو اواز شو. چې مې وکتل، جلۍ راغله، لاس یې راکړ. سلام فرازه، ډاډه شوم چې دا نازنین ده.

لاس را کولو سره مې غاښونه په کړچیدو شول او لړزه مې زیاته شوه.

نازنین ته مې چې وکتل، جیګه ونه، سپین رخسار، ښایسته بدن، داسې ښکاریده لکه کومه وکیله یا څارنواله.

هغې وخندل: "دا په تا څه شوي فرازه؟ ولې داسې رپیږې؟"

ما وویل: "نور نه پوهیږم، چې تا راته وویل دلته راشه، نو زه لړزې ونیولم."

هغې وویل: "ټوکې مه کوه، یخ دې کیږي."

زما ټوله نشه ختمه شوې وه. ما وویل: "یخ نه دی، ته اوس لاړه شه، لږ وروسته راشه، زما حالات به سم شوي وي."

هغې وویل: "سمه ده. ته هم لاړ شه سالون ته، زه بیا درته زنګ وهم."

دواړه روان شو. نازنین همداسې ماته کتل. ما سر ټیټ اچولی و.

هغې تاوه شوه خپل سالون ته، خو په دروازه کې ودریده او بیا یې ماته وکتل.

زه ترې لاړم

سالون ته دننه شوم، کیناستم، ښه شیبه وروسته مې حالات سم شول. سیل مې کاوه چې نازنین بیا زنګ ووهه.

هغې وویل: "هلو، فرازه، اوس دې حالات څنګه دي؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل: "ښه یم، هر څه سم دي."

هغې وویل: "هماغه ځای ته راشه." او اړیکه یې بنده کړه.

لاړم هلته، یوه شیبه کیناستم چې کټل مې، نازنین بیا راغله.

سلام مې وکړ، لاس مې ور اوږد کړ. د جوړ پخیر نه وروسته یې وویل: "فرازه، مخکې داسې معلومیدلې لکه نشه چې وې، او په ګډا کې هم همداسې ښکاریدې."

ما وویل: "د مخکې خبرې راته مه کوه، کنه قسم دې، اوس مې بیا لړزه نیسي او بیا به مې په لس بړستنو هم ګرم نه کړې."

نازنین زما په دې خبره وخندل او په مټ کې یې لږ څکنډلم.

ما وویل: "دا ګپ ګوره، نه لرو، کنه بیا دې زه هم څکنډم."

هغې بیا په خندا شوه.

ما نازنین ته وویل: "زه به نور لاړ شم، هم مې ته ولیدې، هم مې تا سره کړې وعده پوره کړه."

نازنین وویل: "چیرته ځې؟ څوک خپلوان لرې؟"

ما وویل: "هو، په دې څلورم سړک کې مې خپلوان دي، خو هلته نه ځم، غواړم بیرته حرکت وکړم او لاړ شم جلال اباد ته."

هغې په حیرانی سره وویل: "جلال اباد ته؟ هغه هم په دې توره شپه؟

زه هیڅ کله اجازه نه درکوم، لاړ شه سالون کې کینه، چې پروګرام خلاص شي، زه به خپل ورور ته وایم چې تا له ځانه سره یوسې."

ما وویل: "ښه، ته به خپل ورور ته څه وایې، چې دا څوک دی؟"

نازنین وویل: "ورته وایم، دا زما د صنفي ورور دی."

ما وویل: "نه کیږي نازنین، زه ځان رسوم."

نازنین غوصه شوه، ویې ویل: "ما درته وویل، کنه، چې دا وخت تک جلال اباد ته ښه نه دی، هیڅ چیرته به نه ځې. کنه زه خپله درځم، لاس نیولی دې وړم!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "سمه ده، خیر . دلته به خپلوانو کره لاړ شم، خو تاسره نه ځم، ځکه نه ما څوک پېژني او نه زه پېژنم. د خلکو خولو ته به څه ګورم؟"

ویل یې: "سمه ده، خو وعده وکړه چې جلال اباد ته به نه ځې."

ما وویل: "سهي ده، نه ځم."

یوه شیبه مې ورته ښه وکتل.

نازنین وویل: "څنګه دې، راکي سترګې دې خښې کړې، خیر خو دی؟"

ما وویل: "نازنین، ته خو داسې نه ښکاري چې د فلانکي ولایت اوسېدونکې یې. نه دې ژبه د هغوي په شان ده، نه دې خبرې.

او نه د کابلیانو په شان پښتو کوې. ستا ژبه او پښتو ډېره سوچه ده، لکه د ننګرهار د خلکو په شان. او په ښایست کې داسې یې لکه د نورستان د پېغلو په شان."

هغې وویل: "فرازه، بیا دررله ټوله کیسه کوم؟ اوس به لاړه شم، هلته به ټول ما لټوي."

په همدې خبرو سره مو خدای پاماني وکړه، خو په تلو کې یې کلک په غېږ کې ونیولم او د مخ نه یې ښکل کړم.

همدې سره راباندې لړزه راغله، ما هم ترې لاسونه تاو کړل، ښکل مې کړه.

دواړو یو بل ته کتل او کلکي غېږي مو ورکړې وو.

ما چې ورته ویل چې بیابه کله ګورو نو همدا خبره نازنین هم غبرګه کړه، دواړو وخاندل.

ما ورته وویل نازنین تر اوسه خو د تلیفون یارانه وه لیدلي مې نه وي خو اوس د لیدو نه وروسته به راته ژوند ډېر سخت شي د حجران دا شپې ورځې تیرول به راته کړاو شي.

نازنین وویل: هو فرازه زه هم همدا فکر کوم چې تراوسه خو مو لیدلي نه وو اوس به دي جدایي ما نوره هم لیونۍ کړي یو څه وکړه

ما ویل بلکل ناکام دي چې د باران پسي پټې وګرزوم

نازنین وخاندل، هغه څنګه؟

ما ویل مجبور یم چې کابل کې کار ځانته پیدا کړم ستا د دیدن په خاطر چې هروخت دي ګورمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل داسي به چیرته وکړي او چرته به داسي شي

په نازنین هم نري نري لړزه راغله رپیده لکه چې سړو یخ نیولي وي

ما وویل الله به دا هرڅه سم کړي اوس ماته اجازه راکړه چې ناوخته کیږي او تابه هم کورنۍ دي لټوي

مونږ دواړو یو بل خه کلک غیږه کې ونیول نازنین مې شکل کړه او ترینه روان شوم

نازنین د سالون په دروازه کې ولاړه وه تر هغې یې کتل چې زه د هوټل نه بیرون او پناه شوم

ټیکسي مې ونیوله زما یو کنړي ملګرې وو د هغې کور ته لاړم شپه مې وکړه او سهار وختي مې هرکت وکړو

زه لا هډې ته نه وم رسیدلي چې نازنین میسج وکړو

سلام فرازه سهار دي پخیر چیرته یې

ما جواب ورکړو ستا دي هم سهار پخیر وي ګراني اوس هډې ته روان یم

چې کتل مې زنګ یې ووهو اوکي مې کړو

نازنین چې د موټر اواز واوریدو نو یقیني شوه چې رښتیا وایي

ویل یې سم موټر کې کینه د لوچګانو سره لاړ نه شي چې خدای مکړه موټر ټکر نکړي

ما ویل سمه ده سم موټر کې ځم

پخیر لاړ شي چې ورسیدي بیا راته احوال راکړه

سمه ده احوال درکوم په همدې سره مو اړیکه پری کړه

هډې ته له رسیدو سره، په موټر کې کیناستم، سوارلي ورو ورو پوره شوه، او موټر حرکت وکړ. زړه مې ډیر خوشاله و؛ د تېرې شپې خواږه یادګارونه مې په ذهن کې ګرځېدل، د نازنین سره هغه لومړی مخامخ لېدنه چې اوږدي خبرې مو پکې وکړې او راتلونکي ته مو لوړې هیلې جوړې کړې وې. دا هر څه مې په ذهن کې پرله‌پسې راتېرېدل. د هغې مسکا، نرمه لهجه، او د خبرو هغه انداز مې هر لحظه په زړه کې تازه و.

زما یو عادت دې چې کله په موټر کې کینم نو ډیر فکر مې د موټر ټکر او چپه کیدوته وي په همدې خاطر په موټر کې امده او چمتو ناست اوسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما فکر يو ځل بيا هغو شيبو ته لاړو چې د نازنينې سره د ليدلو لپاره لړزې نيولی وم، ټول بدن مې له شرمه رپېده. هېڅ کله مې داسې حالت نه و تجربه کړی. هر څه مې ګډ وډ ښکارېدل، خبرې مې نه جوړېدلې، او زما وارخطايي په مخ کې ښکاريدله .

دې وخت کې د سروبي نه تير شوي وو مخامخ مې کتل يو موټر ډير تيز راروان دي ناڅاپه، يو سخت ګړس شو. موټر په يو خوا ټېل وهل شو، ما ژر په مخکيني سيټ لاسونه تاو کړل، پښې مې ټينګې کړې. بدن مې په زوره ټکان وخوړ، موټر يو بل زورور ملاق وخوړ، او بيا په دربيم ځل کله چې موټر چپه شو، ناڅاپه هر څه ودرېدل. شاوخوا حالت چوپ و، خو د خلکو چيغې او نعرې مې اوريدلې.

ما شاوخوا وکتل؛ زه ښه وم، خو نورو مسافرو ته چې مې نظر شو، زما په زړه کې درونند احساس جوړ شو. خلک زخميان وو. د چا سر زخمي و، د چا لاسونه او پښې ماتي وې، او د چا له پوزې وينې بهېدې. زخمونه يې ډېره صدمه راکړه. ما چې خپل ځان ته وکتل، ټول بدن مې روغ وو، او د الله شکر مې وکړ چې زه له دې وحشت څخه روغ وتلی يم.

په لږ وخت کې خلک راورسېدل. موږ يې په احتياط له موټر څخه بهر راوويستلو. يو کس زما د پر مخ اوبه وشيندلې. سترګې مې نيم‌بازې وې او شاوخوا مې تورتم و. زړګی مې په ويره او حيرانۍ کې وو. په دې وخت کې مې موبايل ته زنګ راغلې وو يو کس پرې خبرې کولې او بيا يې وويل فراز څوک دې؟.

ما په کمزوري غږ ورته اشاره وکړه چې زه يم. هغه موبايل راکړ. ما وويل هلو، او د هغې خوانه مې يوه ژړغوني چيغه واورېده: "فرازه! ژوندی يې؟" غږ د نازنين و. دا هغه غږ و چې تل يې زما په وجود کې د ژوند او خوښۍ احساس خپراوه. هغې د خپل زړه درد په يوه چيغه کې څرګند کړ.

ما په کمزوري خو ډاډمنه لهجه وويل: "هو، ژوندی يم. ښه يم." هغې په يوه دم کې ساه واخيسته او په ژړغونې غږ يې وويل: "شکر دی، ما درته وويل چې په سم موټر کې سفر وکړه!" هغې دا جملې په بې‌صبرۍ سره او له پاملرنې ډکې کړې.

ما ورته په خندا وويل: "مه خفه کېږه، زه ټپي شوی نه يم، خو نور خلک ټپي شوي دي. زه به وروسته درسره خبرې وکړم." هغې بيا هم د اندېښنې څو خبرې وکړې، خو ما ژر موبايل بند کړ، ځکه پوهېدم چې نوره بې‌صبره شوې ده.

په دې وخت کې امبولانس راورسېد. ټول زخميان يې راواخيستل، او زه هم د امبولانس په يوه کونج کې ناست وم. نږدې کلينک ته لاړو ډاکټرانو زما معاينه وکړه. زه په حيرانتيا کې وم چې څنګه له دې هر څه څخه په روغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتلی یم. ، ډاکترانو راته د درد یوه ستن او ګولۍ راکړې. ما ځان ته یو ځل بیا وکتل، او ځان ته مې وویل: "فرازه، خوش قسمت یې چې ژوندی پاتې شوې."

وروسته مې ملګرو ته زنګ وواهه، ورته مې وویل چې ما ټکر کړې ټپي شوی نه یم، خو نن وظیفې ته نه درځم . سبا به بیا درشم. ما کورته زنګ وهلې وو چې ما داسې حادثه کړې خو ښه یم

کله چې کور ته ورسیدم، زړه مې ډک شو. د دروازې په خلاصېدو سره مې په مور سترګې وګیدلې، پرته له دې چې یو څه ووایم، منډه مې کړه او د هغې غېږ کې مې ځان واچاوه. مور مې په غېږ کې ټینګه ونیولم، او په هغې شیبه کې مې ټول دردونه او اندېښنې د هغې د مینې په غیږه کې ورکې شوې.

خدایه شکر، زویه، ته روغ یې؟" هغې په یو ډک زړه دا جمله وکړه، او ما یوازې دومره وویل: "هو، مورې، روغ یم." هغې مې په سر لاس تیر کړ او په پټه ساه یې د الله شکر ویست. هغه احساس چې یوازې د مور په غېږ کې پیدا کېږي، د نړۍ په هیڅ څه کې نه پیدا کیږي

کله چې زه د مور په غېږ کې پریوتم او د آرامۍ سا مې واخیسته، مور مې راته په وېښتو کې لاسونه وهل. زه همداسې خوب وړی وم. یو خو نا خوبي وه، بل یې د ټکر وروسته د آرام ګولۍ راکړې وې، نو سترګې مې پټې شوې وې.

یو وخت مې مور سر ښکل کړ او راته یې وویل: "فرازه زویه، پورته شه، د ماسپښین لمانځه وخت درنه تیر شو، مازیګر شو."

ما چې سترګې خلاصې کړې، سر مې هماغسې د مور په زنګانه ایښی و. ما وویل: "مورې، ته لا تر اوسه ناسته یې؟"

هغې وویل: "هو، ناسته یم."

ما ویل: "که سر دې ښکته کم او پاځېږم، بیا نه وي چې ویښ شې او نارامه شې. دوا دې هم خوړلې وه."

مور مې وویل: "تا پوره آرام وکړه، اوس پورته شه، اول لمونځ وکړه، بیا به ډوډۍ تیاره کړم."

پاسیدم ، مور مې له تندې مچې کړه. هغې هم زه د دواړه مخونه ښکل کړم.

ویې ویل: "شکر دی چې الله روغ راوستلې."

ما ویل: "مورې، چې ستا دعا راسره وي، په ما هېڅ نه کیږي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی وخت کې مې موبایل ته پام شو، له جېبه مې راویست، هماغه وخت ورته پیغام راغلی و. نازنین ۲۳ زنګونه او دولس پیغامونه رالیږلي وو.

د پیغامونو په لوستلو مې پیل وکړ:

سلام فرازه، اوس څنګه یې؟ کور ته ورسیدې؟

سلام فرازه، زنګ او میسج ته مې ولې ځواب نه راکوی؟

سلام فرازه، یو میسج راته وکړه چې زړه مې په قراره شي.

سلام فرازه، لیونی کېږم، نور مې ساه وځي، خیر دی، یو ځواب راکړه.

سلام فرازه، د الله روی وکړ، ځواب راکړه."

سلام، زما نوم نازنین دی، که دا موبایل د هر چا سره وي، ماته یو زنګ ووهي او د فراز معلومات راکړي، کنه نوره له غمه مړه کېږم."

دا یې آخري پیغام و.

ما ورته ولیکل: "سلام، ګراني، زه شکر روغ یم، خو ډېره بښنه غواړم چې تاته مې د کور ته د رسېدو خبر در نه کړ."

کله مې چې نازنین راته زنګ وواهه، له کوره بهر ووتم او موبایل مې وکې کړه.

ما وویل: "سلام، ګراني."

نازنین په غوصه او ژړغوني غږ کې وویل: "مرګ، ګراني؟ درد، ګراني؟ الله دې دا ګرانه واخلي چې ستا له غمه خلاصه شم! څوک داسې کوي لکه تا چې ما سره وکړل؟ ولې؟ آخر ولې؟"

هغې ادامه ورکړه: "تا ماته یو زنګ هم نه شو وهلی چې وواېې رسېدلی یم. زما خو له غمه زړه وچاود، همدا اوس سیرمونه راته لګېدلي دي، فشار مې لوړ دی. ته وړوکی یې چې داسې چلن کوې؟"

له هماغه وخت راهیسې مې څو زنګونه او پیغامونه در ته استولي دي، خو تا هېڅ ځواب رانکړ. ما فکر کاوه، خدای مکړه، څه چل نه وي پرې شوی. نه دي کور راته معلوم و چې راغلې وای، او نه د کوم بل چا شمېره راسره وه چې پوښتنه مې ترې کړې وای. ولې، فرازه؟"

ما ورته وویل: "ګراني، ما خبرې ته پرېږده، چې زه درته هر څه تشریح کړم. بیا که هر څه غواړې، وواېه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وویل: "خبرې مه کوه، کنه فشار مې نور هم لوړېږي. ته پوهېږې چې له سهاره راپدېخوا په ما څه تېر شوي دي؟ لیونۍ شوې یم! خوشالي مو په غم بدله شوه. کور کې ټول زما سر ته ناست وو، او دا ټول ستا د لاسه. آخر ولې داسې کوې؟"

ما ورته وویل: "ګراني، زما خبرې یو ځل واوره، بیا نور قضاوت ستا په لاس."

ویل یې: "وایه."

ما ورته وویل: "کله چې مې تاسره خبرې پای ته ورسولې، امبولانس راغی او موږ یې کلینیک ته یوړو. زما د موبایل غږ بند شوی و. هلته ډاکترانو راته د درد ستنې او ګولۍ راکړې. چې کور ته راغلم، مور او نور کورنۍ مې چې ولیده. زړه مې راډک شو او په ژړا شوم او د مور په غېږه کې پرېوتم. نور په ځان نه یم پوه شوی. اوس چې پاڅېدم، موبایل ته مې پام شو، او ستا زنګونه او پیغامونه مې ولوستل. زه ډېر خفه شوم . باید درته مې ډاډ درکړی وای، خو په ځان نه وم پوه شوی."

نازنین راته وویل: "فرازه، ته به ډېر ژر ما لیونۍ کړې په دې کارونو، خیر دې، داسې مه کوه."

ما وویل: "سمه ده، نور به پام کوم، خو اوس ببښنه راته وکړه."

هغې وویل: "سمه ده، خو بل ځل دې پام وي، وګوره، روغه جوړه وم، ستا له لاسه مې د فشار تکلیف پیدا شو."

ما وویل: "سمه ده، نازنین، خو اوس راته اجازه راکه چې د مازدیګر لمونځ قضا نشي. دا لمونځ وکړم، بیا به د شپې خبرې کوو."

هغې وویل: "سمه ده، په ځان پام کوه."

ما وویل: "ته هم په ځان پام کوه." همدې سره مو خدای پاماني وکړه او اړیکه مې پرې کړه.

کور ته لاړم، اودس مې وکړ او لمونځ مې ادا کړ. خور مې ډوډۍ راوړه او زه ډوډۍ ته کښېنستم. خور مې راته وویل:

"وروره، کابل کې دې څه کول؟ چې تلی وې او که اوس درباندې څه شوي وای، موږ به څه کول؟" دې سره یې ژړا پیل کړه.

ما وویل: "لیونې، ستاسو دعاګانې راسره دي، الله به په ما تود باد هم ونه لګوي. وګوره، څنګه روغ او جوړ راګرځېدلی یم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وويل: "کله چې خبره شوم، نو الله ته په سجده شوم چې شکر دی، په ورور مې څه نه دي شوي. خو ته ولې تللی وې؟"

مور مې زمونږ خبرو ته غوږ نيولی و. د خور د اوښکو سره مې د مور له سترګو هم اوښکې وبهېدې. هغې خپلې اوښکې پاکې کړې او راغله، ويې ويل:

"ته ولې تللی وې؟"

ما وويل: "موري، د يو ملګري کوژدن وه، هغې ته تللی وم."

مور مې وويل: "ولې دې مورې ته خبر رانکړ؟ داسې ډېر خپل سری شوی يې. اوس دې مشر ورور راځي، ورته وايم چې سم دي برابر کړي چې په راتلونکې کې داسې کار ونکړې."

ما وويل: "موري، خير دی، ورور ته څه مه وايئ، نور به داسې کار نه کوم."

مور مې وويل: "ښه، که ستا د ټکر نه خبر شي؟"

ما وويل: "ورته وايم چې کور ته په رخصتي روان وم، موټر ټکر وکړ."

د خور اوښکې مې پاکې کړې، ډوډۍ مې وخوړه او له کوره بهر ووتم. د ملګرو خواته لاړم، خو د پخوا په شان د ملګرو مجلس راته خوند نه راکاوه. فکر او ذهن مې ټول د نازنين سره و. د تېرې شپې ملاقات مې په ذهن کې ګرځېده، چې نازنين رانه لاسونه تاو کړي وو او ښکل يې کړم.

بيا د هغې زنګ او په تليفون کې د هغې غوسه مې ياد ته راغله.

د ملګرو له مجلسه همداسې پاسيدم

د روانېدو په وخت کې احمد راته غږ وکړ: "فرازه، نن ډېر غمجن او دردمند ښکاري. او ژر روان شوې، الله دې خير کړي، څه خبره خو به نه وي؟"

ما وويل: "نه ياره، نن سهار مې ټکر وکړ، لږ خوږ شوی يم، نور څه خبره نشته."

اشرف پاڅېد او ويې ويل: "دا څه وايې، فرازه؟ بيا دې مونږ ته ولې نه ويل؟ مونږ ته خو دې ويلی وای."

هغه اکرام ته غږ وکړ: "اکرامه، ته ورشه د سلام کاکا له دوکان نه يو غټ جوس راوړه."

ما وويل: "نه، مننه، جوس ته ضرورت نشته."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی بیا کښېنولم او احمد وویل: "فرازه، موږ خو ملګري یو او ملګري لکه ورونه وي، نو تا ولې دومره غټه خبره پټه کړه؟ دا چیرته دې ټکر کړی دی؟"

ما وویل: "د یو ملګري کوژدن ته تللی وم کابل ته، له هغې خوا راتلم چې ټکر مو وکړ."

اکرام جوس راوړو، جوس مو اوڅښه. ما ترې اجازه واخیسته او کور ته لاړم.

ماښام لمونځ مې وکړ او ناست وم د کورنۍ سره. ورور مې راته وویل: "هلکه، دا رنګ دې څنګه داسې ګډوډ دی؟"

خور مې چغه کړه: "لالا، ورور مې کور ته راتلو، موټر یې ټکر کړی!"

ورور مې ژر راغی، خواته نږدې شو او ویې ویل: "ته ځان ښکاره که، کوم ځای خو دې ژوبل نه دی؟"

ما وویل: "ظاهراً خو ژوبل نه یم، په موټر کې په سیټونو لګېدلی یم، نو له هغې سره لږ خوږ شوی یم."

ورور مې وویل: "خو ماته به دې زنګ وهلی وای چې در پسې درغلی وم."

ما وویل: "که تاته مې زنګ وهلی وای، نو ته به غوصه شوی وې، ځکه مې ونه ویل."

ډوډۍ مې وخوړه او خپلې کوټې ته لاړم. نهه بجې وې چې نازنین ته مې پیغام وکړ: "سلام، ګراني."

هغې سمدستي زنګ وواهه، خو غږ یې ژړغونی و.

ما وویل: "څه خبره ده چې ژاړې؟"

هغې وویل: "فرازه..."

نازنین ژړل او یوه یوه سلګۍ یې هم وهله لکه د مخکې نه یې چې په ژړا خه زړه تش کړی وي

راته یې وویل فرازه زړه مې درد کوي

زړه مې داسې دي لکه چاچې په سیخانو کې ټومبلي وي او د اور پسر یې نیولي وي

فرازه نن له سهاره چې پاسیدلې یم هیڅ ارام مې نیشته هري خواته چې ګورم نو ستا تصویر مې سترګو ته کیږي

کور کې راته ټول وایي چې په تا څه وشول هغوي هم ټول راته خفه دي

زه د سهاره خپلې کوټه کې پرته یم او په سلګو سلګو ژاړم هیڅ مې نه هیریږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار چې ستا له ټکره خبره شوم ترڅو چې مې تاسره خبري کولي نو په ما مرګ تیر شوي وو

خیر دي یو څه وکه زه نوره بي له ستا دیدنه نه شم صبریدلي

ما ورته وویل نازنین نن شپه زه سوچ او پلان جوړوم چې څنګه کابل ته خپله وظیفه تبدیله کم

زه هم نور بغیر له ستا د دیدنه وخت نه شم تیرولي که وظیفه مې ونه شوه نو ستا د پوهنتون په خواکي به یو دوکان جوړ کم ترڅو هره ورځ تا وګورم

نازنین زما په دي خبره خوشاله شوه او ارامه شوه

ویل یې چې هرڅه کوي ژر یې وکه زه نور بغیر له ستا د لیدلو وخت نه شم تیرولي

ما ویل سمه ده یوه خفته وخت راکه چې زه خپل پلان جوړ کم دا مې تاسره وعده ده چې زه به خامخا درزم کابل ته

خه دا خبري پریږده کابلي اوس دي حالات څنګه دي

ویل یې اوس چې تا دا خبره وکړه خه شوم فکر مې ارامه شو زه خو داسي وم ما ویل که مړه کیږم

او رښتیا ته ووایه چې ستا کورني څنګه ده خه به درله خفه وي

ما ویل هو مور او خور مې راته ژړل او شکرونه یې ویستل چې خه دي الله بچ کړي یې

نازنین وویل هو کنه په ما چې داسي مرګ تیر شو نو په هغوي خو به خامخا تیر شوي وي او وي نویل چې کابل کې دي څه کول

ما ورله ټوله کیسه وکړه خندل یې چې ځان دي په دروغو خلاص کړي

نازنین ویل ته د کور شمیره دي راکړه چې زه دي مورجاني ته ووایم چې دا کابل ته زما دیدن ته راغلي وو

ما ویل خه په غم مې واړوه دستي به مې ورور وژلي اوسم چې ته کابل ته بغیر له اجازي تللي یې

نازنین وخاندل ته په دي عمر کې د ورور نه ویریږي

ما ویل هغې مې مشر ورور نه بلکي پلار دې ډیر واړه وو چې پلار مو ش ه د شو همدې ورور مونږ تر دي ځایه رسولي یو

په انډیوالې کې ملګرې دي او په غلط کار نو بیا نه مخ ګوري نه سټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي خاندل رب مو همداسې لره

ما ورته وویل نازنین ما د درد ګولۍ تیري کړي لک ارام به وکم ته هم ویده شه ناروغه یې بیابه سباه خبري وکړو

ویل یې د غم زویه ماته خوب نه رازي

ما وویل سورت اخلاص ووایه او سترګي پټي کړه بیا وګوره چې څنګه درله خوب درزي

په همدې خبري سره مو خدای پاماني وکړه تلیفون مې قطي کړو او ویده شوم

سحر چې پاسیدم د کورنۍ نه مې اجازه واخیسته چې ځم وظیفي ته مور مې وویل نن هم پاتي شه چې سم خه شي بیا سبا لاړ شه هلته به تاته داسي خوراک څوک تیار کړي

ما ویل نه موري لاړ شم ملګري به مې هم کورونو ته په روخصتي ځي ماته به په طمعه وي

اجازه مې واخیسته او لاړم وظیفي ته

هلته چې ورسیدم نو ملګري مې ټول شول پښتنه یې راته وکړه او وي ویل

دفتر نه ځواب راغلي که تاسو کې څوک کابل ته ځان بدلوي هلته یو کس ته ضرورت دي

ما ژر وویل زه غواړم ځان تبدیل کم

ټول حیران شول چې ستا کور خو دلته دي هلته ولي ځان بدلوي

ما ویل بس غواړم کابل کې د وظیفي سره څه نوري زده کړي هم وکم نو ځکه ځان پدلوم

دفتر ته مې زنګ ووهو ورته مې وویل کابل کې کوم کس ته ضرورت دي زه غواړم چې ځان تبدیل کم خو که کیدای شي په فلانکي ځای دفتر کې راته دنده راکړي

هغوي هم راسره ومنله ویل یې مونږ تاته خبر درکو منتظر اوسه

ماته به نازنین هر وخت ویل چې کار دي څنګه که ولي نه رازي

ما به ورته ویل دغه دوه ورځې صبر وکړه چې دفتر راته احوال راکړي نو بیا درته وایم

بل اخیر دفتر نه زنګ راغې چې سباته دي امده ګي ونیسه او لاړ شه کابل ته

ما ورته وویل اول به نن لاړ شم کور ته چې خپل وسایل واخلم سباه به حرکت وکړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته مې د ملګرو نه رخصت او خ ای پامني واخيسته او کورته لاړم

کور کې مې مور ته وويل چې زما وظيفه کابل ته تبديله شوه سبا ځم کابل ته

مور خو مې وويل بلکل وظيفه مه کوه کور کې کينه کابل ته مه زه مور مې او کورنۍ مې رازي کړه سباه مې خپلي جامي او ضروري شيان مې واخيستل او سيده مخ په کابل مې حرکت وکړو

ما نازنين ته د ورتک نه وو ويلي هغې لا هم پوښتنه کوله چې دلته د راتک کار دي څنګه شو

کابل ته ورسيدم هغه ورځ مې دفتر کې تيره کړه دشپې مې نازنين ته ميسج وکړو سلام ګراني څنګه يې او سبا پوهنتون ته ځې کنه اوس هم ناروغه يې

ويل يې ډيري ورځې وشوي سبا ته ځم دشپې تر ناوخته مو خبري وکړي او بيا مو خدای ياماني وکړه

د نازنين پوهنتو او زمونږ دفتر سره نږدي وو

سهار په وخت پاسيدم ځان مې جوړ که او د پوهنتو په لور مې حرکت وکړو

پوهنتو ته لا د محصلينو راتک نه وو شروع شوي زه مخکي نه لاړم چې هسي نه نازنين رانه بي ديدنه پوهنتون ته دننه شي

د پوهنتون سره د يو دوکان ډډي ته ولاړ وم چې د محصلينو راتک شروع شو

ما هره محصله د نظر د سکين نه تيروله چې دي وخت کې مې لري نه نازنين په سترګو ښکاره شوه د خپلو همزولو په مينځ کې داسي ښکاريده لکه په ستورو کې چې سپوږمي روانه وي

ساړه هم وو چپتري يې د سيني سره کلکي نيولي وي

ما ورته ميسج وکړو سلام ګراني نن خو داسي ښايسته ښکاري لکه هوره کاش دي چپترو په حای زه واي او داسي کلک دي په غيږه کې نيوالي وي

ميسج مې ورته وکه هغې دستي موبايل ته وکتل ميسج يې خلاص کړو وي لوستو په ځای ودريده ګرده تاوه شوه ټول ماحول يې له نظره تير کړه ما ورته شا اړولي وه چې ومي نه پيژني

چې کتل مې زنګ يې ووهو اوکي مې که سلام فرازه ته چيرته يې ژر ووايه کنه اوس به راباندې څه چل وشي

ما ورته وويل هم ستا شاوخوا کې يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې ووایه کنه اوس چغې وهم

ما وویل دغې دکان خواته وګوره

چې وي کتل منډه یې کړه

زه ژر د دوکان بغل ته شوم چې چاته ښکاره نه شم

دا په منډه کې راغله او زمانه یې کلکه غاړه تاوه کړه او په دواړو مخ یې ښکل کړم

ما هم ترینه لاسونه تاو کړل غیږه کې مې ونیوله چې کتل مې له سترګو یې اوښکې رواني شوي

ما یې اوښکي پاکي کړي لیوني ژاړې ولې

ویل یې فرازه پریږده چې خه وژاړم دا د خوشالي اوښکي دي

دي وخت کې مې چې کتل یوه بله جلۍ راغله غږ یې وکړو نازنې

نازنین منډه کړه راغله او زما د غاړې نه یې غبرک لاسونه تاو کړل زه یې په دواړو مخو ښکل کړم او کلک یې له غیږې سره ونیولم

ویل یې شکر چې بیا مې ژوندې او روغ ولیدلې خدایه شکر چې فراز دي یوځل بیا زما په غیږه کې راکړو

ما هم ترینه لاسونه تاوکړل او ښکل مې کړه

راته یې ویل ته کله راغلې یې فرازه

ما ویل پرون غرمه

ویل یې ولې دي نو بیا ماته نه ویل چې زه راغلې یم څوک داسي کوي زه ټوله شپه څومره خفه ومه

ما ویل د هغه انګریزانو خبره سرفرایز مې درکو ځکه مې ونه ویل

ویل یې نن چې هسي پوهنتون ته نږدي شوم نو د خوشالي احساس مې کاوو او ستا د غیږې بوي راباندې لږیده

په همدې خبرو کې وو چې یوه ډیره ښایسته جلۍ راغله زمونږ ټول مجلس یې په یو غږ سره ختم کړو

دا جلۍ زرغونه نومیده د نازنین د ماما لور وه د نازنین سره په پوهنتون کې محصله وه

ما ژر نازنین له ځانه جدا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه راغله اول يې سلام وکړو او بيا يې نازنين ته وويل

نازنين دا هلک څوک دي؟

نازنين ورته وويل زرغوني اوس چې دي وليدو درته وايم خو ګوره چې څوک خبر درنه نه شي

دا فراز نوميږي اصل کې د ننګرهار دي او زه ورسره مينه لرم زرغوني وويل نازنين ته پوهيږي چې ته څه وايي که کور کې درباندې څوک خبر شول نو وبه دي وژني ته خو ليونۍ شوي نه يې دا ته په کومه لاره سر شوی

نازنين وويل هو زه ليوني شوي يم او هغه هم د فراز د مينې مړه مې دي کړي زه يې په کيسه کې نه يم خو ته چاته مه وايه

ما ورله وويل زرغوني مونږ د يو بل سره مينه لرو ما د نازنين لپاره خپل ولايت کور کلي پريښود دلته راغلم زه غواړم نازنين خپله کړم ترسو جې د کور خلک يې پوهيږي له هغې مخکي زه ورپسي مرکه ليږم

نازنين وويل فرازه دا کار امکان نه لري مونږ په پردو خلکو کې خپلولي نه کړي نه يې کو مه خپل ژوند تباه کوه او مه د نازنين ته په دي هرڅه خبر نه يې لاړ شه بيرته دي خپل کور کلي ته وګرزه

ما وويل زرغوني ولي زه انسان نه يم کوم کمې دي راکي يا مينه کفر ده چې مونږ دواړه يې کوو

زرغوني وويل نه فرازه ستا کې د هيڅ کمي نشته او نه مينه کفر ده خو دا زمونږ رواج دي

زرغوني نازنين ته وويل رازه چې درس شروع کيږي زو

نازنين په تلو کې راته لاس راکو او وي ويل فرازه خه دي کړي چې راغلې يي بيا ليدل او خبري کوو هغوي روان شول او مخه خه مو سره وکړه

زه هم خپل دفتر ته لاړم او پخپل کار کې مصروف شوم

يو وخت يولس بجې وي چې نازنين پرله پسي اته ميسجي کړي وي ما بغير د ميسج له جوابه هغې ته دستي زنګ ووهو

نازنين موبايل اوکي کړو او د اوښي غوندې وغړمبيده

فرازه دا په تا څه شوي ته ولي زما ميسج ته په وخت ځواب نه راکوي ته وګوره څو ميسجونه مې کړي

د زرغونې په مخکي دي زما پوزه پري کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورله وویل ډیره ښښنه غواړم کار کې دومره مصروف وم چې هیڅ مي موبایل ته پام نه دي شوي

نازنین وویل همدا اوس حرکت وکړه مونږ د فلانکی هوټل مخي ته ولاړ یو ژر راشه

ما هم حرکت وکړو لاړم هغوي دواړه د هوټل مخي ته ولاړ وو سلام مې وکړو ویل یې مخکي شه

زه مخکي هغوي راپسي هوټل ته دننه شولو

په هوټل کې کیناستو ما نازنین او زرغوني ته وویل تاسو څه خوري

هغوي وویل ته څه خوري ما ویل زه قورمه او پلو

دوي هم وویل چې مونږ هم همدا خورو

ما هوټلي ته وویل یو ټبل خوراکه قورمه او پلو راوړه او یو خوراک سابه راوړه خو د سبو مالګه کمه وي

ډوډۍ راوړه ما زرغوني ته وویل

زه او ته به یو ځای کینو دا پلو او قورمه به وخورو او نازنین به دا سابه وخوري ځکه ددي فشار جیګیږي دیته نه پلو خه دي نه قورمه

ما سابه د نازنین مخي ته وړاندې کړل

هغه په غوصه شوه فرازه ته په ما رشخند وهي

ما وویل نه تا اوس ناروغې تیره کړي د صحت خیال دي ساته دا پلو او قورمه همیشه وي خو صحت همیشه نه وي

ما زرغوني ته وویل ته بسم الله کړه که دا سابه خوري ودي خوري کنه یخني به ورته وغواړم

نازنین ویل هیڅ هم نه خورم تاسو یې وخوري چې ماړه شي

ما ویل سمه ده چې کورته لاړي هلته به یې وخوري

ما او زرغوني ډوډۍ خوړل شروع کړه

کله کله به مې د نازنین له قصده زرغوني ته قورمه یا غوښه مخته کړه چې ها دا وخوره دا ډیر خوند کوي نو په نازنین به ډیر بد لږیدله د سترګو لاندې به یې مونږ ته کتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه هم شرمیده زړور خوراک یې نه شو کولي نو ما به ورته ویل

ښه زړور خوراک کوه بیل یې هسي هم نازنین ورکوي ځان موړ که خپل د کور سوچ ورته وکړه

نازنین به غبړ کو خاوري به زه بیل ورکم زهر مو شه ځنګه په ځلورو لګیا هستي

ما به بیا زرغونې ته قورمه مخ ته کړه او نازنین به د غوصي نه تکه سره شوه

ډوډۍ مو وخوړه ما ورله وویل نازنین ما او زرغونه به لاړ شو ته نور دا بیل ورکه

هغې وویل والکه ستاسو پلاران هم په ما بیا ورکړي ما څه خاوري خوړلي

ما او زرغونې ورپوري وخاندل هغه نوره هم غوصه شوه او پاسیده

رازه زرغونې چې ځو

ما زرغونې ته اشاره وکړه او بیا مې ورته وویل زرغونې نازنین ته به ټیکسي ونیسو دابه کورته ولیږو چې ناروغه ده زه او ته به لاړ شو قرغي ته

زرغونه په خندا شوه او د سر په تاید یې ماته ځواب راکړو

نازنین وویل ته ورسره لاړه شه مور او پلار ته دي وایم چې دا دغسي هلک سره قرغې ته په چکر لاړه

ما ناوتین د لاسه ونیوله ورته مې وویل لیونۍ ته په ټوکو هم نه پوهیږي ته کینه تاته جوس غواړم

نازنین وویل تاسو دواړه یې وخوري چې ماړه شي

ما ویل ښه تا بیا زه د څه لپاره دلته غوښتلم چې اوس غوصه هم یې او خبري هم نه کوي

نازنین وویل ما بد کړي چې ته مې غوشتي یې ټول فکر دي راته خراب کړو

ما ویل زه سمه ده اوس خبره خو وکه څه خبره وه

نازنین روانه شوه مونږ هم ورپسي شولو د هوټل بیل مې ورکړو د هوټله ووتلو زرغونې وویل

فرازه نن تاسره ډوډۍ خوړلو راته ډیر خوند راکو ددي هرڅه نه مننه

ما ویل تاته به خوراک خوند درکړي وي خو زما له ستوني نه تیریده

ویل یې ولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل ځکه چې نازنین ته خه نه وو او بل ماسره د هوټل د بیل سوچ وو

دریواړو وخاندل

نازنین وویل فرازه تاخو راسره چل اوکړو خو خیر زه به دي هم خوشه شم

ټیکسي راغله هغوي خدای پاماني وکړه او لاړل زه هم دفتر ته روان شوم په لاره کې وم چې موبایل ته مې زنګ راغې

ټیکسي راغله، هغوي خدای پاماني وکړه او لاړل. زه هم دفتر ته روان شوم. په لاره کې وم چې موبایل ته مې زنګ راغی. نمبر نا اشنا و. اوکې مې کړ. د هغې له خوا نه غږ راغی: "سلام فرازه."

ما چې غږ واورېد، زرغونه وه. "وعلیکم سلام!" مې ورته وویل. "څنګه یې، زرغنې؟ الله دې خیر کړي، په نازنین خو به څه نه وي شوي؟"

زرغونې وویل: "نه، په هغې هیڅ بلا نه ده لګېدلې. د دې لپاره مې درته زنګ وواهه چې مننه وکړم د نن غرمې ډوډۍ او قدردانۍ له امله."

ما وویل: "بیا بیا یې مه راته یادوه، زړه مې خفه کېږي. تاوان مې شوی."

په خوا کې یې نازنین وخندل. موبایل یې ترې کش کړ او وې ویل: "اورې فرازه؟"

ما وویل: "هو، اورم. څه، کوڼ خو نه یم." دواړو وخندل.

نازنین وویل: "د تاوان خبرې مه کوه. بیا به مې د ماما لور پیغورونه راکوي."

ما وویل: "دي کې د پیغور څه خبره ده، خو رښتیا وایم. په تاوان ان فرعون هم خفه کېده، زه خو لا شکر دی مسلمان یم."

هغوی بیا وخندل. نازنین وویل: "سمه ده، مونږ کور ته نږدې یو، بیا وروسته به خبرې وکړو."

ما وویل: "سمه ده، خو دا شمېره د چا ده؟"

نازنین وویل: "دا د ټیکسي د ډرایور ده."

ما وویل: "سمه ده، زه به هم نور دې ډرایور ته زنګ وهم او خبرې به کوم."

زرغونې ژر غږ کړ: "دا دروغ وایي، دا زما شمېره ده."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل: "پام کوه، نور دې شمیري ته زنګ ونه وهي، که نه زرغونه به په غم ککړه شي!"

ما وویل: "سمه ده، ټوکه مې وکړه." په همدې سره مو اړیکه پرې کړه.

سیده دفتر ته لاړم، پاتې کارونه مې خلاص کړل. مازیګر شو، جامې مې بدلې کړې او ورو ورو پول خشتي خواته روان شوم. هلته مې یوه دوه پولاني وخوړله، او د هغې ځای نه په چکر چکر روان شوم عبدالحق څلور لارې خواته. مازیګری و، ډېره ښکلې هوا چلېده، او د خلکو ګڼې ګونې ډېرې وې. ډېر محصلین له پوهنتونونو کورونو ته روان وو. ددې هر څه لیدلو راته یو خوند راکول.

د څلور لارې په منځ کې کیناستم او د موټرو ننداره مې کوله چې نازنین مېسج وکړو: "سلام فرازه، څنګه یې؟ او چیرته یې؟"

ما ورته وویل: "عبدالحق څلور لارې کې."

هغې وخندل: "هلته څه کوې؟"

ما ورته ولیکل: "موټري شمارم."

هغې بیا مېسج وکړ: "سبا جمعه ده، زه پغمان ته چکر ته ځم، ته هم راشه."

ما وویل: "سمه ده، خو زه به څه کوم؟ تا سره به دې فامیل وي."

هغې وویل: "خیر دی، د لرې نه خو به دې وګورم."

ما وویل: "د لرې نه مې ولې ګورې؟ غواړم چې له نږدې دې وګورم."

هغې وویل: "هغه څنګه؟"

ما وویل: "زرغونه له ځانه سره که، بیا تا او زرغونه دې له فامیلیو څخه اجازه واخلې ، چې موږ چکر ووهو. په دې بهانه به سره ووینو."

هغې وخندل: "دا څه خورې چې دومره هوښیار یې؟"

ما وویل: "پلو او قورمه."

چې کتل مې نازنین زنګ یې ووهو

د موټرو ګڼه ګونه ډېره وه ورو ورو میکرویان کهنه په سرک روان شوم موبایل مې اوکې کو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین سلام وکړو او شروع یې وکړه

فرازه زه په تا هوټل کې غوصه شوم ستا او د زرغونې یوځای ډوډۍ غوراک راته سخت زور راکو نه مې شو زغملي د هغې ښښنه راته وکړه خو اوس چې سوچ کوم ستا دي کار زه تاته نوره هم نږدي کړم او ستا مینه مې زړه کې نوره هم زیاته شوه

ته پوهیږي فرازه له هماغې وخته چې راغلي یو کور ته نو زرغونې راته ستا صفتونه شروع کړي او ستا دا کار او ستا د جرت ستاینه کوي

ما وخاندل او ورته مې وویل خه دا تاسو یادولم په پرینجو مو زما ستړه ویستله

نازنین وخاندل نو ته څه فکر کوي چې مور دي یادولي

دواړو وخاندل

ما وویل نازنین هغه صحنه ما لپاره ډیره سخته وه ما په ژوند کې د کومي جلۍ سره خوراک نه دي کړي خو دا هرڅه مې ستا لپاره وکړل چې سبا درله زما کومه نیمګړتیا ونه وایي او خوشاله اوسي

نازنین ددي هرڅه مننه وکړه

په دي وخت کې د دروازي د ټک ټک اواز شو نازنین وویل فرازه خبري مه کوه او بیا یې غږ که څوک یې رازه

د زرغونې خبري مې واوریدي راغله نازنین ته یې ویل لکه د فراز سره دي خبري کولي هغې وویل نه ارام مې کولو

ما غږ وکړو نه زرغونې ماسره یې خبري کولي

زرغونې نازنین ته وویل دي بالخت لاندې نه د غږ اواز رازي

نازنین وویل هو هما د غم زوي دي خوله یې نه بندیږي ما ورته وویل چې خبري مه کوه خو چاته وایي

زرغونې وخاندل ویل یې خه زه به لاړه شم

نازنین موبایل واخیست او زرغونې ته یې وویل چې اوس راغلي یې نو کینه

ما پري غږ وکړو نه لاړه شه بیا دا خبري نه شي کولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې ترینه موبایل واخیست سلام یې وکړو او بیا یې وویل فرازه دا څه کار نه کوي نازنین دي مونږ نه جدا کړي یو ساعت هم مونږ سره نه کینې دا ده او کوټه ده او ته یې لګ لګ خو یې زمونږ خواته هم لږه

ما ورته وویل ټوله تاسو سره ده اوجدً خو روخً زما سره ده

وي خاندل او وي ویل نو تش کال بوت به څه کړو چې نه مونږ سره کینې نه خبري کوي

ما ورته وویل زرغونې سبا د نازنین سره ته هم پغمان ته راشه زما او د نازنین ریباري وکړه

زرغونې وخاندل او وي ویل زما څه کار دي هسي ولي زه په غم ځان ککړ کم نه رازم

ما وویل خیر دي زما په خاطر که ته رانه شي نو زه د نازنین سره دیدن او لیدل نه شم کولي ستا د لاري مونږ کولي شو یو بل وګورو

زرغونې ومنل ویل یې سمه ده دا مرګ به ستاسو د دواړو لپاره په ځان قبول کم

ما وویل ته وګوره ته څومره ښه یې او نازنین دي راته څومره غیبت وکړو

نازنین موبایل واخیست فرازه ما کله غیب کړي دا دروغ ولي وایې

ما وخاندل ورته مې ویل ما ځکه دا خبره وکړه چې تا ځان ورک کړي وو غلې ناسته وي یو خو ته سمه د مرچو بار یې دستي غوصه کیږي

زرغونې وخاندل نازنین وویل خود غوصه کیږم اوس رانه په زوره زرغونه خفه کوي

ما ویل زرغونه پوهیږي چې زه ټوکې کوم او تا زوروم

هغې ویل سمه ده بس که نور خه وایه سبا به ته رازي

ما ویل ته به مې غواړي او زه به نه درزم خو چې زرغونه درنه پاتي نه شي

زرغونې اواز وکړو سمه ده درځم غم مه کوه

ما وویل سمه ده اوس به زه هم ورو ورو روان شم دفتر په لور ماښام نږدي دي چې ځان ورسوم

په همدې خبره مې خدای پاماني واخیسته خو په تلو کې زرغونې غږ کړو دفتر کې څه کوي شپې ته راشه د لیلا خواته دي

نازنین ورته په ارامه غږ وویل غلي شه بیشرمې په چا مو وژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوره مې اړیکه قطع کړه او دفتر ته روان شوم شپه شوه تر ډیره ما او نازنین یو بل سره میسجونه وکړل

یو وخت مې کتل زرغونې میسج وکړو لیکلي وو سلام فرازه نازنین لګه تنګه که

ما ولیکل څنګه

ویل یې ورته ولیکه چې ستا ابي جامې په غاړه دي او د کوټې په دغه ځای کې پرته یې زه د اشداري لاندې ولاړه یم تا ګورم

ما نازنین ته همداسې ولیکل

زرغونه ژر له خپل ځایه پورته شوه اشداري کې یې وکتل میسج یې راته وکړو ته چیرته یې

زرغونې د میسج د لارې ټول معلومات راکړل

ما وویل اشداري کې مه ګوره زه تا ګورم چې اشداره دي خلاصه کړه

جلی یو دم زنګ ووهو

فرازه ته دروغ وایې که رښتیا چیرته یې

اوس مې لکه په کورنۍ وژنې

زرغونې بیا راته معلومات راکړل

ما ورته وویل کله دروازې ته زې او کله اشداري ته غلي پخپل ځای کینه زه لاړم

جلی حیرانه شوه فرازه ستا دې زما پسر قسم وي ووایه ته چیرته یې کنه اوس له کوټې نه اوزم

ما ویل دادې لاړم په دروازه ووتم

زرغونې خر وخاندل

جلی نوره هم حیرانه شوه

ما ویل نه یم راغلې زرغونې راته وویل چې دا تنګه که ارامه شه

جلی یو اوږده سا واخیسته وي ویل څوک داسې ټوکې کوي اوس به مې سا وتلې وه

ما ویل سمه ده اوس ویده شه ناوخته دې سبا به ګورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای پاماني مو وکړه

سهار مې جامې بدلې کړې چای مې اوڅښلو نهه بجې وې چې نازنین میسج وکو مونږ روان شولو

ما ورته جواب ورکو سمه ده ما هم ځان تیار کړې درځم

د ښار نه موټر کې کیناسم او روان شوم

قصر پغمان ته مې ځان ورسولو نازنین څو میسجونه راته وکړل چې څنګه دې ناوخته کړو

کله چې اورسیدم نو میسج مې ورته وکړو چې زه ورسیدم په فلانکې ځای کې ولاړ یم

چې کتل مې نازنین او زرغونه دوړه راغلل

زرغونې وویل تاسو مو خپلې خبرې وکړې زه به شاو خوا ځارم چې څوک رانه شي هغه لاړه زه او نازنین یې یوازې پریښودو

زرغونه لاړه پټه کښېناسته، ځارنه یې کوله چې څوک رانه شي ما او نازنین ونه ګوري.*

نازنین راغله، کلکه غاړه یې راکړه او ویې ویل: "د غم زویه، هیڅ موقعه نه پیدا کېده چې تا غېږه کې ونیسم."

ما ورته وویل: "دا څه کوې، نازنین، زرغونه مو ګوري، پرېږده."

ویل یې: "ودې ګوري، زه نوره د دنیا په کیسه کې نه یمه. که مرګ وي یا ژوند، نو تاسره به وي."

ما له ځانه جلا کړه، د لاسه مې ونیوله او یو بغل ته کښېناستو، خبرې مو شروع کړې.

ما ترېنه د زرغونې په اړه پوښتنه وکړه.

ویل یې: "دا مې د ماما لور ده. کور یې کلي کې دی، دلته زموږ سره ژوند کوي د پوهنتون په خاطر."

ما وویل: " ولې ستاسو په ولایت کې پوهنتون نشته؟"

نازنین وویل: "شته، خو سم پوهنتونونه نشته. بل، دلته مې ملګرې هم ده."

ما وویل: "پلار او ورونه دې څه کار کوي؟"

ویل یې: "دوه ورڼه مې په امریکا کې دي، یو کوچنی ورور مې دلته دی. پلار مې مخکې ډګروال و، اوس تقاعد شوی او کور کې ناست وي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ پنځه خويندې يو، دوه واده شوې دي، او دوه له ما نه وړې دي، هغوي مکتب وايي او زه پوهنتون."

ما وويل: "ولې خپل ولايت کې ژوند نه کوئ؟"

ويل يې: "پلار مې له ډېر پخوا دلته کابل ته راغلی، زموږ پيدايښت دلته شوی. ترونه او ماماګان مې ټول په خپل کلي کې ژوند کوي."

ما وويل: "نازنين، زرغونې چې د پوهنتون مخکې کومې خبرې کولې، چې مونږ پردو خلکو کې خپلولي نه کوو، دا رښتيا دي؟"

نازنين وويل: "هو، دا رښتيا دي. خو زما پلار يو روشنفکره سړی دی، هغه دغو خبرو پسې نه ګرځي. دا زاړې خبرې دي."

ما وويل: "کور مو کوم ځای کې دی؟"

هغې د کور مکمل ادرس راکړ.

ما وويل: "که دې خوښه وي، زه به خپل مشران په جرګه در ولېږم، چې پلار دې څه وايي."

نازنين وويل: "صبر وکړه، دا مې د پوهنتون اخيري کال دی. پوهنتون نه فارغه شم، بيا به دا خبرې وکړو."

ما وويل: "نه ته خپل پوهنتون سر ته ورسوه، خو يو ځل به دې پلار وګوړو چې څه وايي. که يې ښه وکړه، نو کوژده به وکړو او واده به د فراغت نه وروسته وکړو."

په دې وخت کې زرغونې ميسج وکړ، چې "د کورنۍ غړي دېخوا در روان دي."

نازنين ژر پاڅېده، ماته يې وويل: "په ځان پام کوه"، او روانه شوه.

ما هم په قصر پغمان کې يو څو عکسونو د کيمري والا باندې واخيستل او روان شوم.

دفتر ته راغلم، کور ته مې زنګ وواهه، د کورنۍ پوښتنه مې وکړه. مور مې وويل: "زويه، کله راځې؟"

ما وويل: "وګورم نو، چې کله راغلم. دغسې خطرناکې لارې دي، ژر تک راتک ښه نه دی." مور مې هم ومنله.

بيا مې خور تليفون واخيست. ويل يې: "وروره، چې راتلې، د کابل نه ځان سره روټ او کلچې راوړه."

ما وويل: "انجونې کالي غواړې، بنګړي غواړې، ته دا شيان."

ويل يې: "نه، وروره، ته چې څه يادوې، دا دلته هم شته. او ما چې څه ياد کړي، دا مې د ادي لپاره غوښتي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل: "سمه ده، خوري، چې راتلم، راوړم يې."

اړيکه مې پرې کړه.

يو ساعت وروسته، نازنين مېسج وکړ: "سلام، فرازه، مونږ هم حرکت وکړ، راځو کور ته."

ما وويل: "ولې؟ تا خو ويل چې مونږ تر ناوخته پاتې کېږو."

ويل يې: "د پلار مې څه کار پيدا شو، ويل يې چې ځو کور ته."

ما وويل: "په خير سره راشئ."

شپه شوه. اته بجې د يو نا اشنا نمبر نه زنګ راغی. وکي مې که، سلام مې وکړ.

هغې راته وويل: "وعليکم سلام. ته فراز يې؟"

ما وويل: "هو، زه فراز يم. تاسو څوک ياست؟"

ويل يې: "زه د نازنين پلار خبرې کوم."

ما وويل: "سلام، کاکا، څنګه ياست؟"

ويل يې: "ښه يم، بچيه، غواړم تا له نږدې وګورم او خبرې درسره وکړم."

ما وويل: "په سترګو، کاکا. چيرته او څه وخت؟"

ويل يې: "اوس خو ناوخته دی، سبا نهه بجې زمونږ کور ته راتلې شې؟"

ما وويل: "که غواړې اوس درځم. کور مو چيرته دی؟"

کور خو يې راته نازنين مخکې ويلي و، خو ځان مې نانګاره کړ.

ادرس يې راکړ. ويل يې: "زه به ستا په طمعه يم."

ما وويل: "سمه ده، کاکا، حتماً درځم."

خدای پاماني مې وکړه او موبايل مې بند کړ.

ما دستي نازنين ته ميسج وکړ، چې ورته ووايم څه خبره ده چې پلار دې زنګ وهلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو نازنين څواب رانکړ.

سودا مې شوه. زرغونې ته مې ميسج وکړ، هغې هم څواب رانکړ.

په همدې سوچونو کې اوختم رااوختم. لس بجې شوې، چې کتل مې نازنين مېسج وکړ.

ما دستي زنګ وواهه.

ما وويل: "هلو، نازنين، غږ مې اورې؟"

نازنين په قراره او غلي غږ وويل: "هو، اورم، څنګه يې؟"

ما ورته د پلار يې ټوله کيسه تيره کړه، چې زه سبا درځم ستاسو کور ته.

ويل يې: "هو، پلار مې زه او ته دواړه ليدلي وو چې هلته ناست وو. اوله کې مې انکار وکړ، خو نه يې منله. بيا مې ټوله کيسه ورته وکړه او ستا نمبر يې رانه واخيست."

خو بيا يې وويل: "ته مه راځه."

ما وويل: "ولې نه راځم؟ څه خبره ده؟"

ويل يې: "بس، مه راځه."

ما وويل: "نازنين، مونږ کوم جرم نه دی کړی. مينه کوو. که درنه شم، تاته به وايي چې ودي کتل، پټ شو او رانغی. زه درځم که هر څنګه وي."

نازنين وويل: "زه ډارېږم چې کوم څه ونه شي."

ما وويل: "نازنين، چې تراوسه څه نه دي شوي، اوس به هم نه کېږي. بل، ما ستا د پلار خبرې واورېدې، هغه داسې کوم څه نه کوي. کنه، ما ورته وويل چې اوس درځم، خو پلار دې وويل چې سبا راشه."

نازنين وويل: "فرازه، اوس په ځان هم ډارېږم چې دا شپه به څنګه تېرېږي."

ما وويل: "مه ډارېږه. دروازه بنده کړه او زرغونه ځان سره څملوه."

ويل يې: "سمه ده، خو ډېره ډارېږم."

ما وويل: "هيڅ خبره نشته، کليمه ووايه او ويده شه. دا ستا وهم دی."

(c) ketabton.com: The Digital Library

اړیکه مې پرې کړه، خو هیڅ خوب نه راتله.

زرغونې مېسج وکړ. هغې هم ټوله خبره راته وکړه.

ما وویل: "زرغونې، بیداره اوسه او په نازنین پام کوه. زه سبا درځم او د نازنین پلار سره خبرې کوم."

زرغونې هم راته د نه راتلو مشوره راکړه، خو ما هغه پوهه کړه او خدای پامانې مې ورسره وکړه.

ویده شوم، او سهار چې پاڅېدم، چای مې وڅښه. کشر ورور ته مې زنگ وواهه، ورته مې وویل: "یو دوه کسان واخله او په رنجر کې راشه، چیرته ځم، کار مې دی."

ورور مې وویل: "که څه لانجه دې کړې وي، چې رنجر د سرتېرو نه ډک راوړم؟"

ما وویل: "نه، دوه کسه بس دي. لانجه مې نه ده کړې، صرف د یو چا لیدلو ته ځم."

ورور مې وویل: "سمه ده، زه درغلم."

ما هم ځان تیار کړ. اته نیمې بجې وې، چې ورور مې راغی.

ورسره د رنجر په مخکې سیټ کې کېناستم، او د نازنین د کور مخې ته لاړو.

ما د نازنین پلار ته زنگ وواهه، چې "زه بیرون د دروازې مخې ته ولاړ یم."

هغه راووت، مونږ ټولو سره ستړي مشي وکړه، او بیا یې د حجرې ته د تللو بلنه راکړه.

ورور مې وویل: "مونږ به همدلته ودرېږو."

خو د نازنین پلار کلک شو.

ورور مې یو عسکر په رنجر کې پرېښودو، او مونږ درېواړه لاړو حجرې ته.

هلته یې د چایو او شربت د راوړلو وویل. چای او شربت راغلل، هغه مو وڅښل. بیا د نازنین پلار وویل: "که ستاسو اجازه وي، زه د فراز سره یو څو خبرې وکړم."

ورور مې وویل: "دا سرتېری به بیرون لاړ شي، زه به پاتې شم."

ما وویل: "نه، وروره، ته هم لاړ شه."

نازنین پلار وویل: "دا دی ورور دی؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "هو، دا مې کشر ورور دی، په وزارت دفاع کې قوماندان دی."

ویل یې: "سمه ده، دا دی هم پاتې شي."

عسکر ووت. د نازنین پلار خبرې شروع کړې:

"فرازه، بچیه، ته ډېر غیرتي او پښتون ځوان یې. د اخلاقو نه معلومیږي چې د ډېرې ښه کورنۍ نه یې. ښه ځواني لرې، خو بچیه، زما د لور نه لاس واخله. زاري درته کوم، زما دې سپینو ډکو ته وګوره. په پښو درته پرېوزم، ما مه شرموه. زه قام لرم، قبیله لرم، توربور لرم. د الله روی وکړه، د دې کارونو نه تېر شه."

په دې سره یې له سترګو اوښکې راغلې.

زما په سر کې یو کړس شو، لکه چې په مرمۍ ولګېږم. د زړه نه مې د درد یوه څړیکه پورته شوه.

په یو لاس مې خپل زړه کلک ونیوه. یوه شیبه غلی او خاموش وم. زړه مې لږ ښه شو. ما وویل: "کاکا، زه به ټوله کیسه تر نن شپې پورې درته وکړم، او بیا به له تاسو نه لاړ شم."

ما هغه ته د زما او د نازنین د اولې ورځې نه نیولې تر نن شپې پورې ټوله کیسه وکړه، چې دا هر څه یو تصادف سره پیښ شول، او زمونږ مینه وشوه.

په دې خبرو سره مې ورور وپاڅېد. له سترګو یې اوښکې روانې شوې.

وویل کاکا : "د دې له خوا زه ښښنه غواړم."

بیا یې ماته وویل: "وروره، ته زما نه مشر یې، هیڅ نه شم ویلی. خو دومره درته وایم چې کور کې خپلو خویندو ته نظر وکړه، او بیا داسې کارونه کوه. ما په تا ډېر حساب کاوه، مګر تا نن یو سپینږیری پلار وژړاوه. تا یو سپینږیری دومره مجبور کړ، چې د خپل عزت په خاطر ستا پښو ته ټیټ شو. ما هېڅ فکر نه کاوه، ان ذهن ته مې هم نه راتلل، چې زه به داسې حال له تا ګورم."

همداسې د کوټې نه ووت، او رنجر یې چالان کړ، او لاړ.

ما ورته وویل: "ډګروال صاحب، که غواړې، زه به خپل مشران درولېږم. که مو زه خوښ نه یم، نو صرف د یو زنګ وهلو اجازه راکړه، چې زه له نازنین سره د ټول عمر لپاره خدای پامانې وکړم. ما وبښه."

هغه وویل: "بچیه، ودرېږه. مه ځه، زما خبره لا خلاصه نه ده."

زه بیرته تاو شوم. ما وویل: "وایه، ډګروال صاحب."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وویل: "بچيه، خبره د خوښۍ نه ده. ښایسته ځوان يې، او نازنين درسره مينه هم لري. زه د قام او دستور له رواج نه هم درته تېرېدم، خو خبره داسې ده چې ما نازنين په ماشومتوب کې د هغې تره زوی ته ورکړې. دا چې پوهنتون خلاص کړي، کوژده يې کوو."

زما په زړه کې د درد بله څړيکه راغله. کېناستم، زړه مې کلک ونيولو. اوبه مې وڅښلې، او ورته مې وويل:

"کاکا، قسم دی که له دې هر څه خبر وم. او نه نازنين دا خبره راته کړې وه. ماته نور اجازه راکړه. زه درسره وعده کوم چې زه به له نازنين نه د خپل ژوند په بيه لرې لاړ شم. بيا به نه ما وګوري او نه به مې غږ واوري."

همداسې شرمنده له کوره ووتم.

په ټوله لاره مې ژړل، او سلګۍ مې وهلې، چې: "نازنين، تا ولې ماسره داسې وکړل؟ تا مانه ولې دومره لويه خبره پټه کړه؟ تا ولې زما د زړه سره دومره لوبې وکړې؟"

لاړم دفتر ته. خپلې جامې مې واخيستې. همکارانو ته مې وويل: "زه نور نه راځم."

استعفاء مې هم ونه ليکله. له دفتره ووتلم. نيغ لاړم تر هډې، په موټر کې کېناستم او حرکت مې وکړ.

چې کتل مې، د نازنين زنګ راغې.

هډه کې موټر کې کيناستم. له سترګو مې اوښکې همداسې رواني وې. موټر حرکت وکړ. په همدې وخت کې د نازنين زنګ راغی. د موبايل په سکرين مې چې د نازنين نوم وليدو، په زړه کې مې سلګې شوې. خواکې ناست نفر راته وويل، "وروره، خير خو به وي؟ څه بده پيښه شوې؟"

ما وويل، "هو، بده پيښه شوې." نور مې څه ونه ويل.

د نازنين اړيکه مې پرې کړه. نمبر مې تور ليست کې واچاوه. ډېره سخته وه، هغه څوک چې به مې په موبايل ځارلو، شپې به مې په خبرو سبا کولې، نن مې د هغې نمبر تور ليست کې واچو چې بيا اړيکه ونه نيسي. کتل مې، پيغام يې راليږلی و. پرته له لوستلو مې پيغام هم تور ليست ته واچو. ژړا مې نه دريدله.

يو وخت سروبي ته ورسيدو. ډريور ته مې وويل، "استاده، يو دوکان ته ودريږه، لږې اوبه اخلم." موټر ودريد، ټولې سوارلۍ کوزې شوې. زه سيند غاړې ته ښکته شوم، مخ او لاس ته مې اوبه واچولې، راغلم دوکان ته، اوبه مې واخيستې او حرکت مو وکړ.

کتل مې، زرغونې پيغام راليږلی و: "سلام فرازه، ښه يې او چيرته يې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ځواب ورکړ: "زرغونې، تا او نازنین ماسره ښه ونه کړل. تاسو زما د زړه سره لوبې وکړې. الله دې تاسې ته سزا درکړي. نازنین ته ووایه چې نور به نه د فراز شکل ویني او نه به یې غږ اوري."

زرغونې راته وویل، "فرازه، څه خبره شوې ده چې ته داسې وایې؟"

ما ځواب ورکړ، "زرغونې، اوس خبرې نه شم کولی. وروسته به درته وایم."

نور مې هغې ته ځواب ورنه کړ. تر جلال آباده مې له سترګو اوښکې روانې وې. مازیګر کلي ته ورسیدم. کور ته لاړم، ټول رانه تاو شول او ستړي مه شي یې راته وکړه. زه لاړم، کوټه کې پریوتلم.

کټل مې، مور مې راغله، وې ویل، "فرازه زویه، څه خبره ده چې داسې بې وخته پریوتی یې؟"

ما وویل، "هیڅ، ستړی یم، ما یوازې پریږده."

مور مې لاړه، زه بیا سلګو ونیولم، ښه مې زړه تش کړ.

کټل مې، خور مې راغله، وې ویل، "وروره، اوبه درته تیارې کم. ولامبه، سا او صورت به دې په ځای شي

زه پاسیدم او غوصه شوم ما ونه ویل چې ما په ارامه پریږدي فکر مې ګډوډ وو خو رمې ونیوله او یو څلور خپیږي مې په مخ وخله هغه کیناسته په ژړا شوه

لاس نه مې ونیوله پورته مې کړه غاړه مې ترینه تاوه کړه سلګو ونیولم خه ډیر مې وژړل

خور مې راته وویل وروره څه شوي څه خبره ده ماته ووایه

ما وویل خوري ما وبښه چې په تا مې ګوزار وکړو هیڅ نه دیي شوي

خور مې وویل نه وروره څه خبره ضرور شوي ته خو ما کله په داسي حالت کې نه یې لیدلي ووایه خیر دي کنه اوس ادي ته غږ کوم

ما وویل هیڅ نشته یوځل مې وویل کنه نوره غلې شه

دي وخت کي مې په زړه درد راغې کیناستم ما ویل هله اوبه راوړه

چې کټل مې مور مې هم راغله اوبه یې راکړي ویل یې

فرازه څه خبره ده دا خور دي ولي داسي ورخطا ده او تاسو ولي ژړلي

ما مې مور نه غاړه تاوه کړه چې موري زړه مې درد کوي هیڅ نه پوهیږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې غيږه کې کلک ونيولم ويل يې څه خبره ده ووايه

زما بيا ماغذه خرابه شول او له کوره ووتم

لاړم لړي وياله وه هلته کيناستم او په ژړا شوم چې وه خدايه دا دي په څه عذاب ککړ کړم ما داسي کومه کناه کړي وه چې تا ماته دومره سخته سزا راکړه

تا ولي زه د نازنين په مينه کې داسي ګير کړم

هغه يې رښتيا ويلي

چې خدای رسول چاته په قهر شي

نصيب يې خوار شي په ورکړي مين شينه

نازنين تا ماته له اوله دا خبره ولي نه کوله

بل خوا زرغونې زنګونه او ميسجونه کول چې يوځل خبري وکړه نازنين خه نه ده مونږ په شفخانه کې يو

زنګ يې راغې ما همداسي ژړل وکې مې که هغې چې زما غږ واوريدو نو زرغونه هم په ژړا شوه

ما ويل زرغونې که هغې رانه دا خبره پټه کړي وه نو تا خوبه ويلي وو تا راته ولي نه ويل چې نازنين کوژده شوي يايي بل چاته ورکړي اخير ولي نازنين ولي يا الله ماته مرګ راکې نه يم خوشاله په دي ژوند

نور په ځان پوه شوي نه يم

يو وخت چې مې کتل په صحت عامه کې ومه ټوله کورنۍ مې سر ته ولاړه وه

ما ويل څه وخت دي په ما څه شوي

کشر ورور مې هم له کابله راغلې وو ويل يې ته پرون بي هوشه شوي وي صحت عامي ته مو راوړي يې

ما جيب ته لاس که چې تليفون مې وګورم په جيب کې مه نه وو زه پاسيدم چې روان شم خو د تلو توان راکي نه وو ومې ويل زما تليفون راکي

ورور مې وويل هغه کور کې پاتي دي

بيا مې د پاسيدو اراده وکړه ورور مې وويل ته اوس له کومانه راوتلي يې تاته د ارام ضرورت دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل اوس خه یم زو کور ته او په دي سره مې د کورته تلو ضد وکړو

ډاکترانو وویل اوس له خطري نه بهر دي خو خفګان ورله خه نه دي تاسو کولي شي دا کور ته یو سي

حکت مو وکړو کورته راغلو د راتک سره مي خور ته وویل زما موبایل راوړه خور مې موبایل راوړو دوه سوه زنګونه او میسجونه د څو نمبرو نه راغلې وو

خور مې وویل وروره د زرغونې په نوم یوي جلۍ درته ټوله شپه او ورځ زنګونه وهل ستا پوښتنه یې کوله او ویل یې چې نازنین اوس خه ده

خو ډیر یې ژړل وروره دا څوک ده او ولې یې تاته ژړل او نازنین څوک ده او څه ناروغه وه

مامې خور طرفه ته په غوسه سترګې واړول هغه پوهه شوه او غلي شوه

دي وخت کې د زرغونې زنګ بیا راغې

ما غوښتل چې له کوره بهر خبري وکړم خو چا اجازه رانکړه ما وویل خیر ما یوازي پریږدي هغوي لاړل ما د زرغونې موبایل اوکي کړه سلام یې واچو

اوس څنګه یې فرازه

ما ویل خه یم اوس له شفخاني نه راغلو

خا ډاکترانو څه وویل

ما ویل خبر نه یم خو ورور مې ویل کوماته تللي وي

ویل یې د نازنین پوښتنه نه کوي

زما زړه بیا راډک شو په ژړا شوم ویل مې شکر چې خه شوي

خبري ورسره کوي

زرغوني غلې شه نوره ولي غواړي چې تکلیف کې شم اوس خو د هغې نوم په اوریدو مې زړه ټوټه ټوټه کیږي که غږ یې واورم مړ به شم زه به هغه هیڅ کله هم ونه بښم هغې زما په زړه لوبي وکړي

دا دی ستاسو متن مې اصلاح کړی دی:

ما وویل، "څه وخت دی؟ په ما څه شوي؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشرورور مې چې له کابله راغلی و، وویل، "ته پرون بې هوشه شوې وې، صحت عامه ته مو راوړې وې."

ما جیب ته لاس کړ چې تلیفون مې وګورم، خو په جیب کې مې نه و. پاڅېدم چې روان شم، خو د تلو توان راکې نه و. ومې ویل، "زما تلیفون راکړئ."

ورور مې وویل، "هغه کور کې پاتې دی."

بیا مې د پاڅېدو اراده وکړه، ورور مې وویل، "ته اوس له کوما نه راوتلی یې، تاته د آرام ضرورت دی."

ما وویل، "اوس ښه یم، ځم کور ته." په دې سره مې د کور ته تلو ضد وکړ.

ډاکټرانو وویل، "اوس له خطري نه بهر دی، خو خفګان ورته ښه نه دی. تاسو کولی شئ دا کور ته یوسئ."

حرکت مو وکړ او کور ته راغلو. د راتګ سره مې خور ته وویل، "زما موبایل راوړه!" خور مې موبایل راوړو. دوه سوه زنګونه او پیغامونه د څو نمبرو څخه راغلي وو.

خور مې وویل، "وروره، د زرغونې په نوم یوې جلۍ ټوله شپه او ورځ زنګونه وهل. ستا پوښتنه یې کوله او ویل یې چې نازنین اوس ښه ده. خو ډېره یې ژړل، وروره. دا څوک ده او ولې یې تاته ژړل؟ نازنین څوک ده او څه ناروغه وه؟"

ما خپلې خور ته په غوسه سترګې واړولې. هغه پوه شوه او غلې شوه.

په دې وخت کې د زرغونې زنګ بیا راغی. ما غوښتل چې له کوره بهر خبرې وکړم، خو چا اجازه رانکړه. ما وویل، "خیر، ما یوازې پرېږدئ." هغوي لاړل، ما د زرغونې موبایل ته اوکې کړه. زرغونې سلام واچو.

"اوس څنګه یې، فرازه؟"

ما وویل، "ښه یم، اوس له شفاخانې راغلم."

ډاکټرانو څه وویل؟"

ما وویل، "خبر نه یم، خو ورور مې ویل چې کوما ته تللی وې."

زرغونې وویل، "د نازنین پوښتنه نه کوې؟"

زما زړه بیا راډک شو، په ژړا شوم، ومې ویل، "شکر چې ښه شوې."

زرغونې وویل، "خبرې ورسره وکړه!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل، "زرغونې، غلې شه، نوره ولې غواړې چې تکلیف مې راکړې؟ اوس خو د هغې نوم په اورېدو مې زړه ټوټه ټوټه کېږي. که غبږ یې واورم، مړ به شم. زه به هغه هیڅکله هم ونه ببنم. هغې زما په زړه لوبې وکړې،

"فرازه، د نازنین پلار هم غواړي چې ته د نازنین سره لږ څه موده خبرې جاري وساتې، کنه هغه به مړه شي. د هغې درمل او ډاکتران اوس یوازې ته یې."

ما وویل، "پرېږده چې مړه شي! نه غواړم نور د هغې غږ واورم."

زرغونې وویل، "فراز، نور به اړیکه پرې کوم، خو په نازنین پام کوه."

تلیفون مې پرې بند کړ.

بل خوا نازنین ته د تره زوی له امریکا زنګ وهلی و. هغه د نازنین د ناروغۍ نه خبر شوی و. نازنین ورته ویلي وو، "سباون، یوه خبره، یو سوال درته کوم. منې یې؟"

سباون ویلي وو، "هو، هره خبره دي منم."

نازنین د قسم نه تېر کړی و او بیا یې ورته ویلي وو، "سباون، که غواړې چې زه ژوندۍ پاتې شم، نو ته د دې رشتې نه تېر شه، کومه چې زما او ستا ده. په تا کې هېڅ نیمګړتیا نشته، ښایسته یې، د کاکا زوی یې، تعلیم یافته یې، ډاکتر یې، خو زه..."

سباون وویل، "ته څه؟ ته څه غواړې؟"

نازنین وویل، "زه له یو بل چا سره مینه لرم، په هغه مینه شوې یم. نن چې مې کوم حالت دی، دا هم د هغه د لاسه دی. خیر دی، زما خبره ومنه او د دې رشتې نه تېر شه."

سباون وویل، "نازنین، چې تا راته حقیقت وویل، نو زه هم درته حقیقت وایم. زه هم په یوې جلۍ میین شوی یم، دلته له ماسره ډاکتره ده، خو ستا په خاطر ما ورته څه نه دي ویلي."

نازنین وویل، "سباون، ته دې خپل فامیل پوه کړه او د دې رشتې نه تېر شه. له هماغې جلۍ سره واده وکړه، زما په خاطر. ته به په ما څه بوخت شې چې وجود مې تاسره وي او زړه مې د بل سره."

سباون خپله هم مجبور و، د خپلې مینې په خاطر. او همدا موقع یې لټوله. نازنین هم مجبور کړه چې د دې رشتې نه انکار وکړي. سباون ورته وویل، "تر ماښامه وخت راکه. زه به درته جواب درکوم. اول له مور او پلار سره خبرې کوم، بیا درته وایم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه هر ساعت وروسته ماته زنګ وهلو. هغه نازنین ته ویل، "فراز زما نمبر او پیغامونه بند کړي دي، ته ورسره خبرې کوه، پوښتنه یې کوه."

یو میسج یې وکو چې دا ټپه یې لیکلې وه

ستا به زما نه ګلیه کیږي

زه د رواج په زولنو تړي یمه

ما چې زرغونې ته وویل، "د هغه نوم راته مه اخله"، نو ما د هغې ژړا واورېده، ځکه زرغونه د نازنین په څنګ کې ناسته وه.

د زرغوني نه مې چې خبري بس کړل، پاسیدم د کوټې ووتم. مور مې وویل:

"زویه، لرې لاړ نه شي چې تاته ګرزیدل خه نه دي."

ما ویل:

"سمه ده، موري، هیڅ چیرته نه ځم، د کور مخي پټو کې کینم."

بهر ووتلم. د پټې په پوله کیناستم. مازیګري وو. طبعیت خپل رنګونه ټولو. آسمان د زرد او نارنج رنګونو په رنګین پرده پوښل شوی و، چې د لمر وروستۍ شعاعوې د غره په سرونو کې لګیدلې او هر څه ته یې یوه نرمه روښانتیا ورکوله. د مرغانو او مرغیو اوازونه وو، ډلې ډلې، جوړه جوړه په هوا کې روان وو او خپلو کورونو ته یې د تګ تیاري نیوله. د باد نرمې څپې د ونو ترمنځ تېرېدې، چې د طبیعت د زړه دهړکن ته ورته وې.

ټولې فضا د شرایطو په رنګینو رنګونو کې د ارامتیا او خوشالۍ احساس ورکاوه. د ورځې د وروستیو شېبو هوا د یادونو او احساساتو د سفر لاره پرانستله، او ما ته یې د نازنین یادونه بېرته را تازه یا fresh کړه،

په دې وخت کې مې کتل زما څلور کلیوال ملګري راغلل. سترې مشې مو وکړه، هغوی هم کیناستل. وصال راته وویل:

"فرازه، خبر شوی یې چې ناروغ شوی وې؟ الله دې خیر کړي، وروره! دا څه پېښه وه؟ د شپې مور مې کور کې راته وویل چې په تا څه چل شوی او شفاخانه ته یې وړی وي."

"ډېر ناوخته وو، کنه درته راتلم."

شېرعلي وویل، "هو والله، موږ چې ماښام کور ته راغلو، خو کور کې دې ورنه نه وو چې پوښتنه مو کړې وای."

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدوس وویل، "اوس دې حالات څنګه دي؟"

ما له ټولو نه مننه وکړه، ورته مې وویل: "شکر دی، اوس ښه یم. بس داسې راباندې یو چکر راغی، نور نه پوهېږم چې څه شوي وو."

په دې وخت کې عباس، چې زموږ د محفلونو مالګه به مو ورته ویل، او الله تعالی ورته ډېر خوږ غږ ورکړی و، ټپه یې پورته کړه:

په ژوندانه به خوار و زار وي

تل به په غم کې را ایسار وي

بس ګیله من به له خپل یار وي

که څوک روغ زړګی په کار وي

زما دې واوري، یارانه دې نه کوي نه."

دې ټپې ډېر خوند وکړ. ما او ملګرو ورته وویل: "ادامه ورکړه!"

هغه بیا ټپه شروع کړه:

که مې ژړا که واویلا ده

تا ته مې تل په خوله دعا ده

دا لیونی برخه زما ده

تا په ما کړې څه بلا ده

په مخ مې غبرګې اوښکې ځي، خوله درکومه."

په دې ټپه سره مې یو ځل بیا نازنین مخې ته ودرېده، او د هغې یادونه مې د زړه په تل کې بیا ژوندۍ شوه.

قدوس بیا ټپه شروع کړه:

"ورځ به ماښام شي، بیا به شپه شي

شپه به له کاله پرې اوږده شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته به گرانه گذاره شي

جانان چې ځي، په مخ دې ښه شي

زړه یې زما په زلفو بند دی، رابه شینه."

ما پرې غبږ وکړ: "ملګرو، نور دا ټپې بندې کړئ."

وصال وویل: "فرازه، خیر خو به وي؟ ولې نن ټپو ته بې چورته یې؟ ستا خو داسې بنداړونه ډېر خوښ وو، نن څنګه خفه یې؟"

ما وویل: "خیر دی، بس نن مې زړه یو څه خفه دي

تر ناوخته د پټي په پوله ناست وو. ماښام اذانونه پیل شول. ما ملګرو ته وویل، "راځئ، ماښام ماسره لاړ شي."

هغوی وویل، "نه، کورونو ته ځو. که کولای شې، د شپې د غفور کاکا حجرې ته راشه. ګپ به هم ولګو او ساعت به دې تېر شي."

ما وویل، "سمه ده. که کور کې یې اجازه راکړه، درځم." په همدې سره مو خدای پاماني وکړه او روان شوم کور ته.

کله چې کور ته لاړم، نو پوه شوم چې زما کشر ورور زما ټول حال مشر ورور، مور او کورنۍ ته ویلي و. ورته ویلي یې و چې: "د هلک زړه مات شوی، ګذاره ورسره کوئ، چې په ځان څه ونه کړي."

د شپې ډوډۍ مو وخوړه. مشر ورور مې راپسې غوسه شو، ویې ویل:

"سپیه رزیله! تا کابل ته ځان د دې لپاره بدلوه چې هلته داسې دله توبونه وکړې؟ دومره پخپل سر شوی یې چې اوس دا کارونه کوې؟ مور ته دې ولې دروغ وویل؟"

همدې خبرو سره راولاړ شو چې راپسې راشي. کشر ورور مې مخې ته ودرید او ویې ویل:

لالا، کېنه. هر څه چې وو، هغه وشول. اوس یې غلی پرېرده. دا هم پښېمانه دی."

مشر ورور مې بېرته کیناست. مور ته مې وویل: "سبا لاړه شه، د جبار کاکا لور ورته وغواړه، چې دا ټولې ستونزې پای ته ورسي او هر څه یې هېر شي."

ما وویل، "نه وروره! زه ښځه نه کوم. غواړم خارج ته لاړ شم. روپۍ راسره شته، نور مې دا وطن په سترګو ښه نه ښکاري."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې بیا په دې خبره غوسه شو او پاڅېد. ویې ویل: "ته دومره پخپل سر شوی یې چې خارج ته ځې؟ ها! ته صبر شه چې دا پښې درباندې ماتې کړم، چې د کور د دروازې نه هم بهر تللې ونه شې!"

کشر ورور مې بیا هغه کښېنولو او ویې ویل: "لالا، خیر دی. ته څه مه وایه. موږ به خبرې وکړو."

مور مې وویل: "زویه، که دې خوښه وي، د جبار خان لور به درته وغواړم. ښکلې جلۍ ده، کاریګره او سوادداره هم ده."

ما وویل: "مور جانې! خبره د ښایست او بدرنګۍ نه ده، نه د سواد او کاریګرۍ. ما په خپل حال پرېږدئ. زما زړه سوړي دی. زه اوس دې کارونو ته جوړ نه یم. تاسو کښېنئ، خپلې خبرې وکړئ. زه ځم، ارام کوم."

همداسې پاڅېدم او خپلې کوټې ته لاړم. چې کتل مې، زرغونې اووه یا اته پیغامونه رالېږلي وو:

"سلام فرازه! څنګه یې؟ ناروغې دې څنګه ده؟ نازنین اوس ښه شوې ده، خو تش بوت ترې جوړ شوی. که خبرې هم کوې، نو یوازې تا یادوي."

بلخوا، سباون ماښام خپلې مور ته زنګ وهلی و. هغې ته یې ویلي و: "مورې، دلته زما سره یوه ډاکتره جلۍ ده. موږ دواړه یو بل سره مینه لرو. هغه په وطن کې د هرات ولایت نه ده. تاسو یې کور ته په جرګه لاړ شئ."

مور یې حیرانه شوې وه او ورته ویلې یې و: "زویه، موږ خو ستا د تره لور ستا لپاره په نوم کړې ده د ماشومتوب نه. ته څنګه داسې کار کوې؟"

سباون ورته ځواب ورکړې وو: "مورې، هغې ته زه د خور په شان فکر کوم. موږ دواړه یوځای لوی شوي یو. هغه ماته د د ناحیدې خور په څیر ښکاري. زه څنګه د هغې سره واده وکړم؟"

وروسته یې له پلار سره خبرې کړې وې. پلار یې ورته ویلې و: "زویه، موږ به ستا تره ته دا خبره څنګه وکړو چې سباون نه غواړي د هغه لور سره واده وکړي؟"

سباون ورته ډاډ ورکړ: "پلاره، ته بې غمه اوسه. کاکا مې زه پوهومه. هغه به په دې خبره زموږ نه خفه نه شي."

بیا یې خپل کاکا ته زنګ وهلی و او ټوله کیسه یې ورته کړې وه. د نازنین پلار د خپلې لور په زوریدو او فراز ته په مینه کې د رسیدلو له امله خوشاله شوی و. هغه له دې خبرې ډاډه و چې نازنین یې د خپل زړه ملګری موندلی دی.

بیا یې نازنین ته زنګ وهلی و، ویې ویل: "اوس ځان خپلې مینې ته ورسوه او خپل یې کړه. زما له خوا ازاده یې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په موبایل کې روپۍ نه وې. نو د ورور له موبایل نه مې زرغونې ته زنګ وواهه، ورته مې وویل: "کورنۍ مې غواړي ماته ښځه وکړي، خو دا وطن نور زما لپاره اور دی. غواړم زه خارج ته ولاړ شم. دلته نور نشم پاتې کېدای."

زرغونې په اندېښنه کې وویل: "په خارج ته تګ سره به ستا غمونه ختم شي؟ نازنين به دې له ذهنه ووځي؟ داسې مه کوه! که لاړې، نازنين به مړه شي!"

ما نور د زرغونې خبرو ته غوږ نه شو نيولی او اړيکه مې پرې کړه.

يو ملګري مې چې د ويزو په دفتر کې کار کاوه، ورته مې وويل: "سبا سهار راځم، ماته د جرمني ويزه په هر قيمت وي، ووهه." د هغه سره مې خبرې ختمې کړې، خپل موبايل مې بند کړ، او ويده شوم.

سهار مې خور راغله، راته يې وويل: "وروره، پاڅه چې لمونځ درنه قضا نه شي."

زه هم پاڅېدم، لمونځ مې وکړ، او لاړم. مور مې خپل لمونځ ختم کړی و او دعا يې کوله. مخې ته يې په مسله يا جاينماز کېناستم او ورته مې وويل: "په دې دعا باندې ما دم کړه." هغې دعا پای ته ورسوله. بيا مې خپلې خور ته وويل: "خورې، لږې اوبه راته کيده چې جامې بدلې کړم." او بيا مې د مور په غېږ کې سر کښېښود.

مور مې په ويښتانو کې ګوتې وهل او راته يې وويل: "زويه، نور دا خفګان دې ختم که، ټوله شپه مې ستا د خفګان له امله خوب نه دی کړی. تاسره چې څه وشول، دا به په تقدير کې ليکل شوي وو. ته اوس د تقدير سره جګړه کوې؟"

ما ورته وويل: "موري، زه دېته خفه نه يم چې نازنين ولې زما په نصيب کې نه شوه. خفه دېته يم چې نازنين ولې دومره لويه خبره مانه پټه کړي وه."

په دې سره مې له سترګو اوښکې روانې شوې. "موري، هغې به له لومړۍ ورځې څخه راته ويلي وای چې زه د بل چا په نوم يم، ولې يې راسره داسې وکړل؟"

مور مې غمجنې سترګې راته واړولې او ويې ويل: "زويه، ته داسې فکر کوې چې هغه به خوشاله وي؟"

ما وويل: "نه موري، هغه هم زما په څېر په روغتونونو ګرځي او ناروغه ده."

مور مې وويل: "ښه نو، که هغه ستا له غمه په داسې حال ده، نو ولې يې ملامتوې؟"

ما په ژړغوني غږ وويل: "موري، ملامته په دې ده چې ولې يې زما او خپل ځان سره داسې وکړل؟ زما علاج اوس يوازې مرګ دی، موري. زه پوهېږم چې د دې درد علاج نشته."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې له ژړا نه په ډک غږ وویل: "مړه دې ستا دښمنان شي، زویه، بیا داسې خبرې مه کوه. دومره زور نه لرم چې ستا غم وګورم."

ما په آه سره وویل: "موري، که څه راباندې وشول، ښښنه راته وکړه. که ته مې ونه ښښې، خدای به مې هم ونه ښښي."

مور مې په خوله نرم ګوزار راکړ او ویې ویل: "بنده کړه خوله دې، دا څه کمعقلي خبرې دي چې کوې؟"

په همدې وخت کې مې خور غږ وکړ: "وروره، اوبه او جامې دې په تشناب کې دي، لاړ شه."

زه پاڅېدم، جامې مې بدلې کړې او کور ته مې وکتل. خور مې له سره ښکل کړ او ومې ویل: "مننه، زما ګوډۍ، چې اوبه دې راته تیارې کړې."

بېرته راغلم، مور ته مې وویل: "موري، وګوره، زه څنګه ښکاري؟"

مور مې وویل: "ماشاءالله، سم شهزاده ښکاري."

ما ورته په ټوکه وویل: "نه یې منم، تر هغو چې د سر نه مې ښکل نه کړې."

سر مې ښکته کړ، مور مې ښکل کړم، او دواړو لاسونو یې زما په سر باندې کش کړل. یوه شیبه په کور کې وم، بیا ووتلم، پرته له دې چې څه و وایم. د ښار په موټر کې کېناستم او مستقیم د خپل ملګري خواته لاړم.

ملګري ته مې وویل: "رئیسه، زما ویزه څنګه شوه؟"

هغې مخکې نه خبره کړې وه، پاسپورټ مې وراکړ او ویزه یې پرې وهله. له هغې ځایه مې حرکت وکړ، لنډه دا چې نن مې د تک ټول کارونه خلاص کړل. اوس یوازې پرواز ته انتظار وم.

شپه شوه، نهه بجې وې، سوچ مې وکړ. ته یوه ځل تلیفون وګوره او کور ته خبر ورکه چې زه د ملګرو سره یم.

تلیفون چې مې چالان کړ، د دومره ډیر میسجونه راغلي وو. زرغونې تر اویا میسجونه کړي وو. زه د میسجونو لوستلو ته شروع شوم.

کله چې تر غرمې زما درک نه وو شوي، نو زرغونې مې ورور نمبر ته زنګ وهلی و چې "فراز چیرته دی او تلیفون یې ولې بند دی؟"

زما کشر ورور ته زما ټول ملګري معلوم وو، ټولو ته یې زنګونه وهلې او د خپلوانو نه یې معلومات کړې، خو هېچا ورته معلومات نه وو ورکړي. بیا یې زما هغې ویزه والا ملګرې ته زنګ وهلی، هغې ورته ټوله کیسه کړې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ویزه یې وهلې او نن شپه دوه بجې یې پرواز دی. نو ورور مې د تیاره میدان په دروازه کې د ماښام نه ناست زه یې څارلم چې منې مې کړي.

بلخوا، چې ما د زرغونې میسجونه وکتل نو راته معلومه شوه چې ټول خبر شوي دي زما په اړه. زرغونې لیکلي وو:

"سلام فرازه، ته چیرته یې؟

فراز، زیری درکوم، په زیری کې به څه راکوي؟

فراز، ولي ځواب نه راکوې؟

فراز، د نازنین حالت بیا نازک دی، د ډیر تشویش نه لېونی کېږي.

فراز، دا ته څه کوې؟ الله او رسول ته وګوره، داسې کار مه کوه.

فراز، نازنین ستا شوه، هغه زیری دا وو، هغه د تره زوی ازاده کړه.

سلام فرازه، نازنین یم، نور بس! که نور مې د هجرا په اورونو سیځه.

زه ستا د یو غږ اورېدو ته ژوندۍ یم، داسې مه کوه، خیر دی، اوس خو هر څه ښه شول.

فراز، که تر شپې دې جواب رانکړم نو خبر به شي چې زه مړه شوی یم، نور د دې هر څه زغم نه لرم.

فراز، که غواړې، پلار به مې خپله درسره خبرې وکړي. هغه خبره ختمه شوه، ما ستا لپاره دومره قربانۍ ورکړې، او ته مې یوازې پریږدې؟"

چې کتل مې د زرغونې زنګ راغی، ما دا میسجونه لوستل او ورته مې ژړل. زنګ مې وکې که چې یوه چغه مې واوریده. "فراز، د خدای لپاره راشه، کنه زړه مې نور چوي!" دا چغه د نازنینې وه چې په ژړا او سلګو کې یې راته کړه.

بیا یې وویل: "فرازه، په زړه مې څه کیږي، مړه کیږم." په دې وخت کې یې پلار موبایل واخیست او له کوټې نه ووت. راته یې وویل: "فراز، بچیه، ته همدا اوس حرکت وکړه او مونږ کره راشه، کنه دا ځل نازنین نه بچ کیږي، زما د سپینو ډکو خاطر وکړه."

ما ورته وویل: "کاکا، نازنین ته موبایل ورکه." هغې موبایل نازنین ته ورکړ. ما ورته غږ وکړ: "نازنین، زما غږ اورې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نازنين زړه سلګو دومره ستړی کړي وو چې نور يې غږ نه شو کولي راته. ما بيا وويل: "نازنين، ګوره، زه دغه دي روان يم ستا خواته، خو ته اول ماسره خبري وکړه، کنه زما حالات هم خرابيږي."

نازنين، قربان دې شم، يو غږ راته وکړه، او په دې سره په ژړا شوم. نازنين زما غږونه اوريدل، په ډېره تکليف يې وويل: "ته راځي؟"

ما وويل: "هو، دستي رسيږم، خير دی، ته ځان بيداره کړه، که داسې مه کوه. هو، موبايل بند نه کړې، خبري کوه، دغه دی حرکت مې وکړو."

پاسيدم روان شوم، ټيکسي مې ونيوله. نازنين سره مې خبرې کولې. ما ويل: "نازنين، ډوډۍ دې خوړلې؟" ويلې يې: "هو."

زرغونې غږ وکړ: "نه، هغې نه ده خوړلې، د سهار نه اوږي ده." ما وويل: "نازنين، خه راوړم، ما هم نه ده خوړلې، بولاني راوړم." هغې راته څه نه ويل. زرغونې غږ کړه: "بيراني راوړه، ددې ډېر خوښيږي."

ما ډريور ته وويل: "موټر يو هوټل ته تاو کړه." هوټل کې مې بيراني ډوډۍ او يو څه نور واخيستل، او روان شولو. د نازنين غږ ورو ورو خه کيده.

لنډه دا چې کور ته نږدې شوم. ما زرغونې ته وويل: "موبايل کاکا ته ورکه." موبايل يې د نازنين پلار ته ورکه. ما ورته وويل: "کاکا، که بده يې نه منې، زه درزم، ما نازنين او زرغونه يوازی پريږدي، تاسو دې کوټې نه اوزی."

هغې وويل: "سمه ده، بچيه، پخير راشه."

کور ته يې ورسيدم، ما موبايل کې وويل: "دروازه خلاصه کړه." دروازه يې خلاصه کړه. د نازنين پلار وويل: "هغه کوټې کې ده." زه لاړم کوټې ته، ننوتم او دروازه مې پوري کړه. نازنين چې زه وليدم، منډه يې کړه او په غاړه مې پريوته. دومره يې زما په سينې وژړل چې زما ګريوان د هغې په اوښکو لوند شو. ما هرڅومره ورته ويل چې بس، بس کړه، خو اخير يې راباندې ګوزارونه شروع کړل: "تا ماسره ولي داسې وکړل؟ ته چيرته ځي او ما پريږدې؟"

زرغونه پاسيده، ما ترې لاس تاو کړ. د سر نه مې ښکل کړه او ورته مې وويل: "ليوني، زه هيڅ چيرته نه ځم او نه تا يوازي پريږدم، وګوره، درته مخکي ولاړ يم."

نازنين خه ځان په ژړا ستړي کړ،

ارامه مې کړه. غلي شوه. ځای ته مې يوړه، سر يې زما په زنګون کېښودو او اوښکې يې روانې وې. ما ورته وويل: "نور بس کړه، ليوني، او پاسي، ډوډۍ مې راوړې، دا وخورو، اوږي شوي يم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما هم اوښکې روانې وې، خو ځان مې کلک کړی و.

نازنین ته مې وویل: "اوس به دې پلار راشي، شرم دې."

ویل یې: "نه، پاسم رادي شي. نه شم کېنیستلی، زړه مې درد کوي."

کوټه کې ارامه شوه. د نازنین مور او دواړه خورگان راغلې. "ستړي مه شي!" یې وکړه. زه غلی، د نازنین له خوا پاسیدم. نازنین کلک ونیولم، "چیرته مه ځه، کینه."

بیرته کینیستم. موبایل ته مې فکر شو. کتل مې، ورور مې راته څو زنگونه وهلي وو. ما نازنین ته وویل: "دې ورور ته مې جواب ورکم، سودا به یې وي."

ویل یې: "همدې ځای نه زنگ ووهه."

زرغونې راته وویل: "هغه ستا په خاطر د ماښام نه د تیاره میدان په دروازه کې ولاړ دی."

ما ژر زنگ ووهو. "هلو، وروره، ته چیرته یې؟"

ما وویل: "وروره، زه نازنین دي کره یم ته لاړ شه، خپلې وظیفې ته."

ورور مې حیرانه شو. ویل یې: "زه د ماښام نه دلته ولاړ یم چې تا هیسار کم لاړ نه شي."

ما وویل: "وروره، نورې خبرې بیا کوو، زه هم درزم. ناوخته ستا خواته

ته کور ته زنگ ووهه چې د مورجانې به سودا وي. نوره مې اړیکه پرې کړه او راغلم د نازنین سره، ته ودریدم."

ما زرغونې ته وویل: "زرغونې، هغه ډوډۍ واچوه، زه اوږې شوي یم، او نازنین به هم اوږې وي، چې وخورو."

نازنین مې کینوله، او د نازنین مور ته مې وویل: "مورجانې، که ستا اجازه وي، زه به نازنین ته په خپلو لاسونو د چایو سره ډوډۍ ورکم، ځکه دې ته ورجي ښې نه دي."

ټولو وخاندل.

نازنین وویل: "قسم دی، که یو کپ ډوډۍ د چایو سره وخورم."

ما وویل: "نازنین، اوږې کیږه، مه دا ورجې، هر وخت پیدا کیږي، خو ستا صحت نه پیدا کیږي. ته به د چایو سره ډوډۍ خوري."

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه دا چې زرغونې ډوډۍ تیاره کړه، دسترخوان یې هوار کړو. نازنین مې ښکته کړه، ما وویل: "د لاسونو لپاره اوبه راوړي."

نازنین وویل: "زما لاسونه مې پاک دي."

ما وویل: "خاوري پاک دي، د سهار نه په ژړا یې او پوزه پرې کشوي، ورشه، لاسونه دې ومینځه."

بیا ټولو وخاندل، خو نازنین ضد وکړ او کیناسته.

مونږ دواړه په ډوډۍ خوړلو شروع وکړ، زرغونه مې هم کینوله. نازنین وویل: "گوره، زرغونې ته بیا هغسي صتونه ونکړي چې ډوډۍ خوره دا وخوره هغه وخوره ، کنه زه پاسم." ما او زرغونې ورپوري وخاندل

نازنین د ډوډۍ خوړلو په دوران کې راته وکتل، او بیا په ژړا شوه او په غاړه مې پریوته: "خه، ته ما پریږدي، او زی، زما دې حالاتو ته هم نه گوري! فرازه، تا ماسره ولې دا څو ورځې داسې وکړل؟ هېڅ دې په ما زړه درد نه کو، هېڅ دې نه ویل چې دا به مړه شي."

ما ورته وویل: "نازنین، زه هیڅ چیرته نه ځم، دا وگوره، درسره ناست یم، او چې څه مې کول، هغه مجبوري وه، موږ سره هغه وخت دا کار مناسب نه و."

بیا مې ورته وویل: "هله نازنین، ما او تا په خبرو شو، او زرغونې هرڅه خلاص کړل."

یو ځل یې وخاندل: "تاسره د خیتې غم دی، د غم زویه."

ډوډۍ مو وخوړه، نازنین لاړه، مخ او لاس یې پرې مینځله، د سر ویښتان یې جوړ کړل، ټکري یې سم کړم.

کیناسته د خبرو شور شو یو بل سره مو خبري کولي د نازنین پلار هم راغې او کیناستو خبري مو شروع کړي ماته یې د خپل ورارہ کیسه وکړه چې دغسي کار یې وکړو

ما ورته وویل کاکا جانه زه هیڅ په دي اړه ویل نه غواړم که یې ووایم تاسو به وایي چې دا په دي کار خوشاله دي خو نه

څه چې وشو په هغې کې زه هیڅ گنهگار نه یم زه هیڅ خبر نه وم پاتي شوه د وراره مسله دي

هغه د هغې حق دي دا ډیر غلط کار دي چې څوک لور خور په ماشومتوب کې د چا په نامه کوي یا خپل ځوی ته یو څوک په نامه کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د هري پيغلي او ځوان حق دي چې د خپل ژوند ملګري پخپله وټاکي په دي کار کې باید والدین مداخله او خپله خوښه ونکړي

تر ناوخته ناست وو د نازنين مور خورګاني او زرغونه د نازنين سره په خبرو مصروف وو ما چای وڅښلو د نازنين پلار ته مې وويل

کاکا جانه زه به اوس لاړ شم شپه هم ناوخته شوي او ورور به مې هم په طمعه وي

نازنين پاسيده پلار ته يې وويل دا پري نږدي چې لاړ شي همدلته يې پاتي که

ما ويل نه نازنين ځم ورور به مې په طمعه وي

ويل يې زه د هرڅه نه خبره يم چې تا ويزه او ټيکټ اخستي او نن شپه دوه بجي زي خارج ته

د نازنين پلار وويل زويه داسي کار ونکړي لاړ نه شي زه به دي ورور ته زنګ ووهم چې فراز مونږ هسار که

ما ويل نه کاکا نه پاتي کيږم ځم

نازنين زه هيڅ چيرته نه ځم سهار بيا رازم ګورم دي

نازنين وويل نه فرازه ته نه رازي بيا

هيڅ چيرته نه شي تللي

که بيا هم نه حساريږي نو پاسپورد او اسناد دي ماته راکړه بيا لاړ شه

نازنين ټينګار کاوه چې پاتې شم. ما غوښتل په يوه چل ځان خلاص او لاړ شم، نو نازنين ته مې وويل: "زما ټول اسناد او وسايل په هوټل کې دي، زه هيڅ ځای ته نه ځم." خو نازنين زما خبرې هېڅ نه منلې. ما بيا د نازنين پلار ته وويل: "کاکا جانه، غواړم له تا سره يوازې خبرې وکړم."

زه او د نازنين پلار له نورو جلا شوو، او ما ورته وويل: "کاکا جانه، ما ټکټ اخيستی، نن شپه دوه بجې مې پرواز دی. زه نه شم کولی چې پاتې شم، غواړم لاړ شم."

د نازنين پلار راته وويل: "زويه، که دې مخکې موبايل نه وای اوکې کړی، نو په الله يقين وکړه چې موږ فکر کاوه نازنين به نن شپه ژوندۍ پاتې نه شي. ستا په راتګ او ليدو حالات يې بيرته سم شول. زويه، که ته بيا ولاړ شې، نو نازنين به مړه شي. زه نازنين په داسې حالت کې نه شم ليدلی. ته پوهېږې چې کله مې وراره انکار وکړ، ما ځومره د نازنين د خوښۍ لپاره هڅه وکړه. زويه، ته هر څه پرېږده، د هر څه تاوان به زه درکوم. نور خلک د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک لېږار په خواست پسې زي، خو زه خپله لور لېږاره تاته په مرکه درځم. خو خير دی، ته پاتې شه او له خپل کار نه تېر شه."

ما چې د نازنين د پلار خبرې واورېدې، زړه مې ډېر زيات درد وکړ. ورته مې وويل: "راځه، کاکا، لاړ شو."

نازنين ته مې خپل د سفر ټول اسناد ورکړل، ورته مې وويل: "واخله، نازنين، چې اعتبار دې پرې وشي. تا همدا غوښتل، اوس اختيار ستا دی. څېرې کوي يې، سوزوه يې که، که له ځان سره يې ساتې."

نازنين زما په دې کار دومره خوشحاله شوه چې له سترګو يې اوښکې روانې شوې. ما ورته وويل: "ښه نو، اوس اجازه راکړه چې لاړ شم. ورور به مې انتظار وي، سودا به يې وي."

د نازنين پلار او کورنۍ يې ډېر ټينګار وکړ.

"خو ما وويل چې نه، اوس ځم، او سهار خامخا راځم. د هغوي سر مې خدای پاماني وکړ او ترېنه روان شوم. لنډه دا چې د ورور خواته مې ورسيدم. ورور ته مې ټوله کيسه وکړه چې خبره دغسې شوه. هغه هم خوشاله شو، ويې ويل: 'ته سهار هغوي کره لاړ شه او ورته ووايه چې مور مرکه درورې.' ما وويل: 'سمه ده، زه به سهار ورشم.'

بلخوا، د نازنين د تره زوی د نازنين په خاطر خپلې کورنۍ او د نازنين پلار ته دروغ ويلي وو چې هغه له يوې جينۍ سره مينه کوي. د دې موخه دا وه چې نازنين خپلې مينې ته ورسيږي.

شپه تېره شوه، سهار شو، ما د ورور نه اجازه واخيسته او د نازنين دې کره لاړم. چای يې راوړ، او د چای تر څښلو وروسته مې د نازنين پلار او نازنين ته وويل چې 'زه ځم کور ته، چې د مور به مې سودا وي.' بيا مې ورته وويل: 'کاکا ککه دي خوښه وي تاسي هم راسره لاړ شي، زموږ کره. د کلي ننداره به هم وکړي او زموږ ژوند به هم وګورئ. کنه، زه وايم چې همدا اوس يو ځای لاړ شو.'

نازنين په خوښۍ چغه کړه: 'څومره ښه! زما هم ډېر ارمان دی چې کليوالي ژوند وګورم. زه چې لاړ شم، پلاره؟' پلار يې وويل: 'فرازه زويه، ته لاړ شه. موږ به په ورځ-دوو کې درشو او خامخا درځو.' ما وويل: 'سمه ده کاکا، زه به په تمه يم او ستاسو په راتګ به ډېر خوشاله شم

په همدې مو صلاح وکړه او ما ترېنه رخصت واخيست.

نازنين په تلو تلو کې راته وويل، "ګوره فرازه، دا وار سم موټر کې کينه چې بيا خدای مکړه د کومې حادثې سره مخ نه شې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل، "سمه ده." موټر کې کیناستم، حرکت مې وکړ، او کور ته چې ورسېدم، ورور مې راباندې شروع وکړه. ښه سم یې وغربولم.

خو دا ځل مې زړه خوشاله وو. چیرته د تختېدو نیت مې نه وو. ځان مې غلی نیولی وو. ورور مې چې ښه ځان سترې کړو، کیناستو او راته یې وویل، "وروره، ته انسان یې که زناور؟ ته ولې په خبرو پوهېدل نه غواړې؟

ایا زما په روزنه کې کمې راغلې وې که په پالنه کې؟ ما خو د دې ورځې لپاره تاسره خواري نه کوله چې ته دې داسې بې سره شې. ما خو د خپل وجود په خولو لوی کړی یې. په تا مې تعلیم وکړ چې درنه سم انسان جوړ شي. تا دا هر څه هېر کړل. دومره نه وایې چې د دې مور او ورور په زړه څه تیریږي.

ګناه دې خپله ده او سزا یې موږ ته راکوي. ولې، فرازه، دا په تا څه وشول؟

موږ خو په تا ډېر ناز کاوه، ډېر حساب مو کاوه."

بیا یې زما مور ته وویل، "تن جبار کاکا کره لاړه شه او د دې د کوژدې غم وخوره."

زړه مې درز وکړ، "خدایه! دا په څه لانجه واوښتم؟ اول د نازنین هغه لانجه او اوس چې هر څه سم شول، دلته دا لانجه."

ما ورته وویل، "وروره، خیر دی. دې خبرې نه تېر شه. ما جلۍ خوښه کړې ده. زه بغیر له هغې د بلې جینۍ سوچ هم نه شم کولی."

د ورور سترګې مې له اوښکو ډکې شوې او وې ویل، "ښه، سمه ده. دا حق هم زموږ نه واخله. موږ خو تا لپاره داسې ځای خوښ کړی وو او دا زما او د مور ارمان هم وو."

ما مې مور او ورور ته وویل، "خیر دی، وروره. تاسو د هغې کورنۍ وګورئ، جلۍ وګورئ. که مو خوښه نه شوه، بیا به زه ستاسو خوښه کوم. خو یو ځل تاسو هغه خلک وګورئ."

مور مې وویل، "زویه، څنګه چې فراز خوشاله وي، موږ هم خوشاله یو."

ددي چې کومه جلۍ خوښه ده هماغه به ورته وکړو

ورور مې هیڅ ونه ویل پاسیدو او روان شو

ما مې مور ته وویل خیر دي موري ته مې ورور پخلا کړه زه بغیر له نازنین نه د بل چاسره واده نه کوم

مور مې وویل سمه ده زویه ته غم مه کوه زه یم هرڅه سموم ته بې غمه شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه دا چې ماښام شو ټول کور کې ناست وو مور مې مشر وروړته وويل زويه خفګان پريږده دا ددوي ژوند دي پريږده چې دوي خوشاله وي مونږ يې ورسره څه

ورور مې وويل سمه ده چې دا خوشاله دې په دي رشته زه هم ددې خوشالي غواړم خو زه به د جبار کاکا لور زرور غواړم او کوم به يې

ما وويل وروره د جبار کاکا کورنۍ زما هم خوښه ده هغه به مې کشر ورور ته وغواړو.

ورور مې ومنله خو ډير خفه وو

شپه مو جوړه کړه زه لاړم خپلي کوټي ته ما د ورزي په جريان کې څو ځل د نازنين پوښتنه کړي وه خو بيا مې ورته ميسج وکړو

سلام نازنين څنګه يې اوس د طبعيت څنګه دې

ويل يې خه يم د خان صيب زويه اوس به دي هم پوښتنه نه کوله

ما ورته وليکل نازنين د کورنۍ سره مې ناست ومشوري مو کولې

خه کورنۍ دي څنګه ده فرازه

ما ويل شکر دي خه ده خو زما پوښتنه مه کوه زه خه نه يم

نازنين وليکل الله دي خير کړي څه شوي فرازه

ما ويل مشر ورور مې دومره ووهلم چې ټول اوجود مې ټوک ټوک دي

ولې په څه خبره يې وهلي

ويل يې چې ته څنګه دومره غټ کار بغير زمونږ له اجازي کوي او کړي دي دې

نازنين وخاندل هههههه شکر چې خمبيره يې کړي د ورور د لاسونو قربان شم ما ښيرا کړي وه چې خداى دي زما د دردولو بدله درنه واخلي او دغه دي زما خيرا قبوله شوه

ما وويل نازنين زه د ورور په ګوزارونو او وهلو خفه نه شوم خو کله چې سترګي له اوښکو ډکي شوي او راته يې وويل چې ما ته د همدې ورځې لپاره لوی کړي وي چې داسي به کوي نو دي وخت کې مې زړه ډير خفه شو او له ځان سره مې وويل فرازه لعنت شه او په تا شه چې د مور سره دي د پلار په شان وروره هم خفه کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنين هم زما د ورور د حالت په اوريدلو خفه شوه

وي ويل فرازه ستا د لاسه ما هم خپل مور او پلار ازار کړل تکليف مې کړل ټول ستا د لاسه

تا دومره ماته صبر ونکړو چې زه مسله هواره کم تا د غوايي په شان منډه ووهله

زړه خو مې غواړي چې درته خر وليکم خو بيا وايم چې د خر توهين ونه شي

ته ولي دومره کم عقل شي يودم

ما وويل دا هرڅه ستا د لاسه وشول

چې کتل مې د زرغونې زنګ راغې.

زنګ مې اوکي که سلام يې وکړو او شروع شوه

های بي انصافو وير او ژړا لپاره زه ومه د خير او خيريت خبرونه ما وړل راوړل وژړيدم زه ستاسونه زياته اوس چې خپلو کې خوشاله هستي د يو ساعت نه زياد وخت وشو چې نه تا فرازه وويل چې زرغونه څنګه ده يا سلام مې کوه او نه نازنين وويل چې زرغونه سلام کوي مطلب اشنا خلکو

ما ورله په ټوکو کې وويل زرغونې د نازنين نه تا ماسره ډير بد کړي که زنګ دي نه واي وهلي اوس به جرمني کې وم خو ستا د لاسه دي بلا ته پاتي شوم

زرغونې په کړس کړس وخاندل غوښتل يې چې نازنين ماپسي په غوصه کړي نو کړل يې

خا تاته اوس نازنين بلا ښکاري دي غريبي ستا لپاره امريکه پريښوده ته يې احسان هم نه مني

موبايل د دواړو مينځ کې ايخي وو او اواز يې جيګ وو

نازنين وويل فرازه د يو جرمني تک لپاره دي زه بلا کړم ما ستا لپاره څه ونکړل اخير مې د مننې نتيجه دا شوه

ما ورته وويل نازنين ستا د لاسه خو زه هم نن خمبيره شوم او ورور مې خه په مړه خيټه وهل راکړل ديته خو نه ګوري

په دي خبري زرغونې وخاندل

نازنين وويل سمه ده چې زه بلا يم نور به درسره خبري نه کوم همدې سره يې موبايل بند که

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما که هرڅومره د نازنین او د زرغونې موبایل ته زنګونه او میسجونه وکړل څواب یې رانکړو موبایل مې سر ته کیښود او ویده شوم

سهار په وخت نازنین دوه زنګونه ووهل او بیا یې میسج وکه پاسه لمونځ وکه

ما ورته څواب ورنکړو کټل مې خورمې راغله ویل یې وروره ویخ یې رازه اوبه مې درله د اودس لپاره اچولي لمونځ وکه

پاسیدم لمونځ مې وکړو راغلم خپل ځای ته کتل مې نازنین بیا دوه میسجونه کړي وو چې ولې څواب نه راکوې

ما بیا څواب ورنکړو چای ته لاړم مشر ورور مې وویل زمونږ ګاونډې بلال ته یې کوژده کړي شپې ته یې د شیرین خوري پروګرام دي ټول کلیوال یې داعوت کړي

ماته یې وویل تاسو ټول مونږ کره مازیګر راشي ستاسو کور کې به سړیو ته ځای جوړ کو

مور مې وویل سمه ده زویه ګاونډیتوب دي او یوه شپه ده خیر دي تکلیف به وکو

چای مې وڅښو او بهر ووتلم ګورم چې ټول کلیوال ملګري راټول دي

خواته یې ورغلم هغوي د بلال د کوژدي خبري کولي ګپ مو لګولو نهه بجې وي چې،

نازنین میسج وکو فرازه موبایل اوکي که یو څه درته وایم ما بیا څواب ورنکړو لګه شیبه وروسته د نازنین پلار زنګ ووهو

بلاله بچیه مونږ درزو ستاسو خواته

ما وویل که ورته وایم چې مه رازي دلته داسي چل دي هم نه کیدو که ورته وایم چې راشي هم نه کیدو دوه لانجو کې ګیر وم

اخیر مې ورته وویل سمه ده کاکا جانه راشي زه به مو مخي ته درشم

ویل یې تکلیف مه کوه خو صرف ادرس راکوه مونږ خپله درزو

ما وویل سمه ده چې ننګرهار ته ورسیدي زنګ ووهي زه درله ادرس درکوم

موبایل مې بند کړو لاړم کور ته ورور مې هم کور کې وو ما مې مور ته وویل موري هغه خلک رازي

مور مې وویل کوم خلک زویه ما وویل هغه نه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم څوک یادوي هغه هغه کوي او نور نوم یې نه اخلي

ما وویل هسي نه ورور مې غوصه شي

ورور مې وویل رزیله خو سمه خبره وکه کنه اوس پاسیږم درپسي

ما وویل نازنین دي کورني رازي چکر ته او مونږ کره رازي

ورور مې وویل اوس به څنګه وکو شپي ته خو دلته خلک رازي او دوي هم دي

مور مې وویل نو څنګه کوي زه خیر دي مونږ سره به لاړ شي ګاونډیانو کره ساعت به یې هم تیر شي

لنډه دا چې زه بازار ته لاړم د غرمي لپاره مې تیاري وکړو دولس نیمي بجي وي چې نازنین دي ورسیدل.

زه او ورور مې مخې ته لاړو. ورور مې وویل: "فرازه، ته دا ښځې کور ته یوسه، زه او ډګروال صاحب به حجرې ته لاړ شو."

زه له نازنین دي سره شوم او کور ته مې یوړل. ټولې کورنۍ مې ورته ستړي مه شي وویله، بیا مې هر یو ورته بېل بېل معرفي کړل. خو کله چې د نازنین نوبت راغی، هغه زما نه مخکې شوه او ویې ویل: "زما نوم نازنین دی." بیا مې د مور غوږ ته نږدې شوه. زه هم نږدې شوم چې څه وایي. مور مې وویل: "لري شه، زموږ په منځ کې کار نه لرې." نازنین یو څه ورته وویل، مور مې وخندل او له سره یې ښکل کړه.

ما مور ته وویل: "موري، اوس به ماته حال ووایې چې دې درته څه وویل."

مور مې وویل: "نازنین وایي، پلار مې تږي شوی. فراز ته ووایه چې حجرې ته اوبه یوسي."

ما ورته وویل: "نه موري، دا خبره نه وه. ویې ویل، ته ځې که لرګي درپسې واخلم!"

خور مې په جیګ کې اوبه راوړلې چې دا یې یو څه حجري ته. ما اوبه واخیستې او مور مې نازنین دي مخکې کړل. کوټې ته ننوتل. ما د نازنین پلار ته ګیلاس ډک کړ. هغه اوبه وڅښلې.

ما ورته وویل: "کاکا جانه، په لاره کې خو به تکلیف شوی نه یې؟"

میرویس خان کاکا وویل: "نه بچیه، ډېر ښه او په آرامه راغلو. بس تا چې کومه لاره خودله، په هماغه روان وو. هیڅ مشکل نه و."

ما وویل: "کاکا جانه، ډېر ښه کار مو وکړ چې چکر مو وواهه. لکه به ستاسو ذهن هم بدل شي او د ماشومانو هم، او د نازنین لپاره هم ښه ده چې فکر یې یو څه سم شي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې مې د ورور فکر یوسل او اتیا درجې ګډوډ ښکاره شو. چې مې وکتل، شونډې یې وچیچلې او پاڅېد. ویې ویل: "ډګروال صاحب، که ستاسو اجازه وي، دوه دقیقو لپاره به بهر ووزم."

ورور مې ووت. میرویس خان کاکا وویل: "هو بچیه، د کلي تازه هوا او ارام چاپېریال انسان ته سکون ورکوي، او چې بیا شنه فصلونه ګوري..."

دې وخت کې مې ورور آواز وکړ: "فرازه جانه، ته دا ترکاري کور ته یوسه."

ماته خو د ورور وضعیت معلوم و. کله چې له حجرې ووت، نو په ځان مې کلمه ش ه ادت وویله او روان شوم. څنګه چې مې د حجرې له دروازې قدم بهر کېښود، ورور مې په ویښتانو کې ګوتې واچولې او د حجرې شاته یې کش کړم.

"د شرمېدلي زویه! ته نه شرمیږې چې د نازنین د پلار مخې ته داسې خبرې کوې؟ تا کې شرم شته کنه؟ تا خو زه وشرمولم!"

ما وویل: "وروره، ما نو څه کړي چې ته اوس غوسه یې؟"

ویل یې: "خلک د خسر مخې ته داسې خبرې نه کوي! او کله دې ما ته په مینه ویلي چې ورور جانه؟ د نازنین پلار ته هر خبره کې کاکا جان، کاکا جان کوې! زه دې وشرمولم."

ما زر وویل: "وروره، میرویس کاکا غږ وکړه."

دې سره یې یوه کلکه لغته راکړه: "ورکه شه، د شرمېدلي زویه!"

زه هم نېغ د کور په دروازې د ګډوډو ویښتانو سره ننوتم. چې کتل مې، نازنین او زرغونه زما خور سره په اشپزخانه کې ډوډۍ تیاروي. نازنین زما د حالت په لیدو وخندل او ویې ویل:

"فرازه، دا ویښتان خو دې اوس پورې سم وو. دا څنګه داسې ځنګل شول؟"

نږدې شوم، ټول غوږ شو. ما وویل: "ورور مې یوه لغته راکړه او له ویښتانو یې ځوړند کړی وم!"

نازنین او زرغونه وخندل. خور مې پاڅېده، زما ویښتان یې سم کړل او راته یې وویل: "ولې وروره، څه دې کړي وو؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "هیڅ، صرف دومره مې د نازنین پلار ته وویل چې ښه دې وکړل چې ماشومان دې چکر ته راوړل. زه د نازنین په لیدو ډېر خوشحاله شوم، نو ورور اول خپله له حجرې ووتو او بیا یې ماته اواز وکړ، او د دې خبرې سزا یې راکړه."

هغوی بیا وخندل. خور مې وویل: "شکر وباسه چې د هغې بلې ورځې په شان یې نه یې وهلی!"

نازنین وویل: "ښه ده چې ستا حال مې په سترګو ولید چې ځان سمبال کم!"

دې وخت کې مې د ورور ټوخی شو. ننوت کور ته. زه اول د خور شاته پټ شوم، بیا مې وویل: "هسې نه چې د دوی په مخ کې دې سپک کړي!" ژر ووتلم، خو بیا یې هم ولیدم.

ما خور ته اواز وکړ: "ځانګې، دا ډوډۍ څنګه شوه؟ مېلمانه مو له ولږې مړه کړل، ژر کوه!"

ورور مې هم راغی چې خور پسې غوصه شي. نازنین غبر وکړ: "دا بېچاره خو لګیا ده، که ته یې کار ته پرېږدې! راغلې یې او د مشر ورور غیبت دې شروع کړی!"

رنګ مې تک ژیړ شو. ورور مې وویل: "ورشه فراز جانه، ته حجره کې کینه. ډوډۍ زه خپله راوړم. بیا دې کور کې ونه وینم، رزیله!"

ما منډه کړه او له کوره ووتلم. حجرې ته لاړم. ما او میرویس کاکا خبرې کولې، چې کتل مې، ورور، خور، نازنین او زرغونې ډوډۍ راوړه. زه ژر پاڅېدم، لاسونو کې مې اوبه واچولې، دسترخوان مې هوار کړ، کیناستو ډوډۍ ته. ورور مې وویل: "ورشه مالګه راوړه!"

لاړم د مالګې پسې. نازنین مې مخې ته شوه. ما ورته وویل: "رزیلې، څوک په داسې وخت کې داسې خبرې کوي؟ تا خو مرګ ته جوړ کړی وم! اوس مې هم زړه وایي چې خیر دی، نشته!"

نازنین وویل: "تا ولې د ځان د خلاصون په نیت څانګه بېچاره په خوله کې ورکړه؟"

ما وویل: "مالګه راکړه کنه، اوس به بیا راخوشي وي!"

مالګه مې واخیسته او لاړم. ورور مې بیا وویل: "لاړ شه چاقو راوړه."

بیا لاړم، چاقو مې راوړ. ویې ویل: "لاړ شه، لږه شربا راوړه!"

شربا مې راوړه. ویې ویل: "لږې وریجې راوړه!" وریجې مې راوړې، قراري یو ځای ته کېناستم.

میرویس کاکا وویل: "راشه فرازه، زموږ سره ډوډۍ وخوره."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "نه کاکا جانه، تاسو چې راتلئ، زه وږی وم، هغه وخت مې وخوړه. اوس مې زړه ته نه کېږي."

ورور مې وویل: "خوره ډګروال صاحب! هلک دی، هر وخت چې وږی شي، ډوډۍ به وخوري!"

دوی ډوډۍ وخوړه، ما لوښي چلول پیل کړل. د ولړې له امله مې کولمې تاوېدې. چې کور ته لاړم، هغوی هم ډوډۍ ته ناست وو. خور ته مې اشاره وکړه، هغه راغله. ما ورته وویل: "ماته ژر ډوډۍ واچوه! هلته خو راباندې ورور ډوډۍ زهر کړه کنه، د ولږې له امله بیهوشه کېږم."

خور مې راته ډوډۍ واچوله، او همالته په اشپزخانه کې کېناستم. نازنین ډوډۍ خوړلې وه، لوښي یې راوړل. زه یې ولیدم، راته یې وویل: "ولې دې هلته زما د پلار سره نه خوړله؟"

ما وویل: "خبرې مه کوه، ټول ستا د لاسه!"

نازنین راغله، د وریجو نه یې مړۍ جوړه کړه. دې وخت کې زرغونه او خور مې هم راغلل. نازنین وویل: "خوله خلاصه کړه!" او مړۍ یې راکړه. خور مې لاړه. زرغونې وویل: "څه یوه فلمي صحنه ده؟ څه مینه ده چې معشوقه په خپل لاس عاشق ته ډوډۍ ورکوي!"

ماته خندا راغله، او هر څه مې بیرته وګرځول. چپلی ته مې لاس کړ، تخته زمونږ ټوله مینه دې خرابه کړه! ته خو دا خبرې د سوخت نه کوې!"

زرغونه په خندا شوه. ما نازنین ته وویل: "ته لاړه شه کوټې ته، که په دې حال کې مې ورور ولیدم، د غواګانو سره به مې تړي!"

هغوی وخندل، نازنین روانه شوه. زه هم پاڅېدم او بیرون، حجرې ته لاړم. چې ګورم، ورور مې او ډګروال صاحب په حجره کې نه شته. زه هم د ویالې په لور روان شوم. چې کتل مې، هغوی اودسونه کړي او د کلي مسجد په لور روان دي.

زه بیرته کور ته ستون شوم. خور ته مې وویل: "خوري، دې مېلمنو ته خو دې باغ پوري چکر ورکړه، چې تازه مېوې او سبزي وګوري."

خور مې وویل: "سمه ده وروره، اوس خو مو ډوډۍ وخوړه، مازدیګر به یې یوسم."

نازنین وویل: "هو، مازدیګر به لاړ شو."

ما وویل: "اوس تیار ماړه هستي، تش به ورته ګوري! مېوې او سبزي به درنه په امان کې وي!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې وويل: "هرڅومره چې ماړه يو، ستا له کسته يې شکو او خورو!"

ما وويل: "بلکل، تاسو خو د اوښ د نسل نه هستي! گوره، دلته ښار نه دی، خپل ځان سره مو گوزاره کوي. بيا مو په نيمه شپه نه شو په منډه کولی!"

دريواړو خندا وکړه. نازنين مې خور ته وويل: "راځه، اول به لمونځونه وکړو او بيا به لوښي ومينځو."

زه هم بهر ووتم. مازديگر و، کور مو خالي کړ. دننه کور کې مو ديگونه باندې کړل، او بهر حجره او ډېره کې مو کټونه او سترنجي هوارې کړې د سيل او مېلمنو لپاره.

سهار، موږ ملگرو په پټه پلان جوړاوه چې هنرمندان به راوړو. ما ملگرو ته وويل: "زما خو مېلمانه راځي، تاسو ښار ته لاړ شئ او هنرمندان راولئ." هغوی همداسې وکړل. هنرمندان هم ورسېدل، هلکان ورسره شول او د کلي په پټو کې يې چکر ورکاوه. ورور مې او د نازنين پلار هم د کلي پټو ته په چکر وتي وو. ټول کليوال په خوشالی سره د کارونو کې بوخت وو، هر يو په منډه وو.

نازنين راته زنگ وواهه: "فرازه، چېرته يې؟"

ما ورته وويل: "ډېره کې يم."

وې ويل: "باغ ته راشه."

لاړم، چې کتل مې، خور مې د ټکري په پلو کې مالگه له ځانه سره وړي. نازنين، خور مې، او زرغونه په پټو کې بادرنگ شکول. ما ورته وويل: "دا د خوړلو نه دي، واړه دي!"

وې ويل: "موږ يې خورو، ستا يې څه؟" بيا يې ماته کامره راکړه او وې ويل: "ته په دې زموږ عکسونه اوباسه!"

هغوی بادرنگ شکول، ما يې عکسونه ويستل. کيناستل د بادرنگو خوړلو ته. ماته يې وويل: "ته هم راشه!" ما وويل: "زه يې نه خورم او له تاسو سره هم نه کينم."

زرغونې زما خور ته مې وويل: "ته راځه، لاړ شو هغه ځای نه لږ مولی سرخک هم راوړو." هغوی لاړل، زه د نازنين خواته نږدې شوم. نازنين وويل: "د غم زويه، يوه غاړه راکړه! څنگه دومره لري لري گرځې؟"

ما وويل: "د غم لوری څه پوهېږې؟ د قارون په شان ورور مې دي ډېر پام کوه کنه، هر څه به خراب کړي. او بل، د ښانگې مخې ته زه نه شم کولی له تا سره سمې په مينه خبرې وکړم."

وې ويل: "سمه ده، فکر مې دی، پام کوم، خو ډېر مه ورکېږه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "نازنین، زموږ کورنۍ دې خوښه شوه کنه؟"

وې ویل: "ستا نه مې دوی ډېر خوښ شول! مورجانه وګوره، که شپه او ورځ خبرې ورسره وکړې، انسان نه تنګېږي. وریندار وګوره، څومره د مورجانې خیال ساتي."

نازنین وویل: "او د څانګې خو مه وایه! که موږ بېرته واپس لاړو، نو قسم دی چې د څانګې پسې به ژبۍ شمه. څومره خوږه او مهربانه ده، فرازه! هېڅکله څانګه خفه نکړه، ډېره معصومه جلۍ ده."

پاتې شو کلی، دا مې هم ډېر خوښ شو. څومره ارامه، شنه، او خوږه فضا لري! ته په الله یقین وکړه، ډېر مې زړه خوشاله دی."

ما ورته وویل: "لکه چې بد زه یم، چې هېڅ تعریف دې راته ونکړ!"

دې وخت کې زرغونې وویل: "تعریف، تعریف نه لري!"

نازنین وویل: "بد به ستا په لیدو شکر وباسي! چې دا خو موږ نه هم بد دې. تا ماسره څه ونه کړل! ټول عمر کې مې ډاکتر نه پېژانده، ستا د لاسه مې هغه هم ولید! لیدل خو لا څه کوي، په شفاخانه کې دې راباندې شپې وکړې. تا کې ښه توب چیرته دی؟"

خور مې وویل: "نازنین خورې، ته پوهېږې چې په دې کوم حالتونه تېر شوی؟ په ډېرو سختو کې یې نه دی ژړلی، مګر چې کابل نه راغی، دومره یې وژړل چې ان ډاکتر ته مو یووړ. یوه نیمه ورځ په کوما کې و."

"یوه ورځ خو ورته په تعجب کې شوم. هېڅ بې هېڅه یې زه ووهلم، او بیا یې د غاړې نه تاوه کړم. راته یې ویل: 'خفه نه شې' او ژړل یې."

په دې خبرو د نازنین سترګو کې اوښکې راغلې. راته یې وویل: "فرازه، ستا دې زما په سر قسم وي، که ته به په څانګه نور لاس پورته کوې!"

ما وویل: "سمه ده، تاسو مو کیسې او خوراکونه کوئ، زه درنه لاړم."

حرکت مې وکړ، لاړم ډېره ته. ماښام شو. لمونځونو نه وروسته مو ډوډۍ ورکړه. ډوډۍ خلاصه شوه، هنرمندانو خپل سازونه سر کړل او سیل شروع شو.

لومړۍ نغمه یې په ساز کې دا ونیوله:

"دا زموږ زیبا وطن"

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې دا نغمه ونيوله:

"ورور مې ولاړ وو، تا مې تاوکړل مړوندونه..."

وې ليدم: "قسم دی یاره، وې ليدم!"

دې نغمه پسې يې د ملنګ جان روباعي او غزل شروع کړ. د غزل پسې يې چاربيته وويل. او نور يې سروکي او ټپې شروع کړل.

زموږ د کلي ځوانانو ډله معلومه وه، هر يو به نمبر په نمبر پاڅېده او ګډاګانې به يې کولې.

ورور مې هم ناست و، د نازنين پلار هم ناست و. هلکانو زه هم ګډا ته پورته کړم، ما هم ښه ګډا وکړه. هلته په کور کې د ښځو سيل هم شروع و، نازنين ورته عجيب عجيب کتل او خوشاله وه، ښه ساعت يې تېر و.

موږ هم ميدان ګرم کړی و، ګډاګانې او اتڼونه مو کول، چې نازنين زنګ وواهه. ما اوکې کړه. ويې ويل: "فرازه، زه په بام ناسته يم، ته ګډا وکړه چې دې وګورم."

ما چې بام ته وکتل، سم نه ښکاره کېده، خو بام ډک و. چای راوړه، هنرمندانو ته يې سيل بند شو، چای يې وڅښل، بيا يې چې شروع کوله، زه لاړم هنرمند ته مې وويل: "دغه ساز ونېسه، فارسي."

"به اولين نگاه تو ای نازنين دل باختم

ای کاش نمی‌ديدم تو را

دل را به دام انداختم."

ما ورته وويل: "په همداسې ترځ کې زه يوه پښتو سندره وايم."

هنرمند همدا سندره ساز کې ونيوله، ما مايک واخيست او شروع مې کړه:

په اولين ليدو مې تا، ای نازنين زړه وړی دی

ای کاش چې ته مې نه ليدلی، زړه مې په تا بايللی دی

په اولين لدو مې تا.

زړګي زما که وو نادان، ستا په خندا که تېر وتو

اول منزل مې وو اسان، اوس ګړنګونو کې پريوتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نه صبریږمه له تا، دا څه جادو دي کړي دې

ای کاش چې ته مې نه لیدی.

تېر شو هغه د مستۍ ورځې، پاته له تا ادا شوه

مینه زمونږ نه شوه پټه، مینه زمونږ رسوا شوه

بس دې، توبه مې ده، نور ځم، راته اور ستاسو کلی دی

ای کاش چې ته مې نه لیدی.

نه به د چا سره یار شمه، نه به زه چاته جانان وایم

نه به بیا چاته زړه ورکم، نه به زه چاته ارمان وایم

چې جدا شوی یم له تا، زړه مې ستا غم خوړلی دی.

مینه کې ډېر دردونه دي، مینه کې ډېر غمونه دي

ما ستا د دوو سترګو لپاره، تېر کړي ډېر تکلیفونه دي

دا ګناه ستا نه وه، زما وه، زړه مې په اور سیزلی دی.

ولې کوې نازونه ته، اخلې د زړه آزارونه ته

زه خو مئین یمه په تا، مه کوه نور ظلمونه ته

دا هریو شعر غازي ګوره، دا ستا په یاد لیکلي دي

ای کاش چې ته مې نه لیدلی، زړه مې په تا بایللی دی.

دا غزل مې چې په ختمېدو و، هنرمند ته مې په غوږ کې وویل: "دا ساز ونېسه."

شینوګي بل ته ورکړه، هغې دا ساز ونیو، او ما په همدې ساز کې دا سندره په دې بیت پیل کړه:

"زه به چاته لیوني ویم، زه به چاته ښاپیري ویم

فیصله وشوه غلطه، توپوس وکړي د لیلا نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې ژوند مې پکار نه دی، ربه سا وهلې زمانه."

په همدې وخت کې مې خپل موبایل له جیبه راویست، چې ګورم، نازنین راته میسج کړی و: "نور بس که، فرازه، کنه زړه مې چوي، ستا غږ په ما څه کوي."

ما ورپسې یو دوه ټپې وویل، مایک مې ورکړ او روان شوم. ملګرو چغې کړې: "فرازه، ادامه ورکړه!" خو ما ځان د خلکو منځ کې پټ کړ. وروسته چې مې فکر شو، ما وویل: "دا په تا څه وشول؟ دا دومره خلک دي، ورور دی، د نازنین پلار دی. نه لیدو او سندرو ته دې کش ورکړی و."

ما وویل: "نن شپه به دې په جومات کې وي د ورور له لاسه." لاړم د خلکو شاته ودرېدم، ځان مې پټ کړ. ښه شیبه وروسته، لاړم د نازنین د پلار څنګ ته کېناستم. ورور مې وویل: "هلکه، ته خو ډېر ښایسته غږ لرې، جامې دې واخله او همدغو خلکو سره ګرځه."

د نازنین پلار ورته وویل: "پرېږده یې، ځوانان دي، چې زړه خوشاله کړي."

کټ کې ناست وم، د نازنین پلار ته مې وویل: "کاکا، چې زړه دې تنګ نه شي."

ویل یې: "نه، بچیه، ښه ساعت مې تېر شو. د ځوانۍ وختونه او د کلي محفلونه یې راته یاد کړل."

په دې وخت کې راته میسج راغی، پټ مې وکوت، زرغونې لیکلي و: "دلته راشه، دا بلا وهلې غلې کړه."

زه ژر روان شوم. نازنین دي کور ته راغلې وو. خور مې، زرغونه، او نازنین دریواړه هلته وې. ما د کور دروازه بنده کړه او دننه لاړم. چې مې کتل، نازنین په ژړا سترګې سرې اړولې وې. چې څنګه یې زه ولیدم، پورته شوه او زما غاړې نه تاوه شوه.

ما وویل"څه خبره ده، نازنین؟ خیر خو به وي؟ ولې دې ژړلي؟"

نازنین وویل: "نه پوهېږم، په زړه مې څه چل کیږي. ډېر زیات تنګ دې."

ما ورته وویل: "نازنین، دا خو کابل نه دی چې چیرته دې چکر ته یوسم. دا کلی دی، او دلته د ورځې انسانان ګرځي او د شپې پیریان. اوس زه تا چیرته یوسم؟"

بیا مې ورته وویل: "راځي، کوټې ته لاړ شو." خور ته مې وویل: "ته لاړه شه او زما د کوټې نه هغه لډو راوړه، لوبه به وکړو."

خور مې لډو راوړه. ما وویل: "نازنین، ته او څانګه لوبه وکړئ. زه او زرغونه یو ځای کیږو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین په مسکا وویل: "نه، زه له تاسره کیږم." زرغونې وویل: "سمه ده."

لوبه مو شروع کړه. نیمه لوبه مو چې وکړه، نو په دې وخت کې د نازنین حالت بدل شوی و. ما ورته وویل: "نازنین، تاسو درېواړه لډو وکړئ. زه به لاړ شم، که نه ملګري به رانه خفه شي."

نازنین وویل: "سمه ده. موږ هم نور لډو نه کوو. کوټې ته پورته کیږو او سیل به وکړو. خو، فرازه، یوه سندره به بله ونه وایې."

ما په مسکا ورته وویل: "اوس مې هم د خوب ځای معلوم نه دی. کېدای شي جومات کې راباندې شپه تېره شي ورور مې. که بله سندره مې وویله، نو په کلي کې به مې هم پرې نه ږدي."

زه لاړم. نور ترېنه روان شوم. خور ته مې وویل: "ځانګې، د انګړ دروازه راپسې بنده که."

لاړم دیرې ته، کټل مې چې، ورور مې او د نازنین پلار پاسیدل. ما پوښتنه وکړه: "چیرته ځئ؟"

ورور مې وویل: "حجرې ته ځو، ارام کوو. ته لاړ شه او زموږ لپاره ځای تیاره که."

زه هم ژر لاړم، هغوي ته مې بسترې هوارې کړې او بیرته دیرې ته راغلم. د ملګرو ترڅنګ کیناستم. شپه په پخیدو کې روانه وه، د غزل او داستان موسیقي فضاء په سر اخستي وه ټول خلک خاموشه ناست وو. ډېر زبردست مجلس روان و.

نازنین راته میسج وکړ: "فرازه، زه د بام په سر ناسته یم او ستا د غږ په انتظار یم."

ملګرو هم ټینګار کاوه چې څه ووایم. کش یې کړم او مایک یې راته راکړ. ما هم لومړی یو رباعي وویله او بیا مې دا غزل شروع کړ:

ستا د دوو سترګو لپاره د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه یاره، د هرچا خبرې وړمه

ستا ماشومي اداګانې، ستا وړې وړې خبرې

رب دې لوی کړه زما لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ته په مینه نه پوهېږې، که دې ځان نانجاره کړې

خدای دې پوه مکړه، دلداره، د هرچا خبرې وړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته زما د چمن ګل یې، ته زما د زړګي سر یې

رسول خان داستا لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه یاره، د هرچا خبرې وړمه

په دې غزل کې دومره ژور تللی وم چې هر څه مې هېر شوي وو. خلک ټول په خاموشۍ سره ناست وو، حیران او غوږ وو. ما هم په ډېر ژور احساس سره دا غزل ووایه.

د غزل له ویلو وروسته، خپل ځای ته راغلم او کیناستم. لنډه دا چې پروګرام پای ته ورسېد او اذانونو ته یو نیم ساعت پاتې و.

خلک کورونو ته لاړل. څه مېلمانه ما حجرې ته یووړل او څه نورو ملګرو. مونږ څو ملګري پاتې شوو، کټونه مو په دیره کې جوړ کړل او پرېووتو.

سهار وختي ورور مې راغی او وې ویل: "پاڅه چې مېلمانو لپاره د چایو بندوبست وکړو."

پاڅېدم سترګې مې ومخلې او لاړم کور ته. چې مې وکتل، مور مې پراټې پخول، خور او وریندار مې حویلۍ پاکوله. زرغونه ناسته وه نغري ته، او د چایو لپاره یې اور بل کړی و.

ما مور ته وویل: "مورې، دوکان ته لاړ شم څه راوړم؟"

مور مې وویل: "نه زویه، دا مېلمانه خو تل د دوکان شیان خوري، خو نن به مونږ ورته کلیوالي خوراک تیار کړو. شیدې، چای، پنیر، او پراټې شته."

ما زرغونې ته وویل: "زرغونې، تاسو سهار کې څه خوري چې را یې وړم؟" په دې وخت کې مې د نازنین مور راغله، او زرغونې ته یې وویل: "ته پاسه، زه د شیدو چای جوړوم."

مور مې وویل: "ته ځان مه تکلیفوه، دا زموږ د لګو کار دی، سترګې به دې اوسوزي."

د نازنین مور وویل: "خیر دی، که کابل کې اوسو، مونږ هم په کلي کې ډېر په اور پخلی کړی دی."

هغې بیا وویل: "فرازه زویه، نور هیڅ شی ته ضرورت نشته، هر څه چې په کور کې دي، هماغه به خورو او خوښ مو دي."

په دې وخت کې د نازنین وړه خور راغله. هغې راته سلام وکړ او ویې ویل: "فراز لالا، بیګا خو دې ډېره ښه سند

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سمدستي په خوله ورته لاس کېښود. مور مې او د نازنين مور دواړو راته وکتل، او مور مې په خندا وويل: "جلى، پرېږده چې خبره پوره کړي!"

ما په ټوکه وويل: "نه، زه اوس هندو يم چې دې راته 'لالا' وويل!" په دې سره د ټولو خندا په کور کې جگه شوه.

مور مې وويل: "فرازه، ورور به دې څه وايي؟ که نه، زه به دې خوښه شم. اوس خو څه نه وايم ځکه چې نازنين دې دلته دي، خو وروسته به گورو. تا خو مونږ وشرمولو!"

رنگ مې تک زيړ شو. نازنين هم راغله او په خندا يې وويل: "هو کنه، مور جاني، زرغونې هم خندل. فراز رښتيا هم مونږ وشرمولو!"

ما په ټوکه وويل: "نه، موري، دا دروغ وايي!"

"دا هر څه راباندې همدې پيشو وکړل!" ژړل يې او راته يې وويل چې سندره ووايه."

د نازنين مور په مسکا وويل: "موږ پسې ماشومان راغلل چې راشئ، فراز لالا سندرې وايي. موږ هم بام ته پورته شوو او غوږ مو ونيولو. فرازه، ډېر ښايسته غږ دې دی، ډېرې ښايسته سندرې دې وويلې. ډېره مزه يې وکړه."

مور مې په خندا وويل: "بيا شرمېدلې نه چې 'نازنين، نازنين' دې ويله."

نازنين وويل: "هو کنه، د ټولو کليوالو مخکې يې زما نوم اخيسته، زه يې وشرمولم!"

زه هک پک ولاړ وم او هيڅ خبره مې نه شوه کولی. چې مې کتل، ورور مې راغی، او نور مې هم حالات خراب شول.

ورور مې وويل: "زنځو ته دلته ما لېږلې يې که دوکان ته؟"

د نازنين مور وويل: "زويه، موږ ورته وويل چې له دوکانه څه مه راوړه. هر څه کور کې شته، همدا به خورو."

نازنين هڅه کوله چې ورور مې غوصه کړي، خو ما ژر وويل: "وروره، زه به حجرې ته لاړ شم، مېلمانه يوازې ناست دي."

ورور مې وويل: "ورک شه له سترگو مې! ډمه!"

زه په منډه ووتلم. ورور مې د نازنين مور ته وويل: "تاسو خفه کېږئ مه. دا راباندې ډېر گران دی، نه غواړم چې خپل سر او بې لاره شي. که داسې و نه کړم، نو ټول کلی به په سر واخلي."

نازنين په خندا کې ورور ته وويل: "هو کنه، ودي نه واهه، د وهلو لايق دی!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروور مې په موسکا ځواب ورکړ: "د وهلو زړه مې پرې نه کېږي، خو چې ډېر مې مجبور نه کړي. دا لا ماشوم دی، باید بې لارې ته یې پرې نه بږدم."

زه په حجره کې ناست وم چې وروور مې راغی او وې ویل: "راځه، مېلمانو ته چای راوړه."

ما چای راوړ. بلال ته مې وویل: "کوم مېلمانه چې ما سره دي، د هغوي په اړه ته بېغمه اوسه. د کور مېلمانه سمبال که."

چای مو وڅښل، مېلمانه لاړل. زه، وروور مې، او د نازنین پلار لاړو باغ ته. د باغ په لیدو د نازنین پلار ډېر خوشاله شو. وروور ته مې وویل: "ژوند دغه دی."

هر څه تازه تازه په کور کې پیدا کېږي. چې مو کتل، نازنین دې هم راغلل. هغې خپل پلار ته وویل: "پلار جانه، مونږ چکر ته یوسه؟"

ما ورته وویل: "چکر څه کوې؟ دیګونه دلته راوړې، ښایسته باغ دی، مېوې او ترکاري شته. په دېره کې پسه ولاړ دی، هغه به هلال او ځوړند کړو، هر څنګه چې دیګ مو خوښ وي، هماغسې به پخلی وکړو او وخورو. که چکر ته ځئ، نو ها د غره غاړې ته، د کوچیانو خیمې هم شته. هلته چکر وهئ، نور څه غواړې؟"

د خبرې په اورېدو یې وویل: "سمه ده، همداسې به وکړو." نازنین، دواړه خویندې یې، زرغونه او څانګه، ووتل پټو ته. ما په باغ کې کټ واچاوه او میرویس خان کاکا ته مې وویل: "دلته به کښېنو."

وروور مې په دېره کې پسه پټ هلال کړی و او باغ ته یې راوړو. د نازنین پلار ډېر خفه شو او ویې ویل: "ولې مو دومره غټ تکلیف وکړ؟"

وروور مې په موسکا وویل: "ډګروال صاحب، تاسو به بیا کله راځئ؟ دا خوشالي او راتګ هر وخت نه وي. پرېږده چې د ماشومانو ساعت تېر شي."

وروور مې بیا ماته وویل: "هله، ونه کې پړې واچوه چې دا ځوړند او پاک کړو." ما پړې واچول. د نازنین پلار هم پاڅېد او ویې ویل: "ماته هم چاړه راکړئ چې کومک وکړم." ما ژر خپله چاړه ورکړه.

وروور مې په غوسه شو: "نه ګورې، ډګروال صاحب مېلمه دی!"

خو د نازنین پلار وخندل او ویې ویل: "نه، زه له شوقه کار کوم، دا کار زما خوښېږي."

ما وروور ته وویل: "وروره، تاسو دا پاک کړئ، زه به هغه جلکیانې راوړم چې دیګونه باندې کړي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې وويل: "همدې لپاره دې ځان اوزگار کړی دی، لاړ شه."

زه لاړم، نازنین د ترکارۍ په پټو کې ناسته وه، د ملي پاڼې يې خوړلې. ما په خندا ورته وويل: "ته خو د غوا غوندې لگیا يې، غرمه به ډوډۍ نه خورې که څنگه؟ ځي چې زو، دیگونه پاخه کړي."

باغ ته چې راغلو، ورور مې پسه پاک مینځلی او ځوړند کړی و. دوی چې پسه ولیدو، ډېر خوشاله شول.

نازنین وویل: "زه به ترینه روش پخوم."

زرغونې وویل: "زه به ترینه ازبکي پلو پخوم، په غوښه کې."

خور مې وویل: "زه به قورمه تیاره کړم."

بس، دیگونه يې راوړل، لرگي هم تیار او وچ پراته وو. نازنین لومړی له پسه سره عکسونه واخیستل او بیا يې په دیگونو پخول شروع کړل.

ښه شیبه وروسته دیگونه پاخه او دم شول. اورونه يې د نغرو څخه لرې کړل او انگار يې ورپسې پرېښود. راغلل او په سترنجي کښېناستل. مامې خور ته وویل:

"ته هم ستړې شوې يې، او گرمۍ هم وهلې يې. خو زه خیر دي. نازنین دې ته چای راوړه چې لږ دمه شي."

زرغونې وویل:

"غرمه ده، چای نه څښبو. دې پټو کې به ترکاري وکړو ترڅو چې يې پاکو، غرمه کېږي."

دریواړه لاړل ترکاري پسې. زه هم لاړم، لیمو او نارنج مې وشلول او را مې وړل. هغوی ترکاري وکړه او راغلل، په پاکولو يې شروع وکړه، او ډېر ښایسته سلاټ يې تیار کړ.

لنډه دا چې د غرمې ډوډۍ تیاره شوه. همدې باغ کې کښېناستو، دسترخوانونه هوار شول، ډوډۍ راغله. زه ډېر وږی شوی وم.

ټولو د پخلي صفتونه شروع کړي وو، خو زه غلی ناست وم. زرغونې وویل:

"فرازه، ته څنگه غلی يې؟ څه نه وایې؟"

ما ویل:

"یو څه خو وخورم، بیا به وایم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین ته مې وویل:

"نازنین، په کوتو او لاسونو دې برکت شه! روش ډېر ښایسته راغلی. زما له خوا نه دې سل نمرې شوې."

خو د زرغونې پلو هم ډېر زیات مزه ناک راغلی. اول به دا وخورم، هسې نه د روش په خوړلو رانه پاتې شي.

نازنین وویل:

"هغه څنګه؟"

ما ویل:

"ځکه چې روش ته ګورم، ستا پوزه راته مخې ته کېږی."

ورور مې په غصه شو:

"رزیله سپیه! خره! په یوه سا یې راته لس رقم نومونه واخیستل. ته غلی کېږې که نه؟ دي بېچاره څومره ښایسته پوخ کړی، ته دا خبرې کوې؟"

ما وویل:

"خو زه غلی ناست وم، زرغونې وویل چې ته خبرې نه کوې."

ورور مې وویل:

"دا رزیل نور په خبرو مه اچوه. غلی یې پرېږده."

ما وویل:

"وروره، ما خو د زرغونې سره خبره کړې وه. زر افغانیو ته داسې وکړه چې نازنین ډېر ښایسته روش پوخ کړی. ته نازنین ته انعام ورکړه، زه به یې زرغونې ته."

ورور مې وویل:

"د سخي ارسلا خان زویه، دواړو ته یې خپله ورکړه."

نازنین وویل:

"ځانګې ډېره ښایسته قورمه پخه کړې، زما په ځای انعام دې هغې ته ورکړه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل:

"تاته یې لا نه درکوم، ته د ځانګې خبره کوې!"

نازنین غصه شوه:

"فرازه! ګوره نور بس که، کنه په دې قاشقه دې سر ماتوم!"

ورور مې ورته ویل:

"ته لا ګورې؟ ګوزار پرې وکړه چې خوله یې بنده شي!"

ټولو وخندل. مور مې وویل:

"فرازه زویه، دا جنګی مه تنګوه. پرېږده چې ډوډۍ وخوري."

ما یو غوري ورجي او دوه کاسې روش وخوړې. زرغونې ته مې وویل:

"ماته یو قابګیر ورجي نورې واچوه."

په دې وخت کې نازنین وویل:

"فرازه، پاسه ودېږه."

زه حیران شوم او پاڅېدم. نازنین لاندې وکتل او وې ویل:

"فرازه، تا دا دومره ډېره ډوډۍ چېرته ځایه کړه؟"

ما وویل:

"ولې؟ و مې خوړه!"

ویې ویل:

"دومره خوراک خو غویان هم نه کوي! نور بس که، څه درباندې ونه شي!"

ما ورته وویل:

"دا خېټه زما ده که ستا؟ د خپل ځان غم کوه! ماښام برخه اوس مه خوره، ماښام ته سیخ کباب تیار دی."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل:

"اوخ ته لا ماښام ته هم ډوډۍ خوري؟ ته انسان یې که څه شی یې؟"

ما ویل:

"زما غم مه کوه."

ډوډۍ مو وخوړه، لمونځونه مو وکړل، مازیګر شو. نازنین وویل:

"مونږ د غره غاړې ته ځو ترڅو کوچیانو خیمې او رمې وګورو."

ما مخکې کړل، لاړو. زه لرې ودرېدم، هغوی خیمو ته نږدې شول او د کوچیانو ښځو سره په خبرو شول. همالته د خیمو مخې ته کښېناستل، زرغونې ورته عکسونه اخیستل. بیا یوه اوښه پرته وه، نازنین کوچۍ ته وویل:

"زه کولای شم په دې اوښه کښېنم او داسې چکر ووهم؟"

کوچۍ اوښه ونیوله، نازنین کښېناسته، او اوښې حرکت وکړ. نازنین ماته د لرې نه لاسونه خوزول.

بېرته ښکته شوه، چای او چرمغز یې ورته کېښودل. چایو نه وروسته یې حرکت وکړ، راغلل، او بیا د کلي په لور روان شوو.

نازنین ډېر ټینګار کاوه چې غر ته خېژو. ما وویل:

"ناوخته دی، څه کور ته."

راغلو کلي ته. نازنین وویل:

"مونږ په پټیو کې تازه سابه کوو، درزو ته. زه لاړ شه؟"

زه هم کلي ته د ملګرو په طرف روان شوم.

ملګري ټول ناست وو د ویالي په غاړه. سلام مې وکړ، ټولو ستړې مه شئ وکړه، کښېناستو.

فرهاد وویل:

"فرازه، د شپې دې د ډېر درد نه سندرې وویل، ډېر زیات خوند یې وکړ."

بلال وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"فرازه، مننه کوم او د تکلیف کولو ښښنه غواړم چې کور مو مونږ لپاره خالي کړ ترڅو مونږ پکې مېلمانه کښېنول."

ما وويل:

"بلال جانه، دا کومه خبره کوې؟ د ګاونډي په ګاونډي ډېر حق وي، دا خو وړه خبره ده. او بل کېداى شي سبا زما کوژده يا واده وي، تاسو به راسره مرسته کوئ، دا خبره بيا مه کوه."

بلال وويل:

"بيا هم، مېلمانه دي وو او دومره غټ کومک دې راسره وکړ. او بل محفل دې هم ښه ګرم کړى وو. د ټولو ملګرو مننه چې دومره لوى تکليف يې راسره ويست."

ما فرهاد ته وويل:

"داسې به وکړې چې د شپې لپاره به ښه سم منګي او رباب والا راپيدا کړې چې يو ساعت خوشالي بيا وکړو."

ويې ويل:

"سمه ده، بيا زمونږ حجرې ته راشه."

ما ترېنه اجازه واخيسته چې زه به لاړ شم کور ته، ځکه مېلمانه لرم. بلال وويل:

"فرازه، دا مېلمانه څوک دي؟"

ما ويل:

څه ووايم؟ دا مې د کابل ملګري دي، راغلي چکر ته."

بلال بيا وويل:

"د څه نه چې خبر شوى يم، الله دې وکړي."

ټولو ملګرو ورته وويل:

"د څه نه خبر شوى يې؟"

ما بلال ته وويل:

"اوس دا خبره له ځانه سره وساته، د وخت سره به ټولو ته ووايم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما حرکت وکړ، لاړم حجرې ته. ورور مې او د نازنین پلار ناست وو په ډیره کې. ما میرویس کاکا ته وویل:

"کاکا، خوښه دې نه ده چې نن شپه درباندې د سیتار او منګي سیل وکړم؟"

ویې ویل: "ولې نه، بچیه! دا خو به سم کار وشي. ډېر وخت مو نه دی کړی."

ما وویل: "سمه ده."

ورور مې وویل: "فرازه، سیل دا چیرته کوې؟"

ما وویل:

"د فرهاد دي په حجره کې."

ویې ویل:

"سمه ده. ته به کور ته پاتې شې، چې کور هم یوائې نه شو پرېښودلی. زه او ډګروال صاحب به لاړ شو."

ما ویل:

"وروره، ته مشر یې او دا د ځوانانو محفل دی."

چپلی ته یې لاس کړه، "ډارک یې، گوزار به وکړ! زه درته وایم چې ته کور ته پاتې شه، او ته خوله راسره وخې."

"زه او ډګروال صاحب ځو!"

ډوډی مو د شپې وخوړه، ورور مې او د نازنین پلار د فرهاد دي حجري ته لاړل او زه یې په کور کې پرېښودم. سم مې فکر خراب و، په خپله کوټه کې پروت وم چې کتل مې، نازنین او ټول راغلل. نازنین وویل، "ولې خفه یې؟"

ما وویل، "ورور مې دغسې کار راسره وکړ، هیڅ فکر مې بلې خواته نه اوړي."

نازنین وویل، "راځه چې لډو کوو، فکر به دې بدل شي."

ما وویل، "نه، پوچکان یا ډک او تش کوو. هغه شي چې په لاسونو کې یې پټوو او وایې چې کوم کې دی."

نازنین وویل، "سمه ده."

د نازنین دواړو خوېندو وویل، "موږ یې هم کوو." ما وویل، "راځي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین ته مې وویل، "ته به ماسره نه یې، زه او دا دواړه وړي. تاسو درېواړه غټانې شئ."

نازنین وویل، "نه، زه تاسره کېږم."

بس، لوبه مو شروع کړه. کمپل مو په پښو واچوله او ځانونه مو پکې پټ کړل. لومړی ځل مې د نازنین وړې خور ته بادام ورکړو او غوږ کې مې ورته وویل، "ونه وېرېږه."

لاسونه مو له کمپلې نه بهر کړل او پوښتنه مې وکړه، "کوم کې دی؟"

هغوی د نازنین لاس ښکار کړ، موږ یوه نمره وګټله.

بیا مې خپله واخیستو، په همدې ډول مو لس نمري وګټلي.

چغې به شوې، شور به شو. مور به مې ویل، "چغې مه وهئ، په ارامه خبرې وکړئ."

هغوی ډله چې به بادام لاس کې پټ کړو، ما به یې سترګو ته کتل.

یوه ځل مې د زرغونې سترګو ته وکتل، سترګې یې له شرمه ټیټې کړې. ما ورته وویل، "تیغ راته وګوره." او دې لاس نه راکړه، بادام مې ترېنه واخیست.

زرغونې وویل، "نور به ته ماته نه ګورې، ورخطا کېږم."

ما وویل، "چل همدا دی چې چا سره یې او هغې ته وګورې نو ورخطا شې."

نازنین به د کمپل لاندې راسره په لانجه وه چې ماته یې راکړه، بیا به یې کلک وځکندېلم.

لومړی میدان موږ وګټو.

دوهم میدان چې نیم ته ورسیدو ورور مې دروازه وټکوله ژر پاسیدم لاړم ویل یې حجري ته اوبه راوړه دشپې یولس نیمې بجې وي

بیرته راغلم نازنین دي ته مې وویل تاسو لوبه وکړي زه ځم حجري ته اوبه وړم او بیا ځم سیل ته

نازنین ډیره کلکه شوه چې خیر دي مه زه اوس مو ایله ساعت تیر شو ما ویل نه ځم

ویل یې سمه ده بیا دشپې رانه شي ستا کوټه کې مونږ ویده کیږو ما وویل سمه ده او ترینه روان شوم

لاړم د فرهاد دي حجري ته خه سیل مو وکړو سیل ختم شو زه هملته په حجره کې د فرهاد دي سره ویده شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار وختي میرعلي کاکاا د فرهاد پلار راغې لمانځه ته یې پاسولو

زه هم پاسیدم لاړم کورته چې کتل مې ورور مې او ډګروال صیب لمونځونه کړي وو دیره کې کټ کې ناست وو

ورور مې وویل ته لکه دشپې کور کې نه وې او ځان دي رسولي وو

ما ویل وروره فرهاد راپسي دشپې زنګ ووهو ځکه لاړم

خه ورشه لمونځ درنه قضاء کیږي لمونځ وکړه

لمونځ مو وکړو د چایو نه وروسته مې ورور کورته ننوتو زه او د نازنین پلار یوازې پاتې شولو

د نازنین پلار وویل فرازه بچیه د مېلمه پالني نه دې ډیره ډیره مننه ډیر زیاد خوشاله شوم چې ستاسو کورنۍ مې له نږدې ولیده

ما تاسره یوه وعده کړې وه زه به دې ورور سره خبره وکم

ما ورته وویل کاکا جانه مونږ تاسو ته هیڅ لا نه دي کړي او تاسو هیڅ چیرته نه شي تللي دا هفته به مونږ سره تیروي

پاتې شوه د وعدې خبره نه مونږ درزو ستاسو کورته او دا خبره هلته کوو

میرویس کاکا وویل نه بچیه کور مو تش پریښې مونږ نور ځو بیا به که خیر وي درشو اوس خو مو کور ولیدو

لنډه دا چې حرکت یې وکړ

مور مې ټولو زنانو ته جامې اخستوې خور مې نازنین دې ته بنګړي اخیستي وو وریندار مې هم ورته څه اخستي وو

چې تلل د نازنین او زرغونې سترګې له اوښکو ډکې وې زما خور لپاره

نازنین موقه پیدا کړه ماته یې وویل فرازه ته به دې کورنۍ کله راوړې مونږ کره

ما وویل راتلونکې هفتې ته درزو فکر مه کوه او نور دا غمونه هم مه کوه چې بیا خرابیږې

څوک نه وو کلکه غاړه یې راکړه ښکل یې کړم راته یې وویل زه به دې په طمعه یم.

ما وویل سمه ده اوس روانه شه کوټې نه اووزه چې څوک رانه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین لاس راکړو د خدای پاماني لپاره رنګ یې یو رقم ته شو

ما وویل وخانده کنه بیا ژاړم

نازنین مسکي شوه او لاړه زه هم بهر ووتم خدای پاماني یې وکړه زه ورسره موټر پوري لاړم څه شیدي او پنیر وو هغه مې هم یوړل

موټر سره مو خدای پامني وکړه هغوي حرکت وکړو

نازنین د موټر نه لاس ویستي وو او ماته یې خوزو

چې کله هغوې پنا شول زه هم کورته روان شوم

کورته راغلم د نازنین په تلو ډیر خفه شوم او زړه مې تنګ شو

کور داسې خاموشه فضاء غوړولې وه تا به ویل که خدای مکړه غم شوې اوسی

خپلې کوټې ته لاړم ګورم خور مې لګیا ده کوټه راته جوړوي او ډیره غمجنه ده

راته یې ویل وروره کور ته دې فکر دې څنګه خاموشه او بي خونده شو د نازنین دي په تک

ما وویل هو زما هم زړه تنګ شو او خفه یمه

بیا یې وویل وروره زه به مور سره خبري وکړم اوس خو مو نازنین هم ولیده کورنۍ یې هم ډیر خه او مینه ناک خلک دي چې ستا او د نازنین خبره وکړي

زه غلې شوم خورمې بستري ټولولې او د نازنین دي صیفتونه یې کول وروره زرغونه څومره خوږه جلۍ ده زما ډیره خوښه شوه او د نازنین هغه وړې خویندو څومره په تربیه وي څومره اخلاقې وې

مور یې ددوي نه ښه ښځه وه د ادي ورسره داسي ساعت تیر وو ټوله ورځ به سره ناستي وي خبري به یې کولي داسي معلومیدي لکه خویندې او یا لکه د ټول عمر نه چې سره پیژندل

خور مې خبري کولي او زه د نازنین یادونو له ځانه سره وړې وم

خور مې راباندې غږ وکړ وروره زه تاته لګیا یم او ته مې غږ نه اوري کوټه یې جوړه کړه ما وویل رازه چې لاړ شو د مور خواته

د مور کوټې ته لاړو ورور مې وریندار او مور مې ناست وو هغوي هم د نازنین دي صیفتونه او خبري یې کول

(c) ketabton.com: The Digital Library

خور مې وویل موري اوس مو څه خیال دې نازنین او کورني خو مو ولیدله ډېر خه خلک دي نازنین هم خه او قابله جلۍ ده نو څنګه جرګه ورپسې نه ځې

ورور مې وویل فرازه ته څه وایې لاړ شو څه خبره خو به یې له کورني لخوا یې پیښه نه شي

ما ورته د نازنین د پلار کیسه وکړه

په میرویس کاکا نازنین ډېره ګرانه ده کله چې دا خبري زمونږ مینځ کې راغلې خبره خفګان ته ووتله او زه خارج ته روان شوم نو د نازنین حالات ډېر خراب شول اتا شفخانه کې بیستر وه

بیا چې زه خبر شوم کور ته یې لاړم نو پلار یې راته وویل چې فرازه بچیه د هلک کورني ځې د جلۍ کورني ته په جرګه

که ته غواړې زه به ستاسو کور ته د نازنین په خاطر درشم او خپله لور به په کور کې درکم خو ته چیرته مزه کنه نازنین مړه کیږي

نو نن سهار چې کله تلل د نازنین پلار راته وویل چې بچیه غواړم خپله وعده پوره کم او د ورور سره دي ستا او د نازنین خبره ختمه کم

ما ورته وویل چې نه کاکا دا کار به ستاسو کور کې کیږي دلته نه او راتلونکي هفته کې به مونږ درشو

اوس ستاسو خوښه وروره چې هروخت ورځې

ورور مې وویل ډېره نره او د ښېتو خبره دي کړې چې تا کې دومره سړیتوب له کومه شوه په اول ځل درنه خوشاله شوم

مور مې وخاندل او ورور ته مې وویل فراز خه خبره کړې تر هغې به مونږ هم ځانونه تیار کړو څه مشران به خبر کړو او لاړ به شو

ما وویل موري زه به د نازنین پلار سره خبره وکم که ویل یې مشران راولي یو به یې سو کنه مونږ به یوازي بیا لاړ شو

ورور مې غوصه شو اوس داسې بې ښېتو کار راباندې کوي زه مشران وړم چې هم د میرویس کاکا سترګې جیګې شي هم د نازنین او هم خلک خبر شي چې سبا راته پیغور رانکړي چې دا څه رقم خلک وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل سمه ده ښه چې ستاسو غوښه وي

زه دیري ته ووتلم کتل مې نازنین میسج وکړو

سلام فرازه ډیره خفه یمه هیڅ مې نه ته او نه ستا کورني له سترګو لري کیږي

زړه مې سم تنګ دې دا وخت به څنګه تیریږي

ما وویل زمونږ ټوله کورني هم خفه ده او اوس یې هم ستاسو صفتونه کول او زمونږ د کوژدي خبري یې کولي

نازنین وویل خا سه یې ویل کله به رازي

ما وویل راتلونکي هفته درزو سره د مشرانو

ویل یې خیر دې ته سبا حرکته وکړه راشه زړه مې ډیر تنګ دې

ما ویل سبا نه کیږي دلته به د کوژدن لپاره تیارې نیسو کارونه دي دا خلاص کړو

ویل یې نو دا هفته به څنګه تیریږي دا خو ډیر وخت دې

ما ویل په تلیفون زنګ وهه خبرې به کوو

خه نازنین زما ملګري راغلل زه نور میسجونه نه شم کولې چې دوي لاړل بیا خبري کوو په څان پام کوه

ملګري مې راغلل ستړي مه شي مو وکړه لاړم کټونه مې برابر کړل کیناستو

فرهاد وویل میلمانه دي لاړل

ما وویل هو لاړل اوس مې ورسره خبري کولي لا نه وو رسیدلي لاره کې وو

بلال وویل فرازه رنګ نه خو داسې معلومیږې لکه چې خفه اوسې

ما وویل نه خفه نه یم ورور مې راته خبري وکړي هغې خفه کړې یم

چې کتل مې ورور مې هم راغې

ویل یې فرهاد او بلاله تاسو مو یو اته ملګري د بندار خبر کړي راتلونکي هفته د فراز کوژدن ده زو کابل ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو خوشاله شول او ویل یې فرازه اوس خبره معلومه شوه چې ته ولې خفه یې او بهانه کوې ورور

ورور مې وویل دا بې شرمه شرمیږي هسې ما بهانه کوي

ټولو ملګرو وخاندل

فرهاد مې ورور ته وویل چې یو موټر په ما شو تک او راتک

بلال وویل مټیان او میوه د هغې ځای په ما شوه

امجد وویل د کوژدې ګل او چاګلیټ په ما شول

ورور مې د ټولو نه مننه وکړه چې تاسو صرف مونږ سره لاړ شئ چې هغې خلکو ته مو سترګې جیګې شي او بیا ګیله ونکړي

ټولو وویل چې نه مونږ چې څه وویل هغه مونږ کوو نور کار ستاسو خپل دې

ساحل وویل د فراز مکمله جوړه په ماشوه بس پروګرام مو ونیولو ورور مې د کلي ملک ملا او یو شپږ سپینږیري نور هم خبر کړل په سبا یې ما د نازنین پلار ته زنګ ووهو

کاکا سلام مونږ خو درزو خو ورور مې ځان سره شل نفره مشران او ځوانان هم راوان کړي

د نازنین پلار وویل فرازه بچیه خلکو ته تکلیف ورکول څه ضرورت دې صرف ته ورور دې او مور دې راشي د خپل کور خبره ده

ما وویل نه کاکا پریږده چې درشي ستا سرلوړی به هم وشي او د خلکو خفګان به هم ختم شي

که ته څوک غواړې وه غواړه

ویل یې سمه ده بچیه چې څنګه ستاسو خوښه وي

دا هفته د کال پشان اوږده شوه انتظار ډیر سخت وو

دشپې خپله کوټه کې ناست وم سوچونو او فکرونو په مخه کړی وم چې نازنین زنګ ووهو اوکې مې که

دي وخت کې مې خور هم کوټې ته ننوته

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین د سلام نه وروسته وویل فرازه چې رازي څانګه هم ځان سره راوړه کنه بیا رانه شي

ما وویل کورته به څوک پاتي کیږي چې څانګه دړو

څانګي غږ وکړو چې ته به کور ته پاتي شي مونږ به درله دستمال راوړو

ستا تک ته هیڅ ضرورت نشته او زه خو نه پاتي کیږم زه د نازنین او زرغونې پسي خفه شوي یم

نازنین وویل فرازه ته دا موبایل ورکه څانګي ته زه هم ورپسي خفه شوي چې دا غږ یې له نږدي واورم

موبایل لوډسپیکر مې جیک که

نازنین څانګي ته وویل ګراني ته ګوره خامخا راشي چې ګوره ژبي شوي یم درپسي که کورته څوک نه پاتي کیدل نو فراز پریږدي او تاسو راشي

ما غږ وکړو سمه ده بیا نیکاح مې د ورور سره وتړه د غم لوري

نازنین وخاندل ویل یې سمه ده چې ته وایې

ما له څانګي نه موبایل واخیستو خا نوي یاران شول او زاړه دې هیر کړل

نازنین وویل نه فرازه زه تا چیرته هیرولي شم خو څانګه مې هم ډیره یادیږي

ما ویل رابه شي لخیره بیابه دي وګورم

ویل یې وبه ګوري څانګه به په سر ګرزوم

ما ویل سمه ده نور تلیفون بندوم خوب رازي

ویل یې تاسره خو مې لا خبري پاتي دي ما ویل سبا یې کوو اوس ویده کیږم همدي سره مې خدای پاماني وکړه اړیکه مې بنده کړه لاړم د مور کوټي ته مې

هغوي د کوژدي لپاره ترتیبات جوړول چې دا به وکو دا به وکو

ما ورته ویل خه فکر وکړي چې څه کم نه شي یا پاتي نه شي

او هو هغه چیلی مو هیره نه شي هغه په ګوته کوي یې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو وخاندل ورور مې وویله زه وروره لاړ شه کوټې ته دې که ته داسې خبرې کوې نو مونږ نه هرڅه پاتې دي

ما ویل نو ما څه ویلي چې شړې مې

ورور مې وویل هغې ته چیلۍ نه وایې خر وایې خره ورک شه

مور مې په خندا شوه زویه چیله یادوې هغه چیله ده

ما سر وګرو روان شوم کوټې ته مې ټولو راپسې خندل

د کوژدې نه یوه ورځ مخکې نازنین زنګ ووهو ژړل یې ویل یې فرازه راشه مونږ کره همددا اوس حرکت وکړه

ما ویل الله دې خیر کړي څه خبره شوي

ویل یې کاکا مې راغلې لانجې کوې ته راشه

ما وویل سمه ده درځم دا کاکا دې لا پکې د کومې پیدا شو هسې راباندې ځان وژني که څه کوي

اړیکه مې بنده کړه کورته راغلم مور او ورور ته مې وویل

زه ځم کابل ته د نازنین پلار زنګ وهلي وو چې راشه چې دلته د میلمنو لپاره پروګرام جوړ کو

ورور مې وویل سمه ده لاړ شه که کار ډیر وو هلته دې ورور تیار شته هغه هم له ځانه سره کړه مونږ هم سبا درزو

حرکت مې وکړو لاړم

په ټوله لاره کې مې فکرونه او سوچونه وهل چې دا لانجه پکې له کومې راغله

ملګرو مصروفیت مې بیخي زیاد دي دغه شې مې درله برابر کړو د اصلاح لپاره یې وخت نه لرم بښنه کوي

وخت راباندې نه تېرېده، اندېښمن وم، لاره همداسې اوږدېدله. ما دا موضوع له خپل ملګري عبدالرحیم دلسوز سره شریکه کړې وه. هغه راته ویلي وو: "چې لاړې، لغتي ورته بنده که او په وهلو یې له کوره وباسه." ما هم همداسې نیت کړی و.

لنډه دا چې کور ته ورسېدم، دننه شوم. د نازنین پلار او تره سره مې سترې مه شې وکړه او کیناستو. هغوې خپلو کې خبرې کولې. ټول ناست وو. د نازنین تره د نازنین پلار ته وویل: "زه خو خپله زمه ما درته خبره خلاصه کړه، ګوره چې زما په امانت کې خیانت ونکړې."

ما ورته وویل: "کاکا، د څه امانت او د څه خیانت؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويې ويل: "نازنين مې خپل مشر زوی ته په ماشومتوب کې په نوم کړې وه، خو هغه اوس له دې کاره په شا شو. اوس غواړم چې د کشر زوی لپاره مې وکم."

ما ورته وویل: "کاکا، دا خو ستا څاروی نه دی چې یو وانه خستو نو په بل یې پلورې."

ويې ويل: "نه."

ما ورته وویل: "ستا کونډه هم نه ده چې د یو زوی د مرګ نه وروسته یې بل ته واده کړې."

ويې ويل: "نه."

ما ورته وویل: "اول خو د ماشومتوب هغه ورکړه نه منل کېږي، او بل، ستا زوی دا جواب کړی. دا ستا زرخريد مال نه دی چې پیسې دې پرې ورکړې وي."

بيا مې وويل: "ستا زوی یو ښه انسان دی، هر څه کې خپله ګټه مه ګوره. ودې کتل چې هغې ځانته ډاکتره پيدا کړی خوشاله شوي، اوس غواړي چې رازه نازنين بل زوی ته وکړه."

ورپسې مې وويل: "اول خو په تا کې پښتو او غيرت نشته، ډېر بې غيرته پلار یې. که په تا کې غيرت وای، نو خپل زوی به دې دي کار ته نه پرېښود. تا خو میرویس کاکا د ټول قوم مخکې وشرمو او لور دې پرېښوده."

میرویس کاکا وویل: "وروره، ته زما مشر یې، هيڅ نه شم درته ویلی ځکه زه شرمېږم. بیا زما کور ته په دې نیت رانشې او دا تمه هم مه لره. ما خپله لور فراز ته ورکړې، او سبا یې دستمال یا کوژدن ده. نو له تانه هيله کوم چې په دې خوشحالۍ کې ماسره برخه واخله."

نازنين وويل: "کاکا، زه د لوبو کومه نانځکه نه یم چې یو به مې ګوزاروي او بل به مې اخلي. نور زما د ژوند واک او فيصله ته نه شې کولای. پلار مې شته."

د نازنين تره په غوصه شو او د نازنين د وهلو په نيت یې لاس اوچت کړ. ما یې لاس ونیوه او ورته مې وويل: "کاکا، خير دی، هغه جلۍ ده، حق لري چې د خپل ژوند فيصله خپله وکړي. ته ورسره ولې ځان کم عقل کوي؟"

د نازنين تره ودرېد او ويې ويل: "زه ګورم چې څوک داسې کار کوي."

ما بيا هغه د لاسه ونيوه او ورته مې وويل: "کاکا، کينه، دا د کور خبره ده، خفګان پکار نه دی."

هغه وويل: "زه ګورم چې داسې کوم نر دی چې د نازنين دستمال واخلي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته غوصه راغله او ومي وويل: "کاکا، خبره زور ته مه اوباسه، کنه قسم په الله چې دلته اوس غم جوړوم."

د نازنین پلار وویل: "وروره، خبره غیرت او پښتو ته مه وړه او مجبوره مې مه چې سبا پورې انتظار ونکړم."

د نازنین تره وویل: "ته وکه، چې زه تا گورم څنګه یې کوې."

د نازنین پلار خپلې ښځې ته غږ کړ: "ورشه، هغه د چاکلیټو پاکټ راوړه."

د چاکلیټو پاکټ یې راوړ، او ماته یې په لاس کې راکړ. ویې ویل: "فرازه، بچیه، مبارک دې شه، نازنین مې درکړه."

ما هم تمانچه له بغل نه ویسته، د کوټې نه ووتلم، پوره اووه ډزې مې وکړې. بیا راغلم کوټې ته، د نازنین تره د نازنین پلار ته مې وویل: "بس، زما او ستا وروروليي ختمه شوه او دوښمني شوه."

ما ورته وویل: "کاکا، دا خو د دوښمنې خبره نه ده، هسې ځان مه خفه کوه، نور ستا حق نه رسي. ته پنځه کسان راوغواړه، چې څه درته وایي،

د نازنین تره وویل: "ته خبرې مه کوه، تاسره به هم وگورم."

ما ورته وویل: "کاکا، خبره د کتلو نه ووتله، راځه کینه، زاري درته کوم، بېره دې نیسم، نوره خبره ختمه شوه. اوس نازنین زما امانت شو، راځه دا خوشالي په شریکه تیره کړو."

سړی څادر په اوږه واچوه او له کوره ووتلو. ما د نازنین پلار ته وویل: "کاکا، نور ورونه او وریرونه دې خبر کړي؟ د نازنین ماماگانو ته دې ویلي؟"

ویې ویل: "هو، ټول مې خبر کړي، روان دي، ماښام به ورسیږي. بچیه، ته زما د ورور په خبرو خفه نه شې، هغه ډېر سرزوری دی، بچیان یې هم ترې تنګ دي. ماښام به هغوی هم راورسیږي او به یې گورې، ډېر ښه اولادونه یې دي."

ما وویل: "نه کاکا، ولې به خفه شم؟ مشر دې سپینږیری دی. خو اوس اجازه راکړه چې زه مې د ورور خواته لاړ شم، د سبا په خاطر تیاری وکړو."

د نازنین مور وویل: "زویه، ته دلته راشه، کار مې درسره دی."

ما ورته وویل: "امر کوه، مورجانې."

ویې ویل: "زرغونه او نازنین دې غواړي، د سبا لپاره یې څه پکار دي، هغه درته وایي، په کوټه کې دي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه لاړم کوټې ته، دننه شوم. چې ننوتلم، نازنین منډه کړه او زما غاړه نه کلکه تاوه شوه، ښه یې ښکل کړم. زرغونې وویل: "لکه خو مانه وشرمیږي، دومره هم نه ګوري چې زه ولاړه یم."

نازنین وویل: "فرازه، اوس خوشاله شوم، ټول غمونه او فکرونه مې ختم شول. نور نو له ما نه خلاصیږي، اوس زما شولې."

پرون راهیسې خو ما ځان په ژړا مړ کړ، د تره د لاسه مې. ما ویل چې څه به پېښ شي."

ما ورته وویل: "نازنین، دا داسې اسانه کار نه و چې ستا تره ورته فکر کړی و. زه ډېر په غصه راغلی وم. ما ویلی و چې نن به زما آخري ورځ وي، دلته مې درته وژلو. هغوی په ما څه فکر کړی و؟ موږ هم مشرقیوال یو."

نازنین وویل: "شکر چې هر څه په خیر تېر شول."

ما وویل: "هو، کنه اوس به په محبس کې بندي پروت وم."

ویې خندل: "ته زما لپاره تر دې حده هم کولای شې؟"

ما نازنین ته وویل: "نازنین، ستا لپاره خو خپل ژوند نه هم تېرېدی شم. څوک چې د خپل ژوند کیسه کې نه وي، هغه به د بل په کیسه کې څنګه وي؟ خو اوس راته اجازه راکړه چې لاړ شم د ورور خواته، ترڅو د سبا لپاره تیاری وکړو. او تاسو راته ووایئ چې ستاسو څه پکار دي، زه خو ستاسو په کارونو نه پوهېږم."

نازنین وویل: "هیڅ مو پکار نه دي، بس د سبا په انتظار به زړه شم."

زرغونې بیا یو غټ لېست راته وویل: "دا به ماته راوړې، ځکه ټوله سخته په ما تېره شوه."

ما ورته پیسې ورکړې او ورته مې وویل: "خپله لاړه شه او ځانته یې واخله، دا شیان به زما له یاده وځي."

ویې ویل: "دومره ډېرې پیسې؟" ما نوري هم ورکړې او ورته مې وویل: "نازنین هم له ځانه سره یو څه چې دا هم د ځان لپاره، څه شیان واخلي."

ما نازنین له سره ښکل کړه او ترې روان شوم. لاړم د نازنین پلار خواته، ورته مې وویل: "ښه، کاکا، د ماښام او د سبا ورځې لپاره څه پکار دي چې را یې وړم؟"

ویې ویل: "بچیه، هر څه بندوبست زه کوم، صرف تاسو راشئ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ترې خدای پاماني واخیسته او روان شوم د ورور خواته. غرمه مې د ورور سره تېره کړه، ښار ته لاړو څه ټک ټوک سودا مو وکړه.

یو وخت مې کتل، د نازنین زنګ راغی. "سلام، فراز جانه، چیرته یې؟"

ما ویل: "د ورور سره ښار کې یم، سودا کوو."

ویې ویل: "شاه دوشمشیره خواته راشه."

ما وویل: "سمه ده. ورور ته مې وویل: 'وروره، ته دا سودا له ځانه سره یو څه، زه د نازنین خواته ځم او بیا د هغوې نه سیده ځم کورته، چې سبا د ورور او مشرانو سره یو ځای راشم. ته به سهار وختي د نازنین دي کورته لاړ شې، که کوم کار وي، هغه به هم وکړي، او هو، تازه مېوه هم واخله سهار.'"

ویې ویل: "سمه ده."

زه لاړم د نازنین دي خواته. زرغونې وویل: "موږ سودا خلاصه کړې، اوس ته په موږ سکریم وخوره، لاړو، سکریم مو وخوړو."

ما ورته ټکسي ونیوله چې تاسو لاړ شئ کورته.

نازنین وویل: "راځه، ته هم نن شپه موږ سره وکړه."

ما وویل: "نن نه، بیا کله. زه او ورور مې هم سودا کوو."

ما ورته ونه وویل: " چې زه زم کورته بیا یې نه پریږدم."

لنډه دا چې دوی مې رخصت کړل، او زه هم قضا مازیګر د هډې نه مخ په ننګرهار روان شوم. د شپې اته نیمې بجې کورته ورسیدم.

ورور مې وویل: "څنګه چل و؟ د نازنین پلار څه ویلې؟"

ما ورته ټوله کیسه وکړه، او بیا مې د چاکلیټو پاکټ ورکړ چې دغه دې نازنین یې راته راکړ.

ټول ډیر خوشاله شول. ورور مې وویل: "ډیر نر او د پښتو کار دې کړي، افریں!"

ما وویل: "زه ځم د فرهاد دي حجرې ته، ملګرې ټول راټول شوي چې د سبا لپاره د تک پلان جوړ کړو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې وويل: "ما مشرانو ته ويلي چې د سهار لمونځ مو وکړی، زموږ ديرې ته راشي، وختي چای څښنو او حرکت کوو."

ما وويل: "سمه ده."

لاړم حجري ته. د ملګرو سره مې خبره شريکه کړه. يو موټر ملګرو د خپل ځان لپاره نيولی وو. دوه موټر مې ورور نيولي وو، يو د کورنۍ لپاره او بل د مشرانو لپاره.

بس، د سهار د چای نه وروسته مو حرکت وکړ.

موټرې درې واړه زموږ د کليوالو وې. ورور مې ورته ويلي وو: "که تاسو زموږ سره تر راتک پاتې کيږئ او کوژده راسره تيره وي نو خه دې، کنه موږ نورې موټرې نيسو."

هغوی ويلي وو: "دا خو زموږ خپله خوشالي ده، بغير د روپو، مياشت درسره هلته تيرو، دا کومه خبره ده؟"

ساحل راته ښايسته کاټن جوړه بوټونه، واسکټ، خولۍ او دستمال اخيستي وو.

لاړو د نازنين دي کور ته ورسيدو. د نازنين پلار، ترونه، د تره زامن، ماماګان او د ماما زامن ټول راغونډ شول، ستړې مشي يې وکړه، او بيا لاړو حجري ته.

مونږ حجري ته لاړو او زنانه لاړ دننه کور ته

مونږ حجره کې ناست وو دا چې د نازنين پلار زمونږ د اکثره کليوالو سره په هغه دوه ورځو کې بلد او ليدلي وو نو د ټولونه مخکي يې خپل ورونه وريرونه او د نازنين ماماګان او د ماما بچي مونږ سره معريفي کړل

چای سره د مټايانو کلچو او کيکونو سره راغې چای مو اوڅښنو خبرو خبرو کې غرمه شوه

ميرويس کاکا د غرمي ډير ښايسته ترتيبات کړي وو ډوډۍ مو وخوړه لمونځونه مو وکړل

د لمانځه نه وروسته مولوي صاحب او ملک صيب د زرمينې پلار ته وويل

ميرويس خانه ته خو پوهيږي او خبر يې چې مونږ د څه لپاره رغلې يو که دا خبره ختمه کو ځکه مونږ هم بيرته واپس زو کورونو ته ځای مو لرې دې او ناوخته کيږي

مونږ راغلې يو چې ستاسره خپلوي وکړو او دا به زمونږ لپاره وياړ وي چې ستا په شان يوه کورنۍ زمونږ خپله شي دا به ستا په مونږ لوی احسان خيګڼه وي چې ته مونږ سره دا خپلولي وکړي

فراز خو ته هم خه پيژني ډير يو غيرتي پښتون اخلاقي او بي بدو ځوان دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ د ټول کلي مثال دې ټول کليوال ترينه ډير خوشاله دې د ځوانانو خو پريږده چې د مشرانو سره هم انډيوالي او ناسته پاسته لري ټول مشران ترينه ډير خوشاله دي الله دي ترينه خوشاله شي

ميرويس کاکا وويل ستاسو د ټولونه ډيره مننه کوم چې تر دې ځايه مو ځان په تکليف که ماته مو دومره عزت او وياړ په برخه که الله دې ستاسي قدمونه په تله د ميزان کې واچوي

دا ما لپاره وياړ دې چې ستاسو په شان درانه او ښتانه مشران راغلې

پاتي شو فراز دا به زما نيکبختي وي چې داسي يو ځوان سره زما د لور او کورني رشته کيږي

زه يواځې فراز نه اخلم زه به تاسو ټول اخلم د فراز نه ماته تاسو ډير محترم هستي فراز خو مې هسي هم زي دې

او بيا يې ورور ته وويل ورشه هغه گل چې دوي راوړي هغه راوړه

گل يې راوړو مولوي صاحب وويل ميرويسه وروره دا چې مهر يو شرعي شرط او د هري پيغلي حق دې تاسو مو مونږ ته خپل شرطونه او د مهر اندازه ښکاره کړي

ميرويس کاکا وويل مهر به 50 زره افغانۍ وټاکم او څلور تولي سره

که زمونږ د خلکو له رواجه خبر شي نو توبي به اوباسي خو زه دا هرڅه ستاسو لپاره او د خپل لور او فراز لپاره کوم

زمونږ مهر نه بلکي ولور اخلي چې د 5 لکونه شروع تر 15 لکو پوري روپي اخلي زه ددي هرڅه سره خلاف يم

ټولو مشرانو د ميرويس کاکا نه مننه وکړه او ډيري دعاگاني ورته وکړي

بيا دوه کسه چې ورور مې او کاکا مې لاړل د شاهيدي لپاره نکاح مو وتړله خواږه مو تقسيم کړل

ورور مې ميرويس کاکا ته وويل اجازه ده چې ډزي وکړو

ميرويس کاکا وويل وکړي زه هيڅ کوم عتراز نه لرم

ورور مې خپلو عسکرو ته وويل بهر ووزي او ډزي وکړي

ملک صيب او مولوي صاحب ميرويس کاکا ته وويل چې اوس مونږ ته اجازه راکه لاړ مو اوږده ده ايله تر ماښامه ورسيږو

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرویس کاکا ورته وویل نن خو په هیڅ رقم رانه نه شي تللي سبا سهار چې مو چای اوڅښنو بیابه لاړ شي

میرویس کاکا په شین زور پاتي کړو

کشر ورور مې مشر ورور ته وویل لالا شپي ته یو بنډار نه جوړو یو هنرمند راوړ او سیل وکړو

ورور مې ورپسي غوصه شو وي ویل دا څه د خرو سره مې سر دې

دا د جني کور دې دلته څوک دا کارونه نه کوي چې کلي ته لاړي هرڅه چې کوي وي کړي

میرویس کاکا د ورور خبري مې واوریدي ورته یې وویل چې زړه یې غواړي ودي کړي ځوانان دي اوس دا هم ستاسو کور شو

دي وخت کې ماشوم راغې ماته یې اشاره وکړه چې راشه کور کې دې غواړي

د نازنین ورور راسره شو لاړو دننه شو نازنین یې جوړه کړې وه ناسته وه په چوکي کې مور مې ویل راشه دا گوته ورته په لاس که

لاړم د نازنین سره خواکي په چوکي کیناستم ورته مې غلي شان وویل لک د خفگاناو د ژړا تمثل وکړه شرم دي خلک به وایي چې دا خوشاله ده ورته میړه نه پیدا کیدو

نازنین مې مور ته اواز وکړو مور جاني دي فراز ته وگوره کنه ماته وایي چې وژاړه

مور مي راته سټ کې په قلاره گوزار راکړو ولي یې ژړوي ته خوشاله نه یې چې دا خوشاله ده بیا ورته څه ونه وایې

ما غبر کړو سمه ده موري که په ژړا ددي ارایش خرابیږي زه به ددې په ځای وژاړم دا خو نه ژاړي

ټولو ښځو وخاندل

ما نازنین ته وویل دیخوا شه چې دا چیلي درته په گوته کم

نازنین وخاندل او پټ یې راته وویل د غم زو نور سم شه ټول خپلوان مې ولاړ دي شرم دې.

ما وویل سمه ده چیله مې ورته په گوته کړه چک چکي شوي ټولو چغې کړي مبارک مو شه الله مو پخیر سره زاړه که

(c) ketabton.com: The Digital Library

شربت مو یو بل ته ورکو زه ترینه پاسیدم نازنین وویل موبایل ته دې فکر کوه چې بیا درته زنګ وهم ما ویل سمه ده

لاړم حجرې ته کلیوالو سره کیناستم.

ملګرو وویل زه چې لاړ شو چکر ته

ما وویل ملګرو دلته که د شپې لپاره د څه ضرورته شي او مونږ نه یو بده به وي

زې تاسو داسې وکړي د ورور سره مې لاړ شي چکر به هم وهي او هم به موسقي والا د ځان سره راوړي زه به همدلته یم ملګرو وویل ډیر به خه شي مامې کشر ورور ته وویل دا هلکان یو څه چې چکر هم وهي او تاسره به هم کومک شي

ورور مې او کلیوال ملګري لاړل ماته زرغونې میسج وکړو فرازه ډیر ډیر دې مبارک وي تا خو بلکل صبر ونکړو چې مبارکي مې درکړې وې

ما ورته جواب ورکړو مننه کوم زرغونې جانې ستا احسانونه به هیر نکړم تا مونږ سره زمونږ په رسیدو کې ډیره منډه او کومک وکړو

نازنین څنګه ده

ویل یې ورکوه یې دا خه ده چې خپل مرام ته ورسیده اوس ماته بیخي ګوري هم نه د مور سره دې ناسته ده کلکه هیڅ نه وایې چې دي کور کې زرغونه هم شته کنه

ما وخاندل ورته مې وویل لیونې لکه چې زور یې درکړو یوه خبره درته وکړم غوصه کیږې خو نه

ویل یې وواېه نه غوصه کیږم

ما ویل زه ستا او د نازنین جدایي نه شم لیدلې که دې خوښه ویې تا به خپل وړوکي ورورته وغواړم دواړه به په یو کور کې هستې

زرغونې وخاندل ولې لکه زمونږ بچه ستاسو په کور کې ختلې همدا بس دې چې نازنین مو درکړه

فرازه ټوکه مې وکړه زما هم ستاسو کورنې ډیره خوښه ده ټول د یوبل نه دیر مینه ناک او خه هستې خو د نصیب خبره ده او بل زه غواړم خپلو زده کړو ته نور هم ادامه ورکم

ما وویل زه نه غواړم چې تاسو جدا شي زه خپل کوشش کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې برخه بیا

ملګرو ډیره ښښنه کوي کارونه ډیر دي سم نه شم کولې چې کیسه په وخت له تاسو سره شریکه کم یو سر او سل سوداوي دي ښښنه راته کوي

یادونه وکم چې دا یوه ناکامه مینه ده چې خپل مرام ته نه رسیږي هغه خوبونه چې دوي د راتلونکي ژوند لپاره کتل هغه نیمګړي پاتي کیږي

زرغونې وویل: "فرازه، الله دې ژوندی او خوشحاله لره. مننه کوم، زه لاړه شم، نازنین غږ کوي چې څه وایي." نور مو پیغامونه بند کړل.

لنډه دا چې ماښام شو، ډوډۍ مو وخوړه. هنرمندانو خپل وسایل میدان ته راوړل. د نازنین دي کور داسې و چې مخې ته یې لویه حجره او انګړ و، او د کور لپاره یې بیله د موټر لاره هم وه، او شاته یې کور و. موږ په انګړ کې سیل شروع کړ، ځکه حجره کې مشران او مولوي صاحب ناست وو. موسیقي شروع شوه، فارسي سندرې یې وې، پښتو به یې سمه نه شوه ویلی.

کلیوالو ملګرو کور ودان، پروګرام یې ښه ګرم کړی و. ګډاګانې، مستیانې، خنداوې، او سیل په درز کې روان و چې کتل مې زرغونې پیغام رالیږلی و: "فرازه، دروازې پوري ته راشه."

زه هم ورو ورو پاځېدم، روان شوم. ورغلم، کتل مې نازنین ولاړه ده. د لاس نه یې ونیولم د رڼا نه یې تورتم ته راکش کړم. ویې ویل: "د غم زویه! نه دې زنګ وهلو او نه دې پیغام ولیږو. مطلب دې پوره شو، نوره دې هیره کړم."

ما ورته وویل: "ستا په ځای د زرغونې نه پوښتنه کوم کنه؟"

هغې په خندا وویل: "زه زرغونه څه کوم؟ ولې ما ته یې نه وایې، هغې ته وایې! او هو، تا خو مبارکي رانکړه! خوله دې خلاصه کړه."

ما ورته وخندل کتل مې چې لاس کې یې متایي نیولی و. او په خوله یې که راته په خندا یې وویل: "فراز جانه، مبارک مو شه، زما او ستا!"

ما ورته وویل: "خوله دې نږدې کړه." کله چې نږدې یې کړه، نیم متایې ورته ورکړو او کلکه مې په غیږه کې ونیوله. د ځمکې نه مې په غېږه کې پورته کړه او ګرده مې تاوه کړه. "نازنین، زموږ دی مبارک وي

خوشې مې کړه، سا یې بنده بنده وه او په خندا کې یې وویل: "د غم زویه! اوس به مې مړه کړې وای!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "دومره خوشحاله یم چې هیڅ ویلی نه شم." نازنین نږدې شوه او ښکل یې کړم. ویې ویل: "فرازه، ډېره زیاته مننه. د الله تعالی نه ډېره خوشحاله یم چې ته یې زما په نصیب کړې. ته پوهېږې، فرازه، کله به چې ما ملګرو ته د خپلې مینې کیسه کوله، نو ټولو به ویل: 'په هلکانو اعتبار مه کوه، دا د ټیلیفون خبرې دي. یوه ورځ به دې په میدان پرېږدي، خپل مطلب به درنه پوره کړي.' هغوی به ویل دا ټول دوکه‌بازان دي. کله کله به زه هم له دې وېرې سره مخ شوم چې هسې نه تا له لاسه ورکړم."

ما ورته وویل: "نازنین، ستا ملګرو رښتیا درته ویلي دي. ډېر داسې بې‌وجدانه ځوانان شته چې یوه نجلۍ د مینې په دام کې ګیره کړي، خپل مطلب ترې واخلي او بیا یې په نیمه لاره کې پرېږدي. زه به په دې اړه یوه نه، دوه حقیقي کیسې درته وکړم، خو د واده نه وروسته. خو دا یقین وکړه چې تا غلط انتخاب نه و کړی او زه هغه هلکان یا ځوانانو نه نه یم. زموږ په کورنۍ کې یو رګ د پښیانو دی؛ خلک موږ ته وایي، 'تاسو پشیان چې یو ځل اوږه ووهئ، بیا نه هېساریږئ.' نو ما هم په تا پسې قوي اوږه هلې وه. خو پوهېږې چې زما زړه کله مات شو؟"

نازنین په خندا وویل: "هو، پوهېږم. د غم زویه! دومره وړې خبرې نه دې، څومره غټه ډرامه جوړه کړې وه!"

ما وویل: "نازنین، دا سمه ده چې مینه ړنده وي، خو دومره هم نه د بل د عزت خیال به پکې هم ساتي. یواځې به خپلو خوایشاتو پسې منډې نه وهي. هغه ورځ چې ستا پلار زما پر وړاندې وژړل او د خپل عزت خیر یې رانه وغوښت، ما ویل کاش چې دا اسمان زما په سر ولوېږي، نه دا چې د دې بې‌وسه پلار اوښکې وګورم. کاش چې د دې کار نه مخکې مړ وای. خو دا چې زموږ مینه پاکه وه، الله موږ یو بل ته ورسولو."

نازنین زما په خبرو وخندل او ویې ویل: "ها، زما پشی خاونده! اوس په پشایي کې راته ووایه: 'ته ډېره ښایسته یې!'"

ما ورته وویل: "نازنین، تو بو سدوري های."

نازنین وخندل او ویې ویل: "زه څم دا خبره مورجانې ته کوم!"

ما ورته وویل: "د غم لورې، تا په خبرو کې ایساره کړې. هلته به مې ملګري وایي: 'دا څه وشو.

ما ورته وویل: "ماته نوره اجازه راکړه چې لاړ شم."

نازنین وویل: "په یوه شرط چې لاړې، هغه سندره چې دې په کلي کې ویلې وه، 'ستا د دوو سترګو لپاره'، دا به ووایې! زمه ټولې خپلوانې بام ته خېژوم چې دا سندره ستا له خولې واوري."

ما وویل: "د شرمېدلي لورې، څوک په خپل کوژده کې سندرې وایي؟ شرموې مې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا يې وويل: "که يې ونه وايې، اوس چغه وهم او سم دې شرموم."

ما وويل: "سمه ده، چې داسې کار ونکړې." او ترې روان شوم.

په روانېدو کې يې غاړه راکړه، مخه ښه يې راسره وکړه، او زه د ملګرو خواته لاړم او کيناستم. سيل روان و. لږ ساعت وروسته نازنين ماته پيغام وکړ: "فرازه، مور ټول ستا په انتظار يو. پاسه کنه!"

ما خپل ملګري فرهاد ته ورو وويل: "ټول ملګري پټ پوه کړه چې ما په زوره پاسوي چې سندره ووايم." فرهاد هم ټول ملګري راټول کړل، او په زوره يې روان کړم.

زه هم لاړم، ميکروفون يې راته راکړ، او سندره مې شروع کړه:

ستا د دوو سترګو لپاره د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه ياره، د هرچا خبرې وړمه

ستا ماشومي اداګانې، ستا وړې وړې خبرې

رب دې لوی کړه زما لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ته په مينه نه پوهېږې، که دې ځان نانجاره کړې

خدای دې پوه مکړه، دلداره، د هرچا خبرې وړمه

ته زما د چمن ګل يې، ته زما د زړګي سر يې

رسول خان دا ستا لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه ياره، د هرچا خبرې وړمه

سندره مې ختمه کړه، فرهاد راغی، راته ويې ويل: "ميک ماته راکړه." ميک يې واخيست او ښه شيبه ټپې يې وکړې. ډېر خوند يې وکړ. پروګرام ختم شو، د خوب بسترې مو تيارې کړې، او ويده شو. د سهار د چايو وروسته يې زه کور ته لاړم، زرغونې راته وويل: "فرازه، ته خپل مشر ورور ته ووايه چې ځانګه پرېږدي، يو څو شپې مونږ سره وکړي. نازنين خفه ده، وايي ځانګه دې پاتې شي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وويل: "زرغونې، ته ښه پوهېږې، کوژده وشوه، کليوال به د مبارکۍ لپاره راځي، هلته به کليوالو ته پروگرام جوړوم. په دې وخت کې که څانگه پاتې شي، زموږ کارونه به سخت کړي. خير، مراسم چې تېر شي، زه به يې خپله راوړم. څانگه زموږ لاس او پښې دي، او بل که څانگه په کور کې نه وي، زه هم خفه کېږم."

ما زياته کړه: "زه خو وايم، راځه ته هم زموږ سره لاړه شه، هم به مرسته وکړې او هم به چکر ووهو."

زرغونې وخندل او ويې ويل: "که زه لاړه شم، د نازنين به څه کېږي؟ زه خو د هغې امسا يم!"

په دې وخت کې د نازنين پلار ماته او زما ورور ته اواز وکړ. لاړو کوټې ته دننه شوو. مور مې، د نازنين مور، د تره ښځې، او د ماما ښځې هم ناستې وې. ما سلام وکړ، او کيناستو. د نازنين پلار زما ورور ته وويل: "تاسو خو خبر ياست، نازنين پوهنتون وايي، او دا يې وروستی کال او سمسټر دی. تر هغې به صبر کوي چې دا فارغه شي. دا زموږ ارمان دی چې لور مې د پوهنتون نه فارغه شي. پس له هغې، ستاسو امانت دی، چې هر وخت وغواړئ واده کولی شئ."

ورور مې ورته وويل: "ميرويس کاکا، ستا دغه احسان به موږ په ټول ژوند کې هېر نکړو چې موږ دې ډک لاس رخصت کړو. او پاتې شوه د نازنين د پوهنتون خبره، کله چې تا موږ ته وويل چې راشي واده وکړي مونږ به راشو، موږ به په دې اړه هيڅ تر هغې خبره ونه کړو. دا زموږ لپاره د وياړ خبره ده. ته خو يو کال يا شپږ مياشتې يادوې، که لس کاله هم وي، موږ صبر کوو."

ميرويس کاکا خوشاله شو او دعاگانې يې وکړې.

ما په ټوکه ورور ته وويل: "وروره، لس کاله يې غوږ کې مه ږده، ولې مې زوروې!"

مور مې راته غاښونه وچيچل، ټولو وخندل. زرغونې وويل: "ته لا صبر! د زورېدو ورځې دې خو اوس راغلې."

ما وويل: "سمه ده، زما هغه اسناد راکړه، زه به هم دا لس کاله چېرته ځان ورک کړم!"

زرغونې وخندل او ويې ويل: "ورشه، نازنين سره دي که ترې اخيستي شي، ورنه يې واخله."

په همدې سره مو خدای پاماني وکړه، زه مخکې ووتم. زرغونې ته مې وويل: "نازنين چېرته ده؟ چې لږه يې وگورم."

ويې ويل: "هغه د نجونو سره په خپله کوټه کې ده."

ورسره مې ونه ليدل. راغلم حجرې ته او کليوالو ته مې وويل: "راځئ چې په خير سره لاړ شو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه دا چې خدای پاماني مو وکړه، حرکت مو وکړ. په ښار کې مو کیکونه، مېوه او کلچې واخیستې او کلي ته لاړو.

دوه ورځې وروسته مو په کلي کې پروگرام جوړ کړ.

ټول مراسم ختم شول، شاوخوا پنځلس ورځې به تېرې وې چې د نازنین مور زما مشر ورور ته زنګ ووهه، ویل یې: "زویه، نازنین ځانګه ډېره یادوي. که یې ولېږئ، خوشحاله به شي."

ورور مې ورته وویل: "سمه ده، فراز ته به ووایم چې در یې وړي."

ماښام ورور مې راته وویل: "فرازه، سبا ته او ځانګه لاړ شئ میرویس کاکا کره، نازنین وایي ځانګه مې یادیږي."

ما ورته وویل وروره د خولې نه دې قربان شم زما هم نازنین یادیږي وبه یې ګورم

د نازنین اصل کې زه یادیږم بهانه ځانګه کوي

ورور مې وخندل او راته یې وویل: "نور نه پوهېږم چې ته یې یادیږې که ځانګه، خو که ستا خبره وي، قدم به هم رانه کینږدي، ځکه چې د شرم په نوم هم څه شته."

ما وویل: "وروره، دا کارونه ستاسو د زمانې وو، هسې زمونږ ازار مه اخله."

ورور مې وویل: "بچی، لکه ډبولو ته دې زړه شوی."

ما وویل: "نه وروره، چې هر څه ته وایي، هماغسې کوم. ته به سهار ویده یې، مونږ به د میرویس کاکا سر ته ناست یو. غم مه کوه."

بیا له وروره مې خپلې کوټې ته روان شوم.

ځانګه راپسې راغله، راته یې وویل: "فرازه وروره، مونږ خو څه اخستي هم نه دي. نازنین ته تش لاس به ځو."

ما ورته وویل: "خورجانې، هر څه چې دي اخستل، ښار کې به یې واخلو. بیا به د نازنین کره لاړ شو. ته د دې شیانو فکر مه کوه."

ځانګې وویل: "وروره، ته نازنین وریندار ته زنګ ووهه، خبرې ورسره وکړم. زما هم یادیږي."

ما وویل: "سمه ده، خو ډېرې خبرې به نه کوي. او سبا ته خو هسې هم له خیر سره ځو."

ما زرغونې ته زنګ ووهه: "سلام زرغونې، څنګه یې؟ کور کې ټول ښه دي؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې وویل: "شکر دی، ټول ښه دي. تاسو څنګه یاست؟"

نازنین چغه کړه: "زه هم ښه یم! ځانګه څنګه ده؟ او زه به ستا خوښه شم؟ ولې ماته زنګ نه وهې چې زرغونې ته زنګ وهې!"

"فرازه، ګوره دا زرغونه به راباندې مړه کړي. ماته زور راکوي چې ته دې سره خبرې کوې."

ما وویل: "نازنین، اول خو مې سلام قبول کړه."

غبر یې وکړ: "نه یې منم، اول دې زما پوښتنه ونکړه، اوس یې وایې!"

ما وویل: "د غم لورې، زما خبره خو واوره، بیا ځواب راکه."

"ښه، وایه، غوږ یم."

ما وویل: "نازنین، ترڅو چې ستا پوهنتون نه وي خلاص شوی، نور تاسره خبرې نه کوم. نه غواړم چې ستا فکر د درسونو نه بل خواته واوړي. زه غواړم چې په ښه درجه له پوهنتون نه فارغه شې، دا به زما لپاره ویاړ وي."

"اوخ اوخ، د غم زویه، داسې اسانه دې! زه چې ستا غبر وانه ورم، په ما ورځ او شپه نه تېرېږي، او ته وایې نوري خبرې نه کوم؟"

ما وویل: "نه نازنین، ته باید خپلو درسونو ته فکر وکړې، خپل پوهنتون ته فکر وکړې، نه زما بې‌کاره خبرو ته."

نازنین وخندل او ویې ویل: "فرازه، کومه زده کړه چې ستا له خبرو کوم، هغه له پوهنتونه نه شم کولې!"

ما وویل: "نورې زده کړې د پوهنتون نه وکړه. اوس دې وروستی سمستر دی، منوګراف به هم لیکې، ډېر کارونه دې مخکې دي. هغې ته فکر وکړه او نورې خبرې پرېږده. ها، له ځانګې سره خبرې وکړه."

ما موبایل ځانګې ته ورکړ، هغوی خبرې وکړې. ځانګې نازنین او زرغونې ته وویل: "سبا درځم، څه راوړم؟" دواړو مننه وکړه، خو نازنین بیا وویل: "ماته لږ کوچ او پنیر راوړه."

ما پرې غبر وکړ: "د کوچو په ځای زه یم کنه!"

زرغونې په خندا شوه. نازنین وویل: "فرازه، که ته د خوړلو وای، نو اوس به مې وختې خوړلې وای، خو زه خیر، خوښه به دې شم."

ځانګې خبرې ورسره ختمې کړې او موبایل یې ماته راکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل: "فرازه، د منوګراف په لیکلو کې ستا مرستې ته اړتیا لرم. ماسره په موضوعاتو پیدا کولو کې مرسته کوې؟"

ما وویل: " ته موضوع واخله، زه به درسره پوره مرسته کوم."

زرغونې وویل: "فرازه، زه خو داسې نه منم، ماسره به هم مرسته کوې!"

ما وویل: "سمه ده، کله چې مو موضوعات واخیستل، بیا به ګورو. زه مو خدمت کې یم."

نازنین وویل: "فرازه، د څومره وخت لپاره راځې؟"

ما وویل: "صرف د یوې ورځې لپاره. ورور مې وایي چې خسر کره به نه ډېر ځې او نه به شپې کوې."

"اوخ، د یوې ورځې لپاره بیا هیڅ مه راځه. که راځې، پوره شل ورځې یا میاشت لپاره راشه، ترڅو چې څانګه دلته وي، ته به هم یې."

ما وخندل: "سمه ده، زه به مې مور او ورور سره خبره شریکه کړم. ورته به ووایم چې نازنین وایي جامې او بسترې دي راوړه، نور ماسره اوسه."

نازنین وویل: "پام کوه، د غم زو، اوس مې لکه شرموي. هغوي ته مه وایه!"

ما وویل: "سمه ده، صرف د یوې ورځې په خاطر درځم."

ویل یې: "نه، دوه ورځې! زه دې خپلو همصنفیانو ته معرفي کوم. هغوی هره ورځ راته وایي چې نامزاد دې موږ ته وښایه، چې وي، ګورو."

ما وویل: "سمه ده، عکسونه مې ورته وښایه."

ویل یې: "عکسونه نه مني، وایي چې دلته به یې راوړې، چې مخامخ یې وګورو."

ما وویل: "سمه ده، شپه ناوخته ده، نور به ویده شو. سبا به هلته خبرې وکړو."

په همدې مو خدای پاماني وکړه

سهار شو، چای مو وڅښل، ټول ناست وو. ما ورور ته وویل: "وروره، څو شپې وکم؟"

ورور مې وویل: "شپې د څه لپاره؟ لاړ شه، څانګه ورسوه او بیرته راشه."

ما وویل: "وروره، نو څانګه به چا سره راځي؟ زه به هلته یم، دا به بیرته راوړم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې مور ته وویل: "دې دله ته بستر وتړه، چې همالته پرېوزي، دا خو په شرم نه دی."

ما وویل: "موري، یو څلور جوړه جامې او هغه چمپر مې هم کېږده، هلته یخ ډېر وي."

ورور مې لاس وکړ، د سټ نه یې ونیولم: "ته په سړیتوب نه پوهېږې، ته وخل غواړې!"

ما وخندل: "وروره، هسې تا تنگوم. زه چېرته پاتې کېږم؟ که ته راته وواېې چې لاړ شه، میاشت تېره کړه، نو والله که د دوه ورځو نه زیات تېر کم. زه هم پوهېږم چې شرم دی."

ورور مې په سټ زور وکړ: "خا، ستا نیت دې چې دوه ورځې تېرې کړې!"

ما وویل: "نه، هسې مثال مې درکړ. که اجازه راکوې، تېرى به یې کم."

ورور مې وویل: "نه، مازدیگر بیرته راشه."

ما وویل: "سمه ده، اوس مې پرېږده، چې سټ دې راته خوږ کړ."

بس حرکت مو وکړ. څانگې له کور نه هم یو څه واخیستل، ښار کې یې هم د زرغونې، نازنین او د نازنین دواړو خورگانو ته سوغاتونه واخیستل، او روان شوو.

نازنین زنگ ووهه: "فرازه، حرکت مو کړی؟"

ما وویل: "هو، اوس مو حرکت وکړ. تر غرمې در رسېږو."

نازنین وویل: "سمه ده، تر هغې زه او زرغونه هم له پوهنتونه راځو."

ما وویل: "سمه ده." موبایل مې بند کړ.

لنډه دا چې د نازنین کره ورسېدو. د نازنین وړو خورگانو دروازه خلاصه کړه، یوه په منډه شوه او چغې یې کړې: "لالا راغی!"

ټول مو مخې ته ووتل، ټولو ستړي مه شي وکړه، نازنین پټه شوه.

ما د نازنین مور ته وویل: "مورجانې، زه ځم حجرې ته. ستړی شوی یم، یوه شېبه ارام کوم."

د نازنین مور وویل: "زویه، غرمه ده، اول ډوډۍ وخوره، بیا ارام وکړه."

دننه د راتلو یې وویل، ننوتم، شا او خوا مې کتل چې چیرته به نازنین ووینم. لاړم کوټې ته، زرغونه راغله، خوا کې مې کیناسته. څانگه لاړه د نازنین خواته. د نازنین مور بهر ووتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما زرغونې ته وويل: "هغه بل مصيبت مې ونه کتل، چيرته ده؟"

زرغونې وخندل: "هغه شرمېدله، د کورنۍ نه، ځکه درنه پټه شوه."

ما وخندل: "توبه! هغې کې هم شرم شته!"

زرغونې وويل: "دا راته ووايه، چې ماته دې څه راوړې دي؟"

ما وويل: "هيڅ! تاسو څانګه غوښتي وه، هغې هر څه راوړي درته. هغې نه پوښتنه وکړه، هر څه هغې اخستي. زه په دې شيانو څه پوهېږم؟ وړوکی ماشوم يم."

زرغونې وخندل: "دا ماشوم به ستا په شان وي! کال ته به دې اولادونه ګرځي، او وايې ماشوم يم."

ما وويل: "نو تاته ولې زور درکوي؟ که غواړې چې ستا ماشومان هم وګرځي، غم دې وکړم؟"

زرغونې وويل: "زما دې توبه وي! همدا ماته ډېره ده چې ستاسو ماشومان قرار کم."

په همدې وخت کې د نازنين مور راغله او زرغونې ته يې وويل: "لوري، ته لاړه شه، نازنين سره کومک شه، چې ډوډۍ تياره کړي. فراز جان به وږی شوی وي."

زرغونه پاڅېده، ما ورته وويل: "چېرته ځې؟ ماشومان به څوک قراروي؟"

زرغونه په خندا شوه: "رازم!"

ډوډۍ يې راوړه، ومو خوړه، زه لاړم حجرې ته، پرېوتم. نازنين ته مې ميسج وکړ:

"زه د دنيا د هغه سر نه ستا لپاره راغلم، ته پټه شوې. زه هم مازديګر بيرته ځم."

نازنين وويل: "داسې بد مه کوه! درځم خواته دې، مور نه اجازه اخلم. ورته وايم چې ستړي مه شي ورکوم."

ما وويل: "ضرورت نشته، مه راځه. زه خو درته معلوم يم."

ويل يې: "ته او خدای، که داسې کوې! خير دی، مه زه! زه به ټوله شپه درسره کينم. اوس راته ښښنه وکړه، شرم دې خو ستړي مه شي اوس خامخا درکوم."

ما وويل: "سمه ده، زه به په طمعه يم."

کتل مې، نازنين، زرغونه، او څانګه راغلل. د نازنين په لاس کې د شربت ګلاس و، زرغونه او څانګه پرې خندل، نازنين د شرمېدو تمثيل کاوه. راغله او په غلي آواز کې يې وويل: "فرازه، ستړی مه شې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوي پرې وخندل. ما وويل: "نازنين، خوله دې خوښېږي، خو اواز دې نه راځي."

کلاس يې راکړ او ويې ويل: "ستړې مه شې."

ما وويل: "خواره مه شې، ته ستړې مه شې. مور دې څنګه وه؟ کور کې ټول خير و؟"

نازنين وويل: "بس که نور، د غم زويه، دوی را پورې خندوي."

ما وويل: "سمه ده، دا شربت پخپلو لاسونو راکه!" مخ يې واړاوه او منډه يې کړه.

زرغونه يوه شېبه ولاړه وه. په دې وخت کې مېرويس کاکا چې چيرته تللی و، هم راغی. ستړې مه شې مو وکړه، ويې ويل: "دلته ولې ناست يې؟ راځه کور ته."

ما وويل: "ته نه وې، او زرغونه دې په خپلو کارونو کې مصروفه وه، ځکه زه دلته کښېنستم."

لنډه دا چې شپه شوه، ډوډۍ مو وخوړه. د نازنين دواړه وړې خويندې، حسنا او صدف، مې خوا کې ناستې وې. خبرې مو کولې. راته يې ويل: "لالا، مورې ته به سبا چکر راکوې؟" ما وويل: "سمه ده، مورې درېواړه به چکر ته لاړ شو، نور به هيڅوک نه وړو." انجونې خوشاله شوې، خپلې مور ته يې وويل: "مورجانې، مورې سبا د لالا سره چکر ته ځو."

هغې ورته وويل: "سمه ده، لاړ شئ. سبا به ښه وي."

ناست وو، شپه ناوخته شوه. د نازنين پلار وويل: "تاسو خبرې کوئ، زه ويده کېږم."

ما وويل: "زه به هم لاړ شم حجرې ته او ويده شم."

هغه وويل: "نه، هغه کوټه تشه ده د خوب لپاره، هلته ويده شه. حجرې ته مه ځه."

زه هم پاتې شوم. زرغونې راته ځای جوړ کړ. صدف او حسنا هم راسره شول. لاړم کوټې ته، ما دې دواړو ته وويل: "تاسو هم لاړ شئ ويده شئ، چې سبا چکر ته ځو."

هغوې وويل: "سبا د غرمې نه وروسته ځو، چې له مکتب نه راشو.

ما وويل: "سمه ده."

هغه دواړه لاړلې، زه پرېوتم. نازنين ته مې ميسج وکړ: "زه دې په طمعه يم."

ويې ويل: "سمه ده، ناوخته درځم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وخاندل او ورته مې وويل ګراني ميرمني زه ويده کيږم او ته هم خه ارامه خوب وکړه ما ته تنګولې ټوکې مې کولې رانه شي

ميسج يې وکړ ولې فرازه درنه شم؟

ما وويل نازنين اوس په دې خبرو ته نه پوهيږې خو يو وخت بيا داسې رازې چې دا کارونه درته پيغور جوړيږي همدا خوره څانګه چې اوس درباندې ګرانه ده سبا درته ددې خبرې خو پريږده چې ددې موبايل د خبرو هم پيغور درکوې

همدا خوره زرغونه يوه ورځ ددې کارونو پيغور درکوې

زه نه غواړم چې له واده نه وروسته تا راته څوک خفه يا ددې خبرو پيغور درکړې زمونږ ټولنه کې دددې خبرو ډير پيغورونه دي

زه چې څانګې ته زنګ وهم او د هغې نه ستا معلومات کوم په دې خاطر چې زما فاميل په دې پوه نه شي چې زه تاسره خبرې کوم سبا پيغور درنکړي

نازنين وويل رادې کړي زه به هم ورته ووايم چې څه پردې خو نه وو خپل خاوند مې وو چې خبرې مې کول

ما وويل نه نازنين زه نه غواړم چې تاته داسې خبرې وشي

نوره پوه شه هرڅه چې وې د څانګې په موبايل به يې وايو

سمه ده خو يوځل غواړم چې دې وګورم درځم

ما ورته وويل نه مه رازه خدای مکړه د کورنې کوم کس دې ونه ګوري

که داسې وشول نو دا کور زمانه پاتې کيږي لک پام کوه

خه سمه ده زه څانګه او زرغونه درزو يوه شيبه به کينو

ما وويل زه دروازه بندوم رانه شي سبا پوهنتون کې سره ګورو دلته به ډير اخطياط کوي

هو زه له تانه نه خفه کيږم چې ته کور کې مانه پټيږې دا خه کار کوي زه تاسره هسې ټوکې کوم چې دا دې او هغه دې

نازنين ډيره خوشاله شوه او په پيغام کې يې ډيرې دعاګانې وليکل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويل يې اوبه دې کوټه کې شته چې دشپې ترې نه شي

ما وويل هو شته اوس ارام وکړه چې سبا به پوهنتون ته ځو

خدای پاماني مو وکړه او ويده شوم

سهار وختي راپسي صدف راغله لالا پاسي چای تيار دې چا وځښه

پاسيدم کوټه کې تشناب وو مخ مې پرمينځه لاړم چای مو وځښو زرغونې وويل فرازه مونږ ځو پوهنتون ته چې ته چيرته لاړ نه شې

ما وويل ما دې دواړو وړو ګوډيانو سره وعده کړې چې دوې چکر ته بيا يم تر مازيګره خو همدلته يم بيا به وروسته ګورم

زرغونې وويل سمه ده که زړه دې تنګ شو ښار پله چکر ووهه

ما ويل سمه ده زرغونه لاړه زه ناست وم يو ساعت وروسته زه هم ووتم ما ويل زم ورور مې هم وګورم بيا زمه کورته نه يې شم بيا کتلې

ځانګې وويل ورور ته ووايه چې کله کله چکر وهه زه به يې ګورم

ما ويل سمه ده ورته به ووايم

ووتم پياده روان وم شور د خلکو ګڼه ګڼو وه ډير ښايسته ماحول وو يو ساعت وروسته راته نازنين ميسج وکړو

سلام ګرانه چيرته يې

ما ويل بس ستا د پوهنتون شا او خوا کې يم

ويل يې سمه ده همداسې راشه زه دې په طمعه يم

ما ويل سمه ده درزم

ورو ورو روان وم لاړم ورسيدم ميسج مې وکړ

ددوي تفريح ساعت وو نازنين ووتله لاس يې په لاس کې راکړو او پوهنتون ته دننه شولو

زرغونې دې او ماګرې يې يو سيټ ته چمن کې ولاړې وې نازنين د هغوي په طرف روان کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د نازنين نه لاس خوشي کړ او بيرته مخ په شا روان شولم

نازنين مې مخې ته شوه

څه کوي اوس مې شرموي هغه دې ټول درته ګوري رازه

ما ويل نازنين دا خه کار نه دې بس د لرې نه يې وليدم دا بس دې نور ځم

نازنين وويل خير دې فرازه زما په خاطر

زړه مې غټ کړو او روان شوم

لاړو سلام مې وکړو ټولو سترې مه شي وکړه ما د ټولو نه مننه وکړه او نازنين ته مې وويل

ماشاءالله نازنين څومره ښايسته ملګري لري څومره مينه ناکې دې خوشاله شوم چې زه دې ورسره معريفي کړم او ددوي په ليدلو ډير زياد خوښ شوم د هغوې نه مې هم مننه وکړه او ورته مې وويل تاسي صبر چې زه تاسوته د کانتين نه څه راوړم

يوه پکې ډيره شوخه وه ويل يې لالا جانه په کانتين ځان مه خلاصوه مونږ ته به سم دعوت راکوي

ما ورته وويل په سر سترګو اوس راسره څې دلته دعوت قبلوي که راسره زي ننګرهار ته هلته درته مهماني برابره کړم

ويل يې نه اوس خو نه کيږي خو مونږ بيا نازنين ته وايو

ما وويل يوه خبره وکم دغه څو مياشتي وروسته د نازنين واده دې په هغې کې به مو دعوت کم ټول پوهنتون

ټولو وخاندل خا دا چلونه دې چيرته زده کړي خلاصيدي نه شي يو تاوان خو درکو

ما ويل ماته تاوان نه راکوي نازنين ته يې ورکوي ځکه دا زمونږ شريکه تاوان دې زما هرڅه د نازنين دې

نازنين وويل نو بيا رازي چې دا تاوان همدا نن وکړو

ما وويل د غم لوري ته بايد زما په تاوان خفه شي ته ما نور هم تاواني کوي

دې وخت کې تفريح خلاصه شوه دوي تلل صنف ته خداى پاماني يې کوله ما نازنين ته زر افغانۍ ورکړل چې په دې ملګرو دې څه مشروبات وښنه نور ترينه روان شوم د ورور خواته مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروور خواته مې لاړم هغه مې ولیدو ورته مې وویل څانګه هم راغلې نازنین دې کره ده وخت ناوخت یې خواته زه

د وروور نه مې روان شوم بیرته نازنین دې کره لاړم غرمه وه ډوډۍ مو وخوړه صدف او حسنا وویل لالا مونږ چکر ته اوس یوسه

ما وویل اوس خو غرمه ده لک ناوخته به لاړ شو چې چکر خوند وکړي

ویل یې سمه ده لالا

لاړل نازنین ته یې وویل مونږ د لالا سره ځو چکر ته نازنین زرغونې ته وویل ته لاړه شه فراز ته وواېه چې مونږ هم یوځه څانګه به هم چکر ووهي

کتل مې زرغونه راغله د نازنین مور هم ناسته وه ویل یې فرازه مونږ هم یوځه نازنین به د ښار سیل هم وکړي او ساعت به یې هم تیر شي

ما ویل زرغونې تاسو بیا خپله لاړي شي اوس ما حسنا او صدف سره وعده کړې چې صرف مونږ دریواړه زو چکر ته زه نور څوک دې چکر کې نه شم ځایولي زرغونې وویل اوس خو به مونږ خامخا زو که ستا زړه وي کنه

ما ویل لاړي شي خامخا لاړي شي اوس ځي سبا ځې که بله ورځ خو زه مو له ځانه سره نه وړم

د نازنین مورته یې وویل امه ته وګوره دې فراز ته مونږ نه وړي

هغې ورته وویل تاسو خیر دې بله ورځ لاړي شي

ما ورته وویل الله څنګه شوي مورجاني هم پکه کړي

زرغونه د غوصې نه روانه شوه لاړه

کتل مې څانګه راغله ویل یې وروره مونږ هم چکر ته یوځه ما کابل کتلې نه دې ساعت به مې تیر شي

ما ورته وویل شیطانې اوس تا شروع وکړه

سمه ده وروور ته به دې ووایم چې سبا راشي او تاسو چکر ته یوسي

څانګه هم لاړه نازنین میسج وکړو د غم زویه دا څه ضد دې نیولي پریږده چې مونږ هم درسره لاړو شو چکر ووهو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل نه یې منم نور تر واده پورې زما او ستا د نږدیوالې اړیکه ختمه نه به مې ګورې نه دې ګورم

زه د غم بچیه دا اوس کومه خبره ده زه به دې خوښه شم

ما ویل سمه ده خوښه مې شه خو له واده نه وروسته

لنډه دا چې مازیګر شو صدف او حسنا مې مخکې کړل زرغونې وویل چکر ته ونه رسیږې بیرته تور مخونه کور ته راشې

ما ویل ستاسو ښیرا کار نه کوي نور ترینه لاړو

قرغه کې مو خه چکرې ووهل کیښتیو کې کیناسو څانګوګانو کې مو چکرې ووهل ډوډۍ مو هملته وخوړه
صدف او حسنا ډیرې خوشاله وو ناوخته شو ورته مې وویل څې چې نور کورته لاړ شو

هغوې هم روان شول تیر ماښام کورته ورسیدو

د رسیدو سره زرغونې د صدف او حسنا سره شروع وکړه چیرته تللې وې څه مو وکړل څه مو وخوړل

صدف ورته ټوله کیسه وکړه

زرغونې وویل هله څې لاړې شې خپلې کوټې ته که تاسو هم رانه ډوډۍ وخوړه نو دغه دې

امه زه خو فراز دې ته ډوډۍ نه ورکوم دوي هرڅه تخته کړې ماړه دې

ما ویل هو ډوډۍ نه خورو خو لک چاې راوړه

زرغونې وویل که تا رانه چاې کوټ هم وکړو نو دغه دې

چکر ته دې یونوړو اوس چاې هم نشته

ما وویل سمه ده غږ مې وکړو حسنا ته لاړه شه لالا دې جار شې یوه پیاله چاې راوړه

د نازنین مور وخاندل زرغونې لورې خیر دې که چکر ته یې یونوړې چاې ورته راوړه

لنډه دا چې شپه مو جوړه کړه لاړم کوټې ته موبایل مې بند کړو او قرارې ویده شوم

یو وخت کې مې کټل د دروازې کړپ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما یوه سترګه په قراره خلاصه کړه، دروازه خلاصه شوه، نازنین، څانګه، او زرغونه راغلل. غلي، غلي یې بالښتونه واخیستل، زرغونې او نازنین راباندې شروع وکړه، څلور بالښتونه یې راباندې ووېشتلم.

ژر پاڅېدم، د چغې وهلو تمثیل مې وکړ، خو چې خوله مې خلاصه کړه، نازنین ژر راته خوله باندې لاس کېښود او په غلې یې وویل: "مور یو."

ما وویل: "که اوس مې زړه چاودلې وای! څوک داسې کوي؟ ما ویل که راباندې پیریانو حمله وکړې ، او تاسو دلته څه کوئ؟"

هغوی وویل: "بیا څانته چکر ته څې!" نازنین زرغونې ته وویل: "شروع شه او سم یې وغربوه چې بیا زموږ نه بغیر چیرته لاړ نشي!"

زرغونې یو دوه بالښتونه نور ووهلم. ما وویل: "قسم دې، اوس ټول کور په سر اخلم او چغې وهم!"

نازنین او زرغونې له خندا خپلې کولمې کلکې ونیولې او کیناستې. نازنین وویل: "فرازه، ښه مو وډار کړې! یاد دې وي چې بیا داسې ونه کړې!"

ما وویل: "سمه ده، نور به داسې نه کوم. اوس لاړ شئ چې څوک راباندې را نه شي."

نازنین وویل: "ټول ویده دي. موږ راغلي یو چې پچکان لوبه وکړو، زړه مو تنګ دی."

ما وویل: "تخته د پچکانو لورګانو! دا وخت د لوبو دی؟ تاسو کې خو شرم نشته، ما به وشرموي."

نازنین وویل: "لوبه کوي که بیا شروع وکړو؟"

ما وویل: "سمه ده، لوبه کوو، خو پچکان نه، لډو او بل خبرې به نه کوئ."

نازنین وویل: "لډو نه، پچکان."

ما وویل: "سمه ده، زه او زرغونه، ته او څانګه."

نازنین وویل: "خاوند زما یې او حق هم زما دی چې تاسره زه اوسم."

له ناکامه مې ورته وویل: "سمه ده، خو خبرې به نه کوئ."

لوبه مو شروع کړه، ان درې بجې شوې. اخېر مې وویل: "هله، نور لاړ شئ، ماته خوب راغلی دی."

هغوی وویل: "خوب، خوب نشته، تر اذانونو به کینو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "سمه ده، یوه دقیقه وخت راکړئ، تشناب ته ځم."

څنګه چې دروازې ته ورسیدم، ما ورته وویل: "تاسو دلته ویده شئ، زه لاړم حجرې ته."

نازنین د لاس په اشاره وویل: "سمه ده، راځه، موږ ځو."

زه بېرته راغلم، ځي یې سم کړ، او هغوي لاړل. زه هم ویده شوم. سهار شو، پاڅېدم، چای تیار وو، چای مې وڅښل، او نور مې د نازنین مور او پلار څخه رخصت واخیست. د نازنین مور او پلار ډېر ټینګار وکړ، ما ورته وویل: "ماته د دوه شپو امر شوی وو، او هغه پوره شوې. بیا، هسې هم څانګې پسې راځم."

همدې سره مې ترېنه رخصت واخیست او روان شوم. څانګې وویل: "وروره، زنګ وهه، راته درپسي. بیا به خفه کیږم، غږ به دې اورم."

ما وویل: "خورجانې، زنګ هم وهم او ورور به دې هم راشي پوښتنې ته، هغه به ګوري، نه به خفه کېږي."

روان شوم، زرغونې وویل: "فرازه، سم موټر کې کینه، خدای مکړه چې څه ونه شي." ما وویل: "سمه ده."

هلېې ته راغلم، موټر کې کښېناستم. نازنین میسج وکړ: "د غم ځویه، لږ خو به دې صبر کړی وای چې لیدلې مې وای."

ما ځواب ورکړ: "ټوله شپه مو سره ولیدل، هماغه بس دي کنه؟"

"ښه، په ځان پام کوه، فرازه! خدای مکړه که څه درباندې وشول، نو زه به مړه شم."

ما وویل: "د الله پام دې وي، نازنین! او څه چې په تقدیر کې وي، هغه هسې هم نه بدلېږي. ته هم په ځان پام کوه او درسونه دې ووایه."

کور ته ورسیدم، د کورنۍ غړي مې ناست وو، خبرې یې کولې. ټولو راته سترې مه شي وویل. مور مې له سر نه ښکل کړم، زه هم کښېناستم. مور مې وویل: "فرازه زویه، ستا د واده خبرې کوو چې نور په کراره کراره ځانونه تیار کړو، ځکه وخت دومره نه دی، اېله تر هغې پورې ځان راټول کړو."

ما وویل: "سمه ده، مورې! اول به د کوټې جوړولو غم وکړو، چې ټولو کې مشکل کار همدا دی."

ویل یې: "سمه ده زویه، هو، دا کار ډېر وخت نیسي، باید اول د دې غم وخورو."

ورور مې وویل: "غم مه کوه! که کوټه دې جوړه نه وه، غوجله شته، هغه به درته جوړه کړو."

زه غلی شوم، پوه شوم چې سړی په غوصه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورو ورو مو د واده تیارۍ پیل کړې. د کوټې لپاره فرش، توشکونه، بالښتونه، بړستنې، او د واده جامې جوړې شوې. دوه اوني مو د لرګیو لپاره په ډېره کې ووهل چې لک وچ شي.

ځانونه مو تیار کړل. د نازنین د فراغت وخت هم راغی، او ماته یې د پوهنتون ته د راتلو بلنه راکړه. فراغت هم تېر شو. یوه نیمه هفته وروسته مې مور او ورور لاړل نازنین دې کره د واده غوښتلو لپاره.

مور مې ورته وویل: "مونږ ځانونه تیار کړي، ستاسو څنګه خوښه ده؟"

هغوي وویل: "نور مونږ کوم وړاندیز یا اعتراض نه لرو، هر وخت چې ستاسو خوښه وي، نېټه وټاکئ."

مور مې وویل: "نازنین چې هر ډول لباسونه او جامې کول غواړي، خپله دې خوښه کړي. سره زر دې هم خپله ځانته خوښ کړي. دلته چې کوم څه په کار دي، د واده نه درې ورځې وړاندې به یې راوړو."

لنډه دا چې د واده نېټه یې پنځلس ورځې وروسته وټاکله.

د شپې نازنین زنګ وواهه.

"سلام، فرازه! څنګه یې؟ او ولې رانغلې د مورجانې او رورجانې سره؟"

ما وویل: "که زه درغلی وای، نو کور ته به څوک پاتې وای؟"

ما ورنه پوښتنه وکړه: "نازنین، زرغونه راغلې که په خپل کور کې ده؟"

ویل یې: "راغلې ده! دا خو زما ځان دی، بې له دې زما وخت چیرته تېرېږي؟ زنګ مې ورته وهلی و چې راشه، د واده لپاره لباسونه اخلو، چې راسره مرسته وکړي."

په دې وخت کې زرغونې وویل: "سلام، فرازه! مننه چې پوښتنه دې وکړه."

ما وویل: "د منني وړ نه ده. دې لپاره مې پوښتنه وکړه چې زما د نازنین زړه تنګ نه شي یوازې."

نازنین وویل: "ته پوهېږې، فرازه، دومره خوشاله یم، وایم چې د خوشالۍ نه مړه نه شم!"

ما مخکې زرغونې ته هم ویلي و: "هسې نه چې څه راباندې وشي، ځکه ډېرې خوشالۍ ښه نه وي."

بیا مې زرغونې ته وویل: "که په ما څه وشو، نو ستا دې قسم وي، که فراز یوازې پرېږدې! زما مینه به ته ورته ورکوې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "نازنین، دا منسوخه خوله دې بنده کړه، داسې خبرې مه کوه. ته څه وایې؟ که په تا څه وشي، زه به ژوندی پاتې شم؟"

نازنین وخندل او دا ټپه یې وویل:

"هیڅوک د چا له غمه نه مري

خوږه فرازه، چا دروغ ویلي دینه."

ما ورته وویل:

"که لیونی درپسې نه شوم،

نو سودایي به خامخا درپسې شمه."

بیا مې ورته دا سندره زمزمه کړه:

"ستا عمر که کم وي، دا زما عمر دې ستا شي،

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي."

ما چې دا بیت وویل، نازنین خاموشه شوه. زرغونې غږ وکړ: "لیوني، اوس د ژړا وخت دی چې ته ژاړې."

نازنین په ژړا کې وویل: "فرازه، وایه دا سندره نوره هم."

ما بل بیت ورته ترنم کړ:

"ستا خمارو سترګو کې زه دا اوښکې لیدی نه شم،

ستا په نوراني رُخسار غم کړاو لیدی نه شم.

ته چې پکې نه یې، ګراني، ورانه دې دنیا شي،

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې زما ځان، او ځان له ځانه بېلېدی نه شي،

ته يې زما روح، او روح خو بې له تنه ژوند کوی نه شي.

تا چې خفه وينم، ښاد به څنګه زړه زما شي؟

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي."

نازنين او زرغونه خاموشې وې، غوږ يې نيولی و. ما بيا شروع کړه:

"ما ته پاتې شوي نښانه د هغه چا نه يې،

سترګو کې غړيږي، ګراني، ډېره په ما ګرانه يې.

غواړمه له خدايه، که منظوره دا دعا شي،

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي."

دی سره مې وخندل او ومې ويل: "هههههه، د غم لوري، نوره ژړا پرېږده، خبرې وکړه، کنه ويده کېږم."

نازنين وويل: "فرازه، قسم دې، ستا دا غږ زما په زړه څه چل کوي. ته چې داسې شيان وايې، په زړه مې يو رقم درد راځي."

زرغونې وويل: "يو خو زه تاسو ليونو ليونۍ کړم. کله خندا او کله ژړا!" او بيا يې وخندل. نازنين ته يې وويل: "ګراني، په تا دې خدای هېڅ نه کوي، زه د دې ليوني دا ليونتوب نه شم زغملی. تاسو خپلو کې ښه جوړېږئ، زه نه غواړم چې ژوند مې عذاب شي."

نازنين وويل: "خوله دې سمه خوزوه، ماته که هرڅه وايې، وايه، خو د فراز په اړه به څه نه وايې."

مونږ درېواړو وخندل. ما ورته وويل: "شپه ناوخته ده، نور به ويده شو."

نازنين وويل: "د غم زويه، په دې سندره دې زما ټول خوبونه يوړل، خوب راته اوس نه راځي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "سمه ده، زرغونه درسره شته، تاسو خپلو کې خبرې وکړئ، او زه به ویده شم، خه شپه ولرې."

موبایل مې بند کړ او ویده شوم. خوب مې ولیدو، او په خوب کې مې خپل واده ولید.

واده ته درې ورځې پاتې وې. زه، ورور مې، تره زوی مې، ماما زوی، او دوه، درې نور خپلوان خرچه اخلو. نازنین دې کره زو هلته چې ورسیدو، د نازنین کورنۍ زموږ ډیر قدر او عزت وکړ. نازنین راغله، مونږ ټولو سره یې "ستړی مه شې" وکړه. ماته یې د سر په اشاره کې ستړی مه شي راکړه او بیرته لاړه.

ورور مې د نازنین پلار ته وویل: "ډګروال صیب، دا خرچه وګورئ، که کمه وي یا څه زموږ نه هېر شوي وي، نو موږ تیار همدلته یو، را ته ووایئ چې درته یې راوړو، ځکه زموږ ځای لرې، او وخت کم دی. موږ بیا هلته واده سره بندیږو."

د نازنین پلار وویل: "زویه، هیڅ به نه کمیږي، او که کم شول، زه یې خپله اخلم. تاسو فکر مه کوئ، تاسو مو هلته خپل د واده مراسم ښه په ارامي سره ختم کړئ."

ورور مې وویل: "مننه، ډګروال صیب، ژوندی اوسی. رازو د ناوې وړلو خبرې ته، موږ کوم وخت کې ناوی پسې راشو؟"

ډګروال صیب وویل: "خوښه ستاسو ده، کوم وخت چې تاسو ته ښه ښکاري."

ورور مې وویل: "ډګروال صیب، که چیرې ولیمه وکړو، تاسو موږ ته ناوې یوه ورځ مخکې راکړئ، ځکه که موږ د واده په ورځ راشو، نو هلته زموږ پروګرام واده پاتې کیږي. موږ به یوه ورځ مخکې ناوې یو، څو او په سبا به یې هلته واده شروع کړو چې پروګرام مو په ارامي سره سرته ورسیږي."

د نازنین پلار وویل: "موږ کوم مشکل نه لرو، ستاسو امانت دې هر وخت راځي. موږ به خپل ځان تیار کړو."

د غرمي ډوډۍ مو وخوړه، د لمونځ نه وروسته مو ترې رخصت واخیست او روان شو. کور ته ورسیدو، دلته په کلی کې مو د واده ترتیبات شروع کړل.

د واده نه یوه ورځ مخکې مو څلور مرسیدیز موټر ونیول. کلیوال، خپل خپلوان ټول سره یوځای شول او حرکت مو وکړ. د نازنین پلار ته مو زنګ وواهه چې "مونږ شیږ موټر خلک در روان یو، مونږ ته ډوډۍ اوساته."

لاړو، دولس بجې ورسیدو، ډوډۍ مو وخوړه، لمونځونه مو وکړل.

د نازنین پلار وویل: "نکاح دلته ترې یا هلته خپل کور کې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې ورته وويل: "د نکاح مراسم به هلته ونيسو."

ورور مې موټر کور ته دننه کړو. نازنين ته مې وويل: "مخکې سيټ کې کينه."

مشر ورور ته مې وويل: "موټر زه خپله چلوم، اوږده لاره ده، په احتياط سره لاړ شو، دا هلکان دې څه پيښه ونه شي."

نازنين مې مخکې سيټ کې کينوله. زرغونه راغله او ويل يې: "زه هم تاسو سره يم."

ما وويل: "ته نورو موټرو کې کينه، دلته موټر کې يوازې زه او نازنين يو."

همداسې مو وکړل، د نازنين کورنۍ نه مو اجازه واخيسته. لاړم د نازنين مور ته مې وويل: "مورجاني، ژړه مه کوه، لاره ده، خدای مکړه څه پيښه ونه شي. بل که هر وخت دې يادېده، ته صرف زنګ ووهه، زه يې درته په دوه ساعتو کې رسوم."

خدای پاماني مو وکړه او روان شو.

د ښار د رش نه ووتلو، ما او نازنين په لاره کې ټوکې او ګپ لګول، په ارامه ارامه روان وو. د ماهي پر تر بيخه ښه په قرار راغلو.

ورور مې راته زنګ وواهه: "لږ تېز شه، چې هلته به د شپې لپاره هم څه تيارې کو ناوخته دي."

ما موټر غاړې ته ودراوه. هغوي چې ورسيدل، ما ورته وويل: "تاسو لاړ شئ، مونږ په قرار قرار درزو."

ورور مې غوصه شو: "مخکې شه، خره، ناوخته دې!"

بيا مو حرکت وکړ. ما خپل موبايل بند کړ.

دې وخت کې زرغونې نازنين ته زنګ وواهه او ورته يې وويل: "فراز، ته ووايه چې لږ تېز شه."

زما قهر راغی، او خپه مې سليټر ته بنده کړه. د ميټر ستنه مې يو سل او اتياوو باندې ودروله. نازنين چغې کړې: "فراز، ورو شه، اوس به مو مړه کړي!"

ما چې نازنين ته وکتل، رنګ يې تک ژړ وو. په هماغه وخت کې نازنين چغه کړه: "فراز، مخې ته وګوره!"

چې ترڅو مې کتل، يو ګړس شو، او د نازنين دومره چغه مې واوريده چې "اخ، فراز، زړه مې..." نور په ځان پوه نه شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه وایي ډیر لګ وخت وروسته مونږ په سرک کې دوړي او لوګي ولیدل زما د زړه یو د درد غږ وواتو اخ نازنین

د رسیدو سره چې موټر بریک ونیوه ما د لیونو په شان د موټر نه ځان خطا کړو منډه مې کړه د موټر په شیشه مې لاسونه ولګول دروازي نه خلاصیدل

سرک غاړي ته مې ټیږه وکتله راوامي خیسته د موټر شیشه مې پري ووهله

هیڅ په خپل ځان نه پوهیدم دومره تیز ګزار مې وکړو چې شیشه ذري ذري شوه په شیشه ننوتم

نازنین خوري ګراني غږ وکړه

خلک د موټرو په دروازه لګیا ووي دروازي یې ورته ونړول

ما نازنین ته بیا چغه کړه خیر دې غږ وکړه

د نازنین غږ نه وتو فراز یې وویل او اخیري سلګۍ یې ووهله ما چغې کړي چې هله نازنین ژوندۍ ده

خلکو دواړه ویستل ششاته موټرو ته یې په منډه کړل موټري بیرته مخ په کابل رواني شوي زه د نازنین سره موټر کې کیناستم او سبق مې شروع کړو د نازنین سپین مخ په وینو ککړ شوي وو سر یې په شیشه لګیدلي وو سینه یې هم لګیدلي وه د خولي او پوزي نه یې وینه راغلې وه

سر یې ما په خپله غیږه کې کیښود اوښکي مې رواني وي یو وخت مې د نازنین د مخ نه ویني پاکول چې لاس مې کیښود مخ یې یخ وو لاسونه مې وکتل لاسونه یې هم یخ وو کړیکه مې کړه اخ فرازه د نازنین نه خلاص شوي نازنین مړه شوه دي چغې سره د فراز کشر ورور فیاض غوسه شوه دا څه بد کوي

ما په سلګو کې وویل نازنین مړه ده لاسونه اوجود یې یخ دي

نور په ځان پوه نه شوم کله مخ وخم کله ویښتان شکوم کله په ځان خوله لګوم

فیاض د لاسونو نه ونیول زرغونې نه ده مړه قراره شه

د فراز مشر ورور صابر د نازنین پلار ته زنګ وهلې وو چې دغسي کارر شوي مونږ روان یو چهارصد بستر شفخاني ته راشه

هغوي ټوله کورني میلمانه شفخاني مخي ته ولاړ وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وایې مونږ ډیر ژر شفخانې ته ورسیدو دوي مو دستي بیړنې خوني ته یوړل ډاکتران ټول شول فراز یې عملیات خاني ته یوړو نازنین چې وکتله ډاکترانو وویل الله دي وبښي شهیده شوي

دي سره په ځان پوهه نه شوم اوپه نازنین مې ځان خطا کړو یو چغه او کړیکي شوي یو قیامت جوړ شو څانګه بي هوه شوه د نازنین مور پلار هغوي هم بي هوه شول د هر یو په مخ د اوښکو سیلابونه روان وو

د شفخاني کې نورو خلکو چې هم کتل په چغو چغو به یې ژړل ددوي ځواني ته ددوي د واده جوړي ته چې په وینو کې لت پت شوي وو

ډاکتران د فراز نه تاو وو راغلل زمونږ خواته صابر ورته وویل ډاکتر صیب د فراز حال څنګه دې ژوندې دې که مړه

که مړ وي چې مونږ دواړه جنازي یوځو

ډاکتر وویل مونږ هیڅ نه شو ویلي بچ کونکي الله دې مونږ به خپله هڅه ووکو اوس د مړي او ددي ترمنځ هیڅ توپیر نشته

کیدای شي یوه ورځ داسي وي او کیداي شي چې میاشت پوري داسي وي

صابر د نازنین پلار ته وویل ډګروال صیب اوس څنګه کو

د نازنین پلار وویل د نازنین ګور او کفن دفن دا نور زمونږ کار دې

صابر وویل ډګروال صیب سمه ده چې خور لور چې ژوندی وي د میړه په کور وي خو چې مړه شي مړي یې پلارګني په غاړه وي

زه تاته سوال کوم زاري کوم په پښو دي لویږم دا دواړه بدبخته خو په ژوند یوځای نه شول په مرګ به یې یو ځاي کړو د دواړو قبرونه به جوړه کړو د فراز هم معلومات نشته او دې سره په چغو شو

فرازه ملا دې راته ماته کړه

ډګروال صیب نازنین مونږ ته راکړه چې خپل کلي کې یې خاورو ته وسپارو فراز به یې هم څنګ کې خښ کړو مه یې جدا کوه

د نازنین پلار ومنله

وویل سمه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه د نازنین سر ته ناسته ده حیرانه حیرانه گوري په مخ یې اوښکي رواني دي مور یې راغله غاړي نه یې تاوه شوه او په سلگو شوه مورې نازنین

نازنین مونږ پریښودو مورې نازنین مړه شوه مورې زړه مې چوي نور زړه مې درد کوي

مور یې وویل لوري قراره شه د خدای نه به همدا منظوره دا به یې تقدیر کې لیکلي وو

مورې خو زه به مړه وای نه دوي

مورې فراز هم لا سترگي نه دي غړولي

مور یې وویل رازه لوري لک بیرون ووزه

څنگه هم خپل مخ او ځان وهي

فرازه وروره ته ولي لاړي ماته اوس هغه ناز چې تا راکو څوک راکوي

وه خدایه ما هم واخلې او بیا خپل ویښتانو گې گوتي واچوي او ځان ووهي

نازنین وریندار پاسي کنه زه هم مړه کیږم خیر دې سترگي خلاصي که

د فیاض هم اوښکي رواني وي زړه یې سلگۍ وهي خو په ظاهره یې ځان کلک کړي وي

صابر د نازنین پلار ته وواېې چې د نازنین جنازه به یوسو ایله دشپې ناوخته ورسیږو او سبا به یې ښاورو ته وسپارو

هلته ټول کلي کې غوغا او ویر گډ وي د فراز مور باندي حمله راغلي وي هغه کلیوالو شفخاني ته وړي وي ټول کلی د غم په ټغر ناست وي

ټولي ښځي فراز دې کره وي د کلی ټولي انجوني چې نازنین یې لیدلي وه ورته ژاړي

یو خوا ځواني پیغلتوب او بل خوا ناویتوب د محشر ورځ وي

موټري ونیسي د نازنین جنازه روانه کړي

د فراز ماما او تره سره د تره زوي او فیاض پاتي شي

صابر فیاض ته وواي چې ته به سهر وختي ځان ورسوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګه ژاړي وه خدایه زه اوس چیرته لاړه شم دلته مې ورور جان د مرګ سره مخ دې او هلته مې نازنین وریندار جنازه

زرغونه او ځانګه هم ورسره رواني شي د نازنین دې ټوله کورني خپل خپلوان ټول روان شي جنازي سره

صابر کلی ته زنګ ووهي چې نن مونږ سره کومک وکړي جنازه مو روانه کړي تاسو میلمنو ته ځاینه جوړ کړي

ټولو کلیوالو خپلي حجري جوړي کړي وي ډوډی ګاني یې تیاري کړي وي چای او اوبه یې امده کړي وو

نږدي ګاونډیانو یې کورونه خپل تش کړي وو او کلي کې نورو خپلوانو کره تللي وو مکمل انتظام شوي وو

جنازه کلی ته ورسیده او په نیمه شپه په کلی کې چغي کړیکي ژړاګاني ویرونه مخ ټکول سر شکول غوغا جوړه شوه

داسي یو قیامت جوړ شو چې د لرې لرې نه په توره شپه چاچې دوي پیژاندل ورسیدل

د فراض مور ناسته وه سپیني یې تختیدلي وو په مخ یې اوښکي رواني وي مړي مړي یې کتل

د نازنین خویندو ورېو او مور یې خپل ویښتان شکول

وه زما بدقسمتي لوري ځومره سختي دي تیري کړي اخیر دې دا حال شو

فیاض او صابر به کله یو په غیږه کې نیول او کله بل او اوښکي به یې رواني وي

په همدې چغو او ژړاګانو د سهار اذانونه وشول

ټولو لمونځونه وکړل انجونو سیپاري واخیستي او د نازنین سر ته یې سبقونه شروع کړل

د کلی هلکان تر لرې کلیو پوري لاړل هر جومات کې یې علانونه وکړل او څه خلک هدیري ته لاړل د قبر ویستلو لپاره

کلیوالو د سهار چای او ډوډی راوړه

ډوډی د چا تیریده د هریو په مخ اوښکي رواني وي زړونو یې سلګی وهلي

څه کم لس بجي شوي خلک ټول شول چې جنازه یوسي هدیرې ته

بیا یو محشر جوړ شو کټونه مات شول تابوت مات شو زرغوني او ځانګي په تابوت لاسونه لږولي وو نه یې پریښودو د تابوت د پورته کولو سره دواړه بیهوشه شوي او په ځمکه وولیدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنازه وشوه نازنین یې خاورو ته وسپارله فیاض راغې مورته یې وویل زه ځم کابل ته

زرغونې او ځانګي وویل مونږ هم ځو

زرغونې مور ته وویل مورې ماته اجازه راکړه چې لاړه شم ځانګي سره فراز خواته

مور یې هیڅ نه شو ویلي او د څو کلیوالو سره فیاض زرغونې او ځانګي هرکت وکړو

په ټوله لاره زرغونې او ځانګي سګۍ وهل او ژړل یې روغتون ته ورسیدل پوښتنه یې وکړه فراز څنګه دې ډاکتران څه وایې

د فیاض تره زوي وویل ټوله شپه مو په دې انتظار سبا کړه او کتل مو چې فراز به سترګي وغړوي خو تراوسه یې هیڅ حرکت نه دې معلوم ډاکتران هم په تشویش کې دي هغوي مونږ ته څه نه وایې صرف دومره وایې دعا کوي

ځانګه او زرغونه په دهلیز کې په ځمکه کیناستل سبق یې شروع کړو سترګي یې څه ژړا سري کړي وي څه ټوله شپه ناخوبي

فیاض ورته انرژی راوړه دواړو ته

دوي انکار وکړو او اوبه یې وغوښتل

فیاض ورته اوبه او د سر درد ګولۍ راوړل هغه یې وخوړل

مازیګر شو خو د فراز هوش کې راتللو هیڅ خبر ونه شو ماښام شو

دا چې د فراز دې ټول خپلوان د واده په خاطر ننګرهار ته تللي وو او نازنین د مرګ خبره شوه نو ټول د فراز دي کور کې وو همداسي د نازنین دې خپلوان هم د جنازي سره تللي وو دریمه یې تیروله نو هیڅ د خپلوانو کورونه نه وو چې دوي ورته تللي واي شپې تیرولو په خاطر

نو زرغونه او ځانګه مجبور شول چې روغتون کې پاتې شي

د فیاض فکر شو د خپل ملګرو کورنو ته نو ملګرو ته یې زنګ ووهو ټول جریان یې تیر کړه او ورنه یې د بیسترو غوښتنه وکړه

د فیاض ملګرو لس دولس جوړه بیستره راوړه

ځانګي او زرغونې یوه کمپله په ځمکه هواره کړه او بله یې په پښو واچوله دیوال ته یې تکیه ووهله

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه نیمي ته ورسیده دوي ویخ وو فیاض ورته گرمه کافي راوړله هغه یې اوڅښله فیاض ورته وویل تاسي ویدي شي زه دلته ناست یم که څه خبره وه پاسوم مو

زرغونې او څانګي وویل زمونږ خوب نه رازي

د ټولو د سترګو نه خوبونه تختیدلي وو هیڅ چاته خوب نه ورتله

هلته کلیوالو د صابر سره ډیره مرسته وکړه هغه یې ټک کار ته نه پریښودو

ورته یې ویلي وو چې تاسو به کور کې اور نه بلوي هرڅه مونږ راوړو تاسو صرف خپلو فاتحي خلکو ته فکر وکړي

کور یې ودان اتا د میلمنو لاسونو وینځلو ته هم ولاړ وو

دلته شفخانه کې شپه په ویخه تیره شوه خو فراز هوش کې رانغې

ډاکترانو وویل صبر وکړي الله مهربانه دې دوه ورځې نور هم ګورو

ټول اوچي شونډې او سري سترګي ناست دې لس بجي شوي زرغونه خوب یوړه د څانګي په غیږه کې سر کیښود او په څان یې روژي کش کړه نیم ساعت به ویده وه چې چغه یې د خولي نه ووته فراز فراز په هوش راغې او پورته شوه لکه د لیونۍ په شان یې دهلیز کې منډه کړه

فیاض ونیوله او ورته په ژړا شو څانګي هم وژړل زرغونې صبر ولره خوب کې وي خوب دې ولیدو الله تعالی دې خوب رښتیا کړه

زرغونې سا او خوا وکتل بیرته راغله کیناسته

څانګي ته یې خپل خوب وویلو چې فراز هوش کې رازي مانه اوبه غواړي زه په منډه څم چې ډاکترانو اواز وکړم

یا الله ته مې دا خوب رښتیا کړي نور مو مه دردوه د بل غم زور په مونږ کمزور کې پاتي نه دې خدایه که فراز دي راته خه کړو نو 50 روژي په نهره نیسم

اوري ترې دردیدلي ژړیدلي او الله ته په زارو دریمه شپه پري راغله

فیاض ورته وویل تاسو دواړه به یوسم زما د ملګري کور دې ارام به وکړي سهار به بیرته راشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوي ونه منله او پاتي شول

هلته يې په ګور کې غم جوړ دې هغه چې وايي مړي نشته او وير يې شته د هرساعت او هري ورځې په تيرودو يې په کورني کې غم ډيريږي

دا شپه هم تيره شوه هلته صابر غټ خيرات باندې کړ هغه سوداګاني چې د نازنين د واده لپاره اخستي وي ټول يې ورته په خيرات کې مصرف کړل خيرات خلاس شو ټول ميلمانه خپلو کورونو ته لاړل يوازي د نازنين دې کورني پاتي شوه چې صابر پري نښوده ويل يې دا جمعه به دلته په شريکه وکړو بيابه لاړ شي

د زرغونې کورني هم راغله خپل کور ته اول سيده راغلل رغوتون ته پوښتنه يې وکړه

فياض زرغونې او څانګي ته وويل تاسو نور لاړي شي کورته چې هره خبره وه زه خبر درکوم ناخوبه شوي هستي دمه جوړه کړي

د زرغونې پلار وويل فياض بچيه ته هم لاړ شه زه به پاتي شم

فياض وويل نه کاکا زه هيڅ چيرته نه ځم

څانګي وويل وروره زه هم نه ځم چې ترڅو فراز ورور په هوش نه وي راغلې

څانګي وويل بس زه هم نه ځم

فياض هغوي مجبور کړل او لاړل

زرغونې خپل پلار او مور ته وويل پلاره موري اول دې خداى په فراز هيڅ نه کوي که چيرته هغه په هوش راغې او د نازنين نه خبر شو مړ به شي

زه ځمه د څانګي سره روغتون ته او که فراز په هوش راغې نو زه کولي شم چې هغه په يو چل ارامه کړم هغه زما په هره خبره يقين کوي او مونږ ډير بلد هم يو

څانګه او زرغونه هم ماښام ناوخته روغتون ته روان شول د زرغونې مور ډوډۍ تياره کړي وه هغه يې هم يوړه

دشپي لس بجي شوي چې د ډاکترانو چغې شوي فراز په هوش راغې ټولو منډه کړه زرغونه په ډيري تيزي سره په کوټه ننوته ډاکترانو حيساره کړه چې اوس نه شي تللي

زرغونې وويل خير دي ما پريږدي ماچي وګوري هغه خه کيږي هغه په ما عتبار لري

ډاکترانو وويل خير د هغې په مخکي به د حادثي په اړه هيڅ نه وايې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه لاړه د فراز سر یې په خپل غیږه کې ونیولو

فرازه سترګې خلاصې که زه یم زرغونه

فراز خبري نه شي کولې زرغونې ته ګوري په ډیر زور سترګې خلاصې کړي او بیرته بندې شي

فیاض کور ته زنګ وهي چې ورور مې په هوش راغې هلته د نازنین د غمه څوک خوشالي هم نه شي کولې

دلته ساعت تیر شو فراز سترګې نه غړوي دوه دري ساعته تیر شول زرغونې د فراز سر په خپل غیږه کې ایښي مړي مړي اوښکې تویوي ځان سره لګیا ده د فراز د ژوند دعاګاني غواړي الله ته زاري کوي چې فراز خه شي

بیرون څانګه فیاض او خپلوان یې د خوشالۍ اوښکې تویوي لمونځونه کوي د شکر سجدې کوي چې الله فراز ته یوځل بیا ژوند ورکړو

د څلورو ساعتونو وروسته فراز وایې نازنین سترګې مې نه خلاصیږي

نازنین ته چیرته یې

زرغونه ورته وایې فرازه زه ستا خواکي یم ارام وکړه په ځان زور مه راوړه

بیا د فراز سترګي او خوله بنده شي

زرغونه ورخطا شي ډاکتر ته ووایې په دي بیا څه وشو

ډاکتر وایي اندیښنه مه کوي ورو ورو خه کیږي

هغه وګوره ایکسجن یې هم حرکت وکړو د زړه زربان یې هم شروع شو

زرغونه د خوشالۍ نه ژاړي او په زړه کې سلګۍ وهي او د ایسکجن او د زړه ماشینونو ته ګوري ورو ورو خوشالیږي

یو ساعت وروسته فراز سترګي خلاسوي ګوري چې سر یې د زرغونې په غیږه کې ایښي زرغونه خوشاله شي سر ټیټ کړي او فراز د سر نه ښکل کړي او بي اختیاره اوښکي یې له سترګو لاړي شي

فراز په ډیره سخته ووایې نازنین هغه چیرته ده

زرغونه ورته وایې نازنین کور کې ده خه ده فکر مه کوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فراز له سترګو اوښکي رواني شي او بره چت ته ګوري

ځانګه او فیاض هم ننوتل ځانګي چې د فراز په سترګو کې اوښکي ولیدي ځان یې ترینه چپ کړو دیوال ته یې مخ کړو خپل لاس یې په خوله کې ونیو چې د ژړا او سګو اواز یې وانه وري او په ژړا شوه دومره یې وژړل د ورور په بیوسي او خوړیدو چې ټول ګریوان یې له اوښکو لوند شو دومره زور یې په خپل لاس کړي وو چې د لاس نه یې غوټه غوټه وینه روانه شوه بیا یې هم زړه طاقط ونکړو له کوټي ووته او یوه چغه یې ووهله وه خدایه فراز ته نازنین له کومه کړو

زه خو ددې دا ټوک ټوک او زخمي ځان نه شم لیدلي په ژړا کې دومره ستړي شوه چې بې دمه دیوال ته کیناسته

فیاض راغې دلاسه یې کړه لیوني خوشاله نه یې چې الله مونږ ته مړ ورور ژوندې کړو شکر وباسه دعاګاني وکړه رازه د ورور خواته لاړ شو

ځانګي ورته وویل لګ مې پریږده زړه مې بې دمه دې ورور ته نه شم کتلي لړي اوبه راکه

فیاض ژر اوبه ورکړل ځانګي چې اوښکي لا اوچي شوي نه وي اوبه اوڅښل او لاړه د فراز خواته

وروره څنګه یې

فراز وکتل هیڅ یې ونه ویل خپلي پښي ته یې اشاره وکړه او په مخ یې اوښکي رواني شوي

ځانګه په سرو سترګو خکته شوه د مخ نه یې ښکل کړو اوښکي یې ورته پاکي کړي

مه خفه کیږه وروره خه به شې

زرغونه چې لا تر اوسه یې د فراز سر په غیږه کې ایښي وو د فراز په سر یې لاس کش کړو فرازه خه کیږي تشویش مه کوه

فراز بره وکتل نازنین هغه نو ولي نیشته زما سر خکته کړه

زرغونې یې سر ورته په بالخت کیښود په سر یې ورته لاس واخو

فراز یې لاس لري که نازنین خو زه یواځې نه پریښودم هغه څنګه نشته

زرغونې وویل هغه کور کې ده راځې تاته ډیري خبري خې نه دې لګ ارام وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین نیشته نو ارام څنګه وکم هغې ته ووایه چې راشي وي ګورم کنه ما ورته یو سي

زرغونې وویل سمه ده تابه ورته یوځو ته لک خه شي مونږ درسره یو کنه

نه نازنین نازنین او همدې سره یې اوښکي رواني شوي

ډاکتر راغې مونږ ته یې وویل تاسو ووزي دیته د ارام ستن کو چې ارامه شي

څانګي وویل ډاکتر صیب زه ورسره کینم

زرغونې وویل څانګي ته لاړه شه زه ورسره پاتي کیږم

زرغونه پاتي شوه ډاکتر فراز ته د ارام ستن وکړه او فراز ویده شو

په خوب کې یې د نازنین سره په خبرو وو همداسي ارامه شو

د څلورو ورځو تیریدو دومره شو چې ډاکترانو وویل تاسو نور دا کورته وړلي شي دوا یې ورکړه دا چې ګرزیدلي نه شو خپل په حال به یې ژړل نو بایسکل یې ورته واخیست په هغې کې یې کینو تر موټره او کور ته یې حرکت وکړو

کورته چې ورسیدل او د کور په دروازه ننوت نو یو بل قیامت جوړ شو چغې شویژړاګاني شوي فراز چې د نازنین دې کورني وکته په دیره کې یې کټونه وکتل دیګونه یې وکتل چې د جمعې شپې په خاطر یې باندې کړي وو

چغه یې کړه نازنین چیرته ده دا خلک او دا دیګونه دیره دا څه دې

موري ستا دې قسم وي راته ووایه نازین کومه ده ولي نه ښکاري نه هلته راغله نه دلته مې مخې ته راغله

او بیا یې چغه کړه نازنین چیرته یې

کور کې یوه غوغا جوړه شوه زرغونې وویل فرازه ارامه شه تاته خفګان خه نه دې

دې سره فراز د زرغونې لاس ته ټک ورکوه ورکه شه له خوانه مې

مورې نازنین چیرته ده زرکوه ووایه کنه اوس مې زړه چوي

مور یې وویل زویه نازنین نشته هغې مونږ ټول پریښودو او لاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې خبرې سره د فراز د خولې نه يوه چغه ووته وه خدايه ما هم واخلې او خپل زړه ته يې يو ګوزار ورکو د بايسکل نه چې ګوزاريدو زرغونې منډه کړه سلګو نيولې وه ترينه يې لاسونه تاو کړل او فراز يې پرې نښود چې په ځمکه ولېږي کلک يې ونيولو

ورونو يې غيږ کې که او هغه کوټه چې يې ددې واده لپاره جوړه کړې وه او هغه تختچې يې د واده لپاره اخستې وو هغې کې يې واچو

ژر لاړل نږدې ډاکټر وو هغه يې راوړو ډاکټر چې رسيدو فراز په هوش کې راغلې وو سلګې يې وهلې وه مورې زړه مې درد کوي ډاکټر ورته د ارام ستن وکړه ټول يې د کوټې نه ويستل.

زرغونه ورته کله په اشداره کې دريده او کله کيناسته د فراز څارنه يې کوله خيرات ختم شو ماښام او ماښستن شو ټول په ژړا ندې واي که فراز بيا ويښ شي څه به کيږي

مور يې دروازه خلاصه کړه کوټې ته يې ننوته د فراز سر ته کيناسته دوعاګانې يې کول او د زوي د صحت غوښتنه يې کوله

زرغونه هم ننوته د تخت پښوته کيناسته اوښکې يې رواني وي

شپه ناوخته شوه د فراز مور زرغونې ته وويل لوري ته لاړه شه ځانګې سره ويده شه زه فراز ته کينم

زرغونې ورته په ژړا کې وويل خير دې تور جانې مه د فراز نه مه شړه ماته خوب نه رازي زه هم کينم

زرغونه پاسيده لمانځه ته ودريده لمونځ يې خلاص کړو او د نفل لمونځ يې شروع کړو

تر ډير ناوخته پورې يې نفلونه وکړل او دعا ته يې لاسونه پورته کړل

خدايه ته فراز په داسې حال کې پورته کړې چې نازنين يې له ياده وتلې وي

خدايه فراز راته روغ کړې

خدايه وه خدايه که په فراز څه وشول زه هم ژوندې نه شم پاتې کيدې

اخيري دغا يې د فراز مور واوريده

ورته يې وويل لورې تا څه وويل ته بيا ووايه زرغونې ورته وويل چې دغسې خبره ده نازنين ماته دغه قول راکړې وو که په ما څه وشول نو زما د فراز خيال به ته ساتې

د فراز مور له غاړې تاوه کړه ښکل يې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو په څمکه ځانونو ته ځایونه جوړ کړل او ویده شول

ستر ګي به یې نه وي ورغلي چې اذانونه شروع شول.

دواړه پاسیدل اودسونه یې وکړل د کورني نور غړي یې هم پاسول د فراز ورونه او میرویس کاکا لاړل جومات ته

کله چې زرغونه او د فراز مور کوټي ته دننه شول فراز پاسیدلي وو تخت ته تکیه وو او لمونځ یې کاوه

په لمانځه کې یې له سترګو اوښکي رواني وي

زرغوني او د فراز مور چې ولیدو د ډیري خوشالي نه ددوي اوښکي هم رواني شوي

زرغونه یې لاړه خواکي یې کیناسته

فراز سلام وګرزاوه لاسونه یې لپه کړل دعا یې کوله او وي ویل

هیڅوک د چا له غمه نه مري

نازنین تا رښتیا ویلي وو وګوره زه ژوندی یم

خو ته پوهیږي چې د هغې مرګ نه دا مرک په زر واري سخت دې

هغه مرک خو دې سترګي پټي کړي روح دې لاړ شي

خو دا مرګ دې زړه سوري کوي زړه دې سوزوي هره لحظه دربانديې د مرک سختي تیروي

دعا یې وکړه او وي ویل ما د نازنین قبر ته یو سي

مور یې وویل سمه ده زویه خو ځان کلک کړه د تقدیر سره جنګ نه کیږي دا غمونه او دردونه به زمونږ په نصیب کې وو بل په ځان به خلک هم نه خندوي

فیاض راغلو چې فراز یې وکتو ورغي غاړه یې ورته ورکړه

فراز وویل ما د نازنین قبر ته یوسي

زرغونه هم ورسره شوه او د نازنین قبر ته ورغلل

هدیري ته په رسیدو او د یو تازه قبر په لیدو فراز په زړه کې سلګو ونیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د اوښکو سیلابونه یې په مخ مات شول خپل زړه یې په لاس کلک کړ قبر ته ورسید زړه یې کلک نه شو او په چغو شو په قبر یې ځان گوزار کړو زرغونې منډه کړه چې کلک یې کړي فراز وویل ما پریږدي تاسو یوه شیبه لاړ شي

زرغوني دي ترینه لرې لاړل ودریدل.

فراز خه وژړل زړه یې سپک کړ دعاوي یې ورته وکړي د لحت د قبر شناخته یې ونیوله ښکل یې کړه زرغونه او فیاض ورغلل چې روان یې کړي کورته

فراز دعا وکړه او راغلل کور ته

د نازنین دې کورني هم تیاري کړي وو تلل خپل کورته د نازنین مور او پلار راغلل د فراز کوټې ته فراز تخت کې خپل ناست وو اوښکي یې روانې وي

د نازنین مور ورغله د سر نه یې ښکل کړو

زوي جانه دا به ستا او د نازنین قیسمت کې وو چې داسي پیښه وشوه

فراز خپلي شونډي غاښونو کې نیولي وو زړه یې سلگۍ وهل خو د خولې نه یې هیڅ غږ نه ویسته

زوي جانه مونږ نازنین ستا په خاطر دلته راوړله ترڅو ستا د زړه تصلي پري کیږي مونږ خو زو خو زیه ته نازنین یواځي مه پریږده او پښتنه یې کوه ځکه زمونږ نه مسافره شوه

په دي سره فراز خپل سر په لاسونو کلک ونیو او خپل ویښتان یې کش کړل

زرغونه نږدې شوه لاسونه یې ورته کلک کړل

زرغوني ما پریږده چې د زړه درد مي وباسم کنه مړ کیږیم

نه فرازه خدای ته وگوره داسي مه کوه

د نازنین پلار ورته وویل فرازه بچیه زه لاړ شه مونږ سره همله به دي علاج هم کوي او فکر به دې هم بدل وي

فراز خبري نه شول کولې زړکي یې د سمندر د چپو په شان سگیو چپي وخلې د سر په ایشاره یې وویل نه

زرغونې وویل فرازه زه به پاتي شم ستا خیال به ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز هغې ته د اوښکو ډکې سترګې واړولې نازنین

ټول په ژړا شول او په ژړا کې یې رخصت واخیست د کوټې نه ووتل

زرغونه په شا شا ګوري او سلګۍ وهي

فراز خپلې شوندې په غاښونو کلکې نیولې او مخ یې اړولې

لنډه دا چې د نازنین دې کورنې روان شول خدای پاماني یې وکړه زرغونې ځانګې ته وویل ستا دې قسم وي چې ماته به هر ساعت د فراز احوال راکوي زه به هم احوال اخلم

دا ورځ په فراز ډیره سخته تیره شوه مازیګر یې بیا قبر ته لاړو

ماښام ماښستن شو زرغونې ځانګې ته زنګ ووهو چې ته موبایل فراز ته یو څه

ځانګه چې د فراز کوټې ته ننوته نو فراز همداسې په ژړا وو ځانګې ورته وویل ورور جانه زرغونه درسره خبري کوي

فراز ایشاره وکړه چې خبري نه کوم

ځانګې زرغونې ته وویل زرغونې وویل موبایل سپیکر کړه او بیا یې فراز باندې اواز وکړو

فراز جانه زما غږ اوري

فراز په سلګو شو تیر وخت یې یاد شو او ځانګې ته یې د وتلو وویل

دا شپه او سبا ورځ هم تیره شوه زرغونې بیا دشپې زنګ ووهو ځانګې ته یې وویل موبایل سپیکر کړه

ځانګه د فراز کوټې ته لاړه فراز ته یې وویل زرغونه ده

فراز غلی شو

زرغونې په ډیر دردناک غږ ورته د فراز هغه سندره شروع کړه چې فراز نازنین ته ویلې وه

ستا د دو سنرګو لپاره د هرڅا خبري وړمه

ای زما رنځوره یاره د هرڅا خبري وړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز په شور کې راغې سلګو ونیو نازنین همداسي ادامه ورکړه

چې د فراز له خولي یوه چغه ووته.

پاتي برخه بیا

د موبایل یارانه 26 برخه

لیکونکی: محمد غازي نوري

فراز چغه کړه او سلګو ونیو د خدای خاطر وکړه زرغونې نور بس کړه

زړه مې سوری ویني تري څاڅي

د جانان یاد پکي منګولې ښخوینه

زرغونه ارامه نه شوه او په فراز یې غږ وکړ

د غم زویه هندو سترې خدای نارازه ما څومره ښایسته سندره وویله او ته راته وایې بس که

سمه ده نور زنګ نه وهم

فراز وویل زرغونې ته ولې نه پوهیږې ته ولې راته بار بار د نازنین یادونه تازه کوې ولې مې په دې کارونو زوروې

نه پوهیږم څومره به ژوندې یم پرې میږده چې مړ شم

زه ولې ژوندې پاتي یم

د زرغونې چې خپله هم حال خه نه دې د فراز د سلګیو سره یې زړه اره اره کیږي ځان زړه کلکوي او فراز ته د ژوند کولو خبري کوي

غواړي چې د فراز فکر بدل کړي ورته وایې فرازه د ډاکتر کتلو وخت دې نږدې شوي سبا راشه فکر به دې هم بدل شي او ډاکتر ته به هم لاړ شو

فراز څانګي ته وویل خورجاني لږې اوبه راکړه

څانګه اوبو پسي لاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې زما په فکر او ذهن نازنین داسي خوره ده چې زه هيڅ د هغې له يادونو بهر وتلي نه شم او نه غواړم چې د هغې يادونه هير کړم

هغې ماسره څومره سختي تيري کړي څومره دردونه او کړاونه يې وزغمل

زما لپاره هغې کوم کارونه ونکړل

زما او د هغې وعدي چې مونږ د راتلونکي ژژند لپاره کړي وي نيمه خوا او نيمګړی پاتي شوي

زه نه غواړم چې دي بي وفا نړی ته راوګرزم نه غواړم چې د چا اسري ته پاتي شم که نور څه نه وو نو خپل ژوند ته به خپله د پای ټکي کيدم او د خپلي نازنين خواته به لاړ شم

نه غواړم چې نور ژوند وکړم او نه يې کولي شم

که ژوندی هم پاتي شم نو هيڅ د چا په ګټه به رانه شم

زرغونه چې د فراز خبرو پرېشانه کړې وه، څو شېبې چوپه پاتې شوه. په هغې کې يو ځيرک درد و، خو له ځان سره يې ژمنه کړې وه چې فراز به يوازې نه پرېږدي، که هر څومره هم ستونزمنه وي.

"فرازه، ته داسې خبرې کوې لکه چې هر څه ختم وي، خو ژوند تل همداسې نه وي. هو، درد شته، ډېر زيات شته. خو دي درد، او سلګيو کې، موږ دواړه يو. خو که ته تسليم شې، نو زه به څه وکړم؟" زرغونې د زړه له کومي دا جملې وې چې داسې يې وويل لکه چې ځان ته هم باور ورکوي.

فراز د هغې خبرو ته په نيم زړه غوږ نيولی و، په سترګو کې يې تشې اوښکې پاتې وې. "زرغونې، ته پوهېږې، نازنين مې يواځينی ارمان و. کله چې هغې پرېښودم، داسې مې احساس وکړ چې روح مې له بدن څخه وتلی دی. اوس، هره ورځ چې زه ژوندی يم، داسې ده لکه چې له خپل قبرڅخه بهر پاتې يم. ته څنګه هيله لرې چې زه به بېرته ژوند ته راشم؟"

زرغونه يې خبرې اوري، خو د فراز د ژورې دردېدنې احساس ته تسليم نه شوه. هغې فراز ته په نرمه لهجه وويل، "خو ته هېره وي چې زه دلته يم. زه ستا سره يم، فرازه. زه پوهېږم چې زه نازنين نه يم، او نه غواړم چې زه به يې ځای ونيسم. خو زه دې ملګرې يم، زه به تا هيڅ کله يوازې پرينږدم، زه به تر اخيره هڅه وکم چې تا بيرته له دې دردونو او تيارو وباسم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز په ټيټ غږ کې یې وویل، "زرغونې، ستا مرسته او ملګرتیا مې له زړه منم، خو ځینې زخمونه نه رغېږي. زما زړه له ډېره وخته ټوټې ټوټې شوی دی، او اوس مې په دې ځمکه کې د پاتې کېدو هیله بایللې ده."

زرغونه ژر لا ناهیلي نه شوه. "ته یو ځل کابل ته راشه، د فکر بدلول دومره ستونزمن نه دی، لکه ته یې چې انګېري. دا وخت به هم تېر شي، باور وکړه. د ژوند لپاره یو دلیل پیدا کړه، که نه هم، نو لږ تر لږه ما مه پرېږده چې یوازې پاتې شم."

د زرغونې دا وروستۍ خبرې فراز ته لکه د زړه له دننه څرېکه ورسیدې. که څه هم هغه په ځان کې د هیلو څرک نه احساساوه، خو د زرغونې نه ماتېدونکی ملاتړ او محبت هغه یو ځل بیا دې ته اړ کړ چې لږ تر لږه د سبا لپاره انتظار وکړي.

هغه ورو وویل، "زرغونې، د ځان لپاره نه، خو ستا لپاره به سبا درشم."

زرغونه چې په زړه کې یې یوه وړوکې هېله را ژوندۍ شوې وه، په خپلو اوښکو پټه موسکا وکړه. د دواړو تر منځ د درد او هیلې یوه نوې کیسه روانه وه، یوه داسې کیسه چې د ژوند کولو زخمونو ته، که په بشپړ ډول نه، لږ تر لږه یو څه درمل شي.

زرغونه ورته وایې فرازه یوه وعده وکړه چې نور به ژوند ته راګرزي زما په خاطر د نازنین په خاطر د خپلې مور خور او ورونو په خاطر ته د ځانګې حالات نه خبر یې چې د هغې په زړه څه تیریږي ستا په دې رقم کتو

فراز وایې زرغونې دا کوم وړوکي درد او غم نه دې چې داسي په اسانه مې شاه پریږدې کیدای شي د نازنین یادونه مې همداسي په زوریدو سره ختم کړي

یو خو ته د غم زوي نازنین او نازنین ته به وایي مونږ خفه نه یو

زه چې ژوندې پاتي یم فرازه صرف د نازنین سره د وعدې پوره کولو په خاطر یاد دې شي د نازنین قول چې ماته یې راکړي

والله که دي پلار هم رانه خلاص شي

فراز بیا په سلګو شي او خه زړه تش کړي

ځانګه راشي وروره نور ارام وکړه ها دا ګولۍ دې تیري کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز وايي دا د غم لور پوهه کړه چې نور داسي خبري نه کوي

زرغونه په ژړا کې وخاندې فرازه همدا خبره مې غوښتل چې ستا له خولي يې واورم

او بيا څانگي ته ووايي دوا يې پوره ورکه او سهار يې د فياض سره وليږه چې راشي کابل ته ډاکتر لپاره

فرازه په الله دې سپارم خو چې بيا زنگ وهم خير دې زړه مې مه ماته وه او په خندا راسره خبرې وکړه

خو سبا دې راتک هير نه شي

سهار و، د کور په انگړ کې چوپتيا خپره وه. فراز په خپل سوچ کې ډوب ناست و، د چاى پياله يې په لاس کې نيولې وه. د کورنۍ غړو ورته په اندېښنه کتل. مور يې ورو ورو ورته وويل: "زويه، لاړ شه کابل ته، چې ډاکتران دې وگوري.

فراز يو ژور ساه واخيسته، چاى يې پياله يې خلاصه کړه او په بېخيالۍ کې يې سر وښوراوه. له هغه څه چې په زړه کې يې تېرېدل، هيڅوک خبر نه و. د نازنين يادونه هره لحظه ورته تازه کېدله. هغې وعدې چې له ده سره يې کړې وې، اوس لکه د زخم په شان هره ورځ تازه کېدلې.

فراز د سفر تيارى ونيو، فياض ورسره شو چې کابل ته ولاړ شي. په لاره کې هر څه خاموش وو، يوازې د موټر اواز او د فراز دننه سلگۍ وې.

کله چې شفخاني ته ورسيدل ډاکتران يې په ليدو ډير خوشاله شول روغبړ نه وروسته يې ورته مينعات وکړل

ډاکترانو وويل اوس بلکل خه دې ان شاء الله او لک وخت پاتي دې چې مکمل خه شي

او بيا يې فراز ته وويل فراز جانه نوى ژوند دې درته ډير ډير مبارک وي دا د الله يوه معجزه وگڼه چې ته روغ او ژوندې يې مونږ هيڅ طمعه نه درلوده خو دا به د چا دعا وه چې ته روغ شوي

فراز ترينه مننه وکړه ډاکترانو وويل دا ځل هم راشه چې يو ځل دې وگورو ان شاء الله بيابه د راتلو ضرورت نه وي

او خپلي کورني سره دې ډير په مينه وخت تيروه ډيره سخته پري تيره شوه بيا هغه دوه خورگانو باندې چې هيڅ يې سترگي له اوښکو اوچي نه وي

فراز او فياض د ټولونه مننه وکړه رخصت يې واخيست او روان شول

هلته ورته د نازنين مور او پلار زنگونه شروع کړي وو چې راشي خو فراز زړه نه خه کوه چې هغه کورته ورشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې ورته هم ټینګار او قسمونه ورکول چې راشي

نو مجبور شو او لاړو

کله چې د نازنین دي کور ته ورسېدل، فراز ناڅاپه ودرېد، سترګې یې له اوښکو ډکې شوې. د هغې کور ته کتل ورته داسې سخت وو لکه په زخم یې چې ملګي شیندي.

په سلګو کې یې د نازنین په یاد له ځان سره وویل: "نازنین، تا نه شم هیرولې، هره لحظه دې یادوم. هغه ژمنې، هغه وعدې..." فراز خپل مخ په لاسونو کې ونیو، او په غمجن غږ کې یې خپل دروند زړه خالي کړ.

زرغونه چې د دې دردناکه حالت نندارې کوله، ورو یې خواته راغله له سترګو یې اوښکې بهیدې لاس نه یې ونیو ورته وویل: "فرازه نور بس کړه ترڅو به له ځان سره مونږ ژړوي

د نازنین مور او پلار هم په ژړا کې له غاړي تاو کړو د سر نه یې ښکل کړه او کورته یې دننه کړو

زرغونې ورته ژر یخني ګرمه کړه د حسنا ورته راغله فراز په غیږ کې ونیوله او په ژړا شو حسنا او صدف یې د غاړې تاو شول او دریواړو خه وژړل

ددې حالات په لیدو د ټولې کورني سترګې له اوښکو ډکې شوي

زرغونه راغله او په غوصه شوه هلې لالا ته مو اوبه راوړي چې لاسونه وینځې

حسنا اوبه راوړل او صدف یې په غیږ کې سر ایخې وو

ډوډۍ وخوړه

زرغونې فیاض ته وویل: که ته وظیفي ته ځې لاړ شه فراز به همدلته وي دا ځلویښتې به تیره کړي بیابه لاړ شي

فراز وویل ما مه پاتې کوې پرې میردې چې لاړ شم

زرغونه او د نازنین کورنې ورسره کلک شول چې پاتې شې فیاض وویل سمه ده چې کله یې زړه تنګ شو رابه شم فیاض لاړ

مازیګر شو زرغونې صدف او حسنا ته وویل چې تاسو فراز دلاسه کړي او مجبور یې کړي چې لاړ شو چکر ته

حسنا او صدف راغلل د فراز د غاړې نه تاو شول یو د یو مخ نه ښکل که او بلې د بل مخ نه ورسره کیناستل په ځنګونو یې ورته سرونه کیښودل او ورته یې وویل لالا مونږ چکر ته یوسه زړه مو تنګ دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فراز سترګي بيا له اوښکو ډکي شوي

د نازنين مور غوسه شوه زي لاړي شي د فراز زړه نه کيږي چې چيرته لاړ شي

فراز چې دوي ته وکتل ورته يې وويل سمه ده زو

دواړه خوشاله شول او وي ويل لالا دريواړه به زو نور څوک نه وړو

زرغونې وويل زه به درسره لاړه شم زما هم زړه تنګ دې

څلور واړو حرکت وکړو او چکر ته لاړل

په لاره کې زرغونې کوښښ کاوه چې فراز ته د ژوند کولو هڅه وکړي، خو د فراز سترګې لا هم د غم په سيوري کې وې. هر قدم ورته داسې ښکاره کېده لکه بوج. زرغونې وخندل، د غم په منځ کې يې د ژوند کولو رڼا ورښکاره کړه: "فرازه، ژوند بيا هم پر مخ ځي. د نازنين يادونه دې تل وي، خو هغې به هم هيله درلوده چې ته خوشاله ژوند وکړې."

فراز ورته يوه غمجنه موسکا وکړه، په زړه کې يې د نازنين غم بيا راوخوځېد، خو د زرغونې خبرو ته يې سر وښوراوه. دې لحظه کې يې احساس وکړ چې شايد ژوند ته بېرته ورګرځېدل يو څه وي چې نازنين به هم غوښتل.

زمکه او اسمان غلي وو، خو د فراز په زړه د سلګيو نه غير نور څه نه وو

زرغونې ته يې وويل

زرغونې څو وارې د فراز خواته وکتل، د هغه ژوره غميزه يې په څېره کې لوستلای شوه، خو زړه يې غوښتل چې يو څه ووايي، يو څه داسې چې د فراز زړه بېرته ژوند ته راوګرځوي.

زرغونې په نرم غږ کې وويل: "فرازه، ولې نه غواړې چې ژوند ته بېرته راشي؟ ولې نه غواړې چې يو ځل بيا مينه تجربه کړې؟"

فراز ودرېد، خپل سر يې ټيټ کړ او په دردناکه لهجه يې ځواب ورکړ: "زرغونې، زه نور نه غواړم چې بيا مئين شم. زما په زړه کې يوازې نازنين وه او ده. له هغې سره مې د ژوند ټوله مينه وه، او اوس چې هغه راسره نشته، دا به ظلم وي چې په زړه کې مې څوک ځای ونيسي. زه له ځوانيمرګې نازنين سره داسې ظلم نه شم کولای."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه خاموش او چپ شوه. هغه پوهېده چې د فراز زخمونه ژور دي، خو زړه یې غوښتل چې د هغه لپاره د ژوند نوې دروازه خلاصه کړي. د چکر په منځ کې لا هم د فراز درد نه وو کم شوی، زرغونې خپل احساسات په زړه کې وساتل او یوازې د هغه په څنګ کې روانه وه.

ناڅاپه، صدف په ځمکې پریوته، لاسونه یې په وینو شول. فراز په وارخطایي کې ورته وویل: "ژوبله خو به نه یې؟"

صدف په ژور درد کې وخندل او ځواب یې ورکړ: "دا ژوند همداسې دی، فرازه لالا. کله چې ګوزار شي، ته باید خپله پورته شې. چاته انتظار نه کوي چې څوک به راشي او تا به پورته کړي. دا زخمونه به وخت سره جوړېږي، خو د وخت خیال به ساتې. که دې وخته پام ونه کړ، هر زخم تلپاتې کېږي."

فراز ته د صدف خبرې د یوې بلې نړۍ پیغام راوړ. هغه پوه شو چې شاید زرغونه هم ورته د ژوند هغه اړخ ښیي چې ده تر اوسه نه و منلی. صدف د خپلو زخمونو پروا ونه کړه، هغې په خپل درد کې د ژوندي پاتې کېدو هنر فراز ته وویلو.

زرغونې د فراز سترګو ته وکتل: "فرازه، نازنین به دې تل په زړه کې وي، خو هغه به هم غوښتل چې ته بېرته ژوند وکړې د هغې هغه وعده دې له یاده ویستلې."

فراز غلی و. هغه پوهېده چې د زرغونې او صدف خبرې د هغه د راتلونکي په اړه دي. په زړه کې یې د راتلونکي لپاره هیلو ورو وده کوله، خو درد یې هم لا تازه و. په دې لحظه کې د هغه لپاره ژوند بیا هم یو مبهم سیوری و، خو د صدف او زرغونې خبرې ورته د ژوند نوې معنا ورکړه: ژوند ته بېرته ستنېدل ممکن دي، که وخت ته د زخمونو په جوړېدو وخت ورکړي.

فراز، زرغونه، صدف، او حسنا له چکره ستانه شول. د ورځې رڼا ورو ورو د ماښام په تیارې بدلېدله، او هوا یو ارامه غبر درلود چې د ټولو فکرونه له ځان سره وړي. په موټر کې خاموشي وه، هر یو په خپل سوچ کې ډوب و، خو زرغونه د فراز په څنګ کې ناسته وه او د هغه په اړه یې فکر کاوه. هغه پوهېده چې د فراز زړه لا هم د نازنین له یادونو ډک دی، خو هغې د خپل زړه احساسات نور په ځان کې نه‌شوای ساتلای.

کله چې موټر کور ته نږدې شو، زرغونې ورو د فراز خواته وکتل. په زړه کې یې یو جرئت پیدا کړ، او په آرام غږ کې یې وویل: "فرازه، زه ستا د اظهار یا د مینې د پیغام په انتظار یم. زه پوهېږم چې ستا درد تازه دی او د نازنین له لاسه تا ډېر څه له لاسه ورکړي دي. خو زه درته انتظار کوم، هر څومره وخت چې وغواړې. زه پوهېږم چې وخت ته اړتیا لرې ترڅو هغه زخمونه چې د نازنین مرګ درکړي، کم شي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ژوره ساه واخیسته او خپله ګوتې یې په ګوتو کې ورکړې. "فرازه، ته چې هر څومره وخت غواړې، زه به درته صبر کوم. خو د خدای لپاره، زړه مې مه ماتوه. زه نه غواړم چې د بل ځل لپاره همدا زخمونه وګورم. ته ډېره معنا لرې زما لپاره، او زه باور لرم چې د ژوند په دې اوږده لاره کې به موږ دواړه یو بل سره مزل وکړو."

فراز سر ټیټ کړ، سترګې یې په ځمکه ولګېدې. هغه په ژور غم کې وو، خو د زرغونې خبرې یې زړه ته راښکته شوې. هغه احساس وکړ چې زرغونه یوازې یو څوک نه ده چې د هغه تر څنګ ولاړه ده، بلکې یو څوک ده چې غواړي د هغه زړه بیا ژوند ته راوګرځوي. فراز پوهېده چې زرغونه په خپل زړه کې ډېره مینه لري، خو هغې لا هم د نازنین په خاطر د ژوند پرېکړې کولې.

په یوه ژوره ساه سره یې زرغونې ته په غمګین، خو صادقانه لهجه کې وویل: "زرغونې، زه ستا احساسات درک کوم او پوهېږم چې ته زما لپاره ډېر ارزښت لرې. خو زما زړه لا هم د نازنین له لاسه په غم کې ډوب دی. زه نه غواړم چې بیا مینې ته لاس ورکړم او بیا له هغه درد سره مخ شم چې له نازنین سره مې ولید."

زرغونه غلې شوه، خو هغې ته د فراز خبرې معنا لرلې. هغه پوهېدله چې د فراز دردونه ژور دي، او هغه به وخت ته اړتیا لري ترڅو خپل زخمونه جوړ کړي. خو هغې بیا هم په موسکا کې ځواب ورکړ: "فرازه، زه پوهېږم. زه درته صبر او انتظار کوم. هر وخت چې ته تیار شوې، زه دلته یم. خو د خدای لپاره چې نا امیده مې نکړې." زما ټول امیدونه تاپورې تړلي دي.

په دې لحظه کې د زرغونې غږ د محبت څخه ډک و. هغه پوهېده چې فراز وخت ته اړتیا لري، خو هغه یې هېڅکله نه پرېښود. د دې خبرې سره، کور ته ورسېدل، خو د دواړو په زړه کې د امید یو نوی څرک بل شو.

ماښام ډوډۍ وخوړل شوه. د نازنینې کورنۍ غوښتل چې د فراز فکر بدل کړي، نو ټولو خبرې کولې. صدف راغله او د فراز په څنګ کې کښېناسته. فراز یې له غاړې لاس تاو کړ او ویې ویل:

"زما نانځکې ته لاس وخایه، څنګه دي اوس؟"

صدف وویل:

"لالا، ښه یم او ښه به شم، ته اندېښنه مه کوه. زه له دې ډېر خوږیږم، خو بیا ښه شم. دا به هم تېر شي."

فراز د هغه له سر څخه ښکل کړه او ځانته یې نږدې کړه:

"حسنا چېرته ده؟ په کوټه کې نه شته."

صدف وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"صبر وکړه، غږ به پرې وکړم، هغه درس لیکي."

فراز وویل:

"ښه ده، پرېږده چې درس ولیکي. او ته به څه کوې؟ د درس لیکلو سره، ستا لاس خو درد کوي."

صدف وویل:

"لالا، نن یې ته ما ته ولیکه. تر سبا پورې به مې لاس ښه شي، بیا به خپله ولیکم."

فراز وویل:

"ورشه، کتاب راوړه."

فراز د صدف سره بوخت شو. زرغونه په زړه کې خوشاله وه چې د فراز فکر بدل شو. دوی تر ناوخته ناست وو.
زرغونې فراز ته وویل:

"فرازه، دوا دې راوړم، تیروي یې."

فراز وویل:

"هو، تیروم یې."

زرغونه لاړه، دوا او اوبه یې راوړې، په خپل لاس یې دوا ورکړه او بیا یې ځای ورته جوړ کړ. شپه ناوخته وه، فراز هم لاړو چې ارام وکړي. زرغونه هم ورسره کوټې ته تر دروازې پورې ملگرې وه. فراز چې کوټې ته ننوت، حالات یې خراب شول.

زرغونه یې مخې ته ودریده:

"گوره، فرازه! نور بس کړه. زه پوهېږم چې بیا دې تېر وخت در په زړه شو، خو خیر دی. زما لپاره نور بس کړه."

فراز خپلې اوښکې پاکې کړې او پریوتو. زرغونې پرې روژه واچوله او کمپل یې ورته پښو ته کېښوده.

زرغونې وویل:

د غم، زویه! ماته هېڅ ست نه کوي. که غواړې چې درسره پاتې شم."

فراز خپلې شونډې په غاښونو کې ونیولې او ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ته لاړه شه، ځم. خو ګوره، د شپې به ستا خواته راځم چې ونه وېرېږې. چې وايې به پيريان دې."

فراز په شونډو کې مسکی شو او ورته يې وويل:

"زه ارام کوم، مه راځه."

خو زرغونې خبره ختمه کړه:

"زه به راځم!"

فراز پرېووت او په تېر وختونو کې ډوب شو. هغه شپه يې په ياد شوه چې نازنين دلته راغله، غوښتل يې چې دی وډار کړي، بيا يې يو ځای پوچکان لوبه کوله. د فراز په مخ لپه لپه اوښکې روانې وې او خوب يې له سترګو کډه کړې وه.

په همدې وخت کې، زرغونه هم د فراز په خيالاتو کې ډوبه وه. هغې ځان سره ويل: "څنګه به فراز له دې حالته وباسم؟" زړه يې صبر ونه شو. لږ وخت وروسته د خپل ځای څخه پاځېده او د فراز کوټې ته لاړه. ګروپ يې روښانه کړ، ګوري چې د فراز په مخ د اوښکو سيلاب روان دی. ژر يې ځان ورساوه، سر ته يې کښېناسته او د هغه اوښکې يې پاکې کړې.

زرغونې وويل:

"فرازه! ته لا نه يې ويده شوی؟ دا ژړلي دي ولې؟"

فراز په غمجن آواز ځواب ورکړ:

"زرغونې، هغه تېر وختونه مې ياد شول، هغه لوبې او ستاسو په بالښت ګوزارونه. بيا د نازنين هغه خبره چې 'فرازه، ته زما خاوند يې، او تاسره يوځای لوبې کول زما حق دی.'"

زرغونې په نرمه ژبه وويل:

"ياره، د غم زويه، نو ته به په دې ژړا ځان خراب کړې؟ که په تا څه وشي، زه به څه کوم؟"

فراز ورته ځواب ورکړ:

"زرغونې، کوشش مه کوه چې ماسره دې زړه وتړي. زه ډېر بدبخته يم. يوه ورځ به ته هم همداسې ژاړې. زه نه غواړم چې نور د چا ژوند تبا او زړه يې مات کم."

زرغونه لږه غلې شوه، بيا يې فراز له تندې نه ښکل کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بس، زما دا د تباهۍ ژوند تا سره قبول دی. او کوشش مه کوه چې مانه ځان لرې کړې."

فراز وویل:

"زه پوهېږم چې ته غواړې ژوند ته بیرته راستون شې، خو دا ډېر سخت دی. زه وخت ته اړتیا لرم."

زرغونې په توګه کې وویل:

"نو ما کله ویلي چې ژر زو ملا ته او نکاح تړو؟ کله چې تا راته وویل تر هغې درته انتظار کوم."

او بیا زرغونې ورته وویل:

چې تر څو دلته یې، ماته به هېڅکله نه وایې چې له تانه لرې شم." ځکه چې زه بیا هلته ستاسو کور ته نه شم راتلی، نو زوریږم به درته."

فراز په آرامه وویل:

"سمه ده، نه وایم، خو اوس لاړه شه، څوک رانه شي، ډېره بده خبره ده."

زرغونې په ځواب کې وویل:

"که څوک راشي، ورته وایم چې دا مې خاوند دی."

فراز وویل:

"نه زرغونې، نه غواړم چې د دې کورنۍ په وړاندې زه سر ټیټې شم، هیله کوم."

زرغونې وویل:

"سمه ده، زه به لومړی تا ویده کړم، بیا به ځم."

هغه د فراز په څنګ کې کښېناسته. فراز خپلې سترګې پټې کړې او زرغونې د فراز په ویښتانو کې لاس واه. هوا سړه وه، د زرغونې ساړه وشول او رپېده.

فراز پوه شو چې زرغونې ساړه شوي. اوس به لاړه شي خو

زرغونې د فراز کمپل په ځان کش کړه او د دېوال سره یې ډډه ووهله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه لګیا وه، د فراز په ویښتانو کې یې ګوتې وهلې،

او دا سندره یې په ډېر خوږ، نرم او غلي آواز کې پیل کړه، چې فراز یې د خیالونو دنیا ته بوتلو.

ما تصور دا ستا د زنې، ستا د خال کړی دی

د زړه کعبه کې مې طواف، ستا د وصال کړی دی

د مینې دښته کې ښې، ابله د ازغو په څوکو

د عشق منزل ته مې مزل، څه په کمال کړی دی

خلک لاس پورته کړي دعا، د جنتونو غواړي

ما د هر څه په بدل، ستا د مینې سوال کړی دی

زما هر سحر دې ستا شي، زما هر بېګا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

ستا د ژوند د هرې لارې، ټول ازغې دې تل زما وي

د ګلونو خوشبویانې، د چمن ښکلا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

دا د مینې تهمتونه او دردونه ماله راکه

زما زړه کې دا دعا ده، پوره هر ارمان دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دنیا مې پکار نه ده، نه جنت درنه زه غواړم

خدایه یو سوال مې قبول که، چې زما جانان زما شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

د دې سندرې سره د زرغونې له سترګو اوښکې روانې وې، ژړل یې،

او فراز ویده شو، او په زرغونه هم د خوب چپه راغله.

یوه شېبه وروسته چې فراز فکر شو، ویښ شو.

ګوري چې زرغونه په خواږه خوب، مخامخ ورسره ویده ده.

فراز د زرغونې سترګو ته وکتل. د زرغونې معصومې سترګې له اوښکو ډکې وې.

فراز زرغونه له تندې ښکل کړه.

او په خپلو لاسونو یې د زرغونې اوښکې پاکې کړې.

زرغونې په خوب کې د فراز نه لاسونه تاو کړل او فراز یې خپل ځان ته نږدې کړ.

لږه شېبه تېره نه وه چې په زرغونې یخني او لړزه راغله، ټول وجود یې رپېده. د بیدارۍ احساس یې وکړ، خو زړه یې داسې ټکانونه خوړل چې د پاڅېدو توان یې نه درلود.

خپل سر یې د فراز سینې ته نږدې کړ.

د فراز هم پرې زړه درد وکړ او ځان ته یې نږدې کړه.

فراز غوښتل چې د زرغونې ساړه په خپل تنفس سره ختم کړي، نو د خپلې خولې ګرم پوکي یې د زرغونې مخ او ګریوان ته وکړل.

دواړه په لړزه شول. فراز ټکان وخوړ، کیناست او زرغونې ته یې په غلي غږ وویل:

"زرغونې... زرغونې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې په لړزيدلي غږ سترګې وغړولې: "څه دې، فرازه؟"

"زرغونې، پاڅه چې اذان ته لږ وخت پاتې دی، څوک را نه شي."

د زرغونې چې فکر شو، ځان ته يې وکتل، بيا فراز ته او د خوب ځای ته.

د وجود ټول ساړه يې ختم شول، خوله پرې ماته شوه، خپلې سترګې يې ټيټې کړې او ويې ويل:

"فرازه، وبښه، خوب وړې وم، په ځان نه پوهېدم."

فراز وويل: "الله دې وبښي، زرغونې، خو اوس لاړه شه، څوک را نه شي."

زرغونه پاڅېده او روانه شوه.

د فراز زړه درزېده چې هسې نه چا ليدلې وي.

په همدې سوچونو کې پروت وم چې اذان وشو. د لمانځه وخت شو، پورته شوم، لمونځ مې وکړ، بيا راغلم خپل ځای کې کښېناستم او کرم ريبم. له ځان سره خجالت وم.

په کراره مې له کوټې ووتم او لاړم حجري ته. هلته په انګړ کې کښېناستم چې کتل مې، حسنا راغله.

"لالا، دلته ولې يواځې ناست يې؟ راځه، دننه لاړ شو. چای هم تيارېږي، هلته به کښېنو."

ما ورته وويل: "حسنا جانې، راځه دلته کښېنه، ترڅو چې چای تيارېږي، دې تازه هوا نه به خوند واخلو."

هغه هم راسره کښېناسته. ويل يې: "لالا، نن به چکر ته ځو؟"

ما ورته وويل: "نه، نن نه، سبا به لاړ شو."

خو سبا مې د خور جانې څلوېښتې ده، بيا نه شو تللی.

زه بيا د نازنين په سوچ کې ډوب شوم او غلی پاتې شوم. حسنا وويل: "لالا، ولې غلی يې؟ يو څه ووايه، چکر ته ځو؟"

ما وويل: "سمه ده، مشوره به وکړو."

نن مې فکر بلکل بدل وو. زړه کې مې يو ډار وو، هر څه مې هېر وو.

په دې وخت کې د نازنين مور راغله. "فرازه زويه، راځه، چای تيار دی. چای وڅښو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما حسنا د لاسه ونیوله او روان شوو. کوټې ته لاړو. زرغونې چای راوړ، خو نن هغه هم خجالته وه او سترګې يې ټيټې وې. نه يې راته کتل. چای يې راته واچو، چای مو وڅښو.

د نازنین پلار وویل: "فرازه زویه، ستاسو کورنۍ ته مو پرون زنګ وهلی وو. نن هغوی هم راځي. سبا لخیره خیرات دی."

ما هیڅ ونه ویل. سر مې ټيټ کړی وو او خاموش ناست وم.

د نازنین مور وویل: "زویه جانه، موږ منو چې نازنین زموږ لور وه، خو ته پرې زموږ نه ډېر وردردیدلی يې او دردېږې لا."

"خو زویه، دا به قسمت وو. نور دې خپل ژوند ته فکر وکړه. ځوان يې، ستا د کورنۍ له تا ډېرې هیلې دي. که ته داسې خفه يې، هغوی به څنګه خوشاله شي؟ نو د خپل فامیل لپاره همت په ځان کې پیدا کړه. د خپلې مور، خور او وروڼو په مخونو کې خندا راوړه. په دې کار سره به نازنین درنه په قبر کې خوشاله شي. هغې هم ستا خوشالي غوښتله."

زرغونه همداسې خاموشه ناسته وه، نن يې هیڅ نه ویل. زما هم زړه درزېده.

ما وویل: "مورجانې، زه څنګه د نازنین یادونه هېر کړم؟ د هغې هر یاد مې په زړه او ذهن کې نیغ ولاړ دی. هر څه چې ګورم، هغه راته یادیږي."

مورجانې وویل: "پوهیږم، زویه، خو خیر. هڅه وکړه چې ځان کې قوت پیدا کړې."

حسنا وویل: "مورجانې، ته لالا ته وایه چې موږ چکر ته یوسي مازیګر."

د نازنین مور وویل: "اوس لاړ شئ. نن مکتب ته مزي لاړ شئ، چکر ووهوئ، ساعت به مو تیر شي."

حسنا خوشاله شوه. د نازنین د مور مطلب دا وو چې زما فکر بدل شي. زرغونې وویل: "امه، زه به هم ورسره لاړه شم."

ما وویل: "نه، نن مېلمانه راځي. ته کور ته پاتې شه چې د مورجانې سره کومک وکړې."

زرغونې وویل: "مېلمانه مازیګر راځي، او موږ به غرمه بېرته راشو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس، زرغونه هم راسره روانه شوه او لاړو باغ وش ته. حسنا او صدف له موږ نه بیل شول. زه او زرغونه یواځې پاتې شوو.

زرغونې ماته نه کتل. ما وویل: "زرغونې، څنګه نن غلې یې؟"

هغې وویل: "هیڅ، همداسې."

"خو فرازه، د بیګانې کار ښښنه غواړم. هیڅ پوهه نه وم چې خوب وړي ومه."

"خیر دې، زرغونې، زه پوهېږم چې ته خوب وړې وې، خو شکر دی چې څوک پر موږ راغلي نه وو. کنه، قسم دی، چې له دې شرمه به مړ وای."

زرغونې وویل: "فرازه، شکر دی چې تا راویښه کړم او فکر دې وکړ. بل نږدې وو چې د زړه د درزا او ساړه له لاسه مې زړه له خولې وتلی وای."

"دا څه وو، فرازه؟ داسې کار خو په ما مخکې هېڅ نه و شوی."

د فراز سترګې له اوښکو ډکې شوې. هغه ته د نازنین سره د لومړي ځل لیدل یاد شول، چې دواړه همداسې یخ نیولي او رپېدلي وو.

زرغونې ورته وویل: "ته راځه، دلته کښېنه." بیا یې د فراز له سترګو اوښکې پاکې کړې.

"فرازه، ولې؟ څه دې یاد شول؟"

فراز وویل: "زرغونې، ماته زما او د نازنین لومړنی ملاقات یاد شو. هغه شپه چې په هوټل کې وو، زه او هغه همداسې یخ نیولي وو."

زرغونې پوښتنه وکړه: "فرازه، دا ولې داسې کېږي؟"

فراز ځواب ورکړ: "زرغونې، نور نه پوهېږم. خو شاید کله چې دوه نابلده روحونه یو بل ته نږدې کېږي، نو داسې کېږي."

زرغونې وویل: "فرازه، نه پوهېږم، خو چې ستا سره یم، زړه مې ډېر ارام او راحت وي. خوشاله یم. او ته؟"

فراز ورته وویل: "زرغونې، ته پوهېږې چې زما حال اوس ښه نه دی. زما له ژوند نه زړه موړ شوی، هر څه نه راته نفرت راځي. خو د تېرو ورځو په پرتله یو څه بدل شوی یم. ستا نه مننه کوم، چې زما د ژوند لاره دې لږه بدله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه. تا زه بېرته ژوند ته راوګرځولم. که ته نه وای، شاید دا ورځې به ډېرې سختې وې. خو ته یې چې بیا بیا د ژوند هیله راکوي. د دې هر څه نه مننه."

"که زه بیا ژوند ته راګرځم، نو شاید بیا دا هر څه هېر کړم، او بیا مینه و نه کړم. نه یې شم کولی."

زرغونې ورته وویل:

هریو غم به درنه لر کم

خوشالی به در پسر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا خندا به راټولومه لکه پاڼې د ګل لختي

په څه چل به ځان ځایومه ستا خندا کې شوخي مستي

تا به زړه تابه ځیګر کم

تابه رنګ د مازیګر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا اوتر اوتر نظر له به د مینې د لاسه شم

ددې ژوند د غم لښکر له به زړوره تلوسه شم

په غماز به سم محشر کم خپل نصیب به زورور کم

زه به دومره مینه درکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دنیا به شي حیرانه

خوشبویي ستا د ساګانو به ملګري د خپل سا کړم

په وږمو او په زلفانو به سپرلې ټول ورخطا کم

تا به ګل ځان به ډنډر کم اور به بل په لر او بر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

د زرغونې خوږ غږ ته فراز په سوچ کې ډوب وو. هر بیت یې په زړه کې لارې جوړولې، لکه څرنګه چې نازنین هم دا سندره په ډېر دردناک او ښکلي غږ کې ویلي وه.

سندره پای ته ورسېده، خو فراز لا هم خاموش او په فکرونو کې ډوب و. زرغونې د هغه خیالاتو نړۍ ړنګه کړه او وویل:

"د غم زویه، ما په څومره مشکله درته سندره وویله، تا نه راته ډاډ راکړ او نه دې ستاینه وکړه."

فراز موسکی شو او ورته وویل: "زرغونې، الله درته ډېر ښکلی غږ درکړی دی. که هر څوک دا غږ واوري، نو خاموشه کېږي او د خیالونو په دنیا کې ورکیږي.

مننه، نن دې خو د خولې نه یو ځل یوه خوږه جمله زما لپاره راووتله."

زرغونې وخندل او ویې ویل: "هله، پاځه چې ځو. غرمه نږدې ده."

فراز وویل: "زرغونې، که غواړې، غرمه به همدلته تېره کړو، بیا به لاړ شو."

زرغونې وخندل: "پاسې، د غم زویه، اوس نو راته غرمه د حیواناتو او ځناورو سره جوړوې؟ زو، کور ته."

په دې وخت کې مو کتل چې صدف او حسنا هم راغلل. صدف وویل: "لالا، وږې شوې یم، ماته بولاني واخله."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول د بولاني والا خواته لاړو، بولاني مې واخيستل او بېرته روان شوو. لنډه دا چې مازيګر شو او د فراز کورنۍ هم راورسېده. څانګه، چې د فراز په جدايي ډېره خفه شوې وه، د ليدو سره يې فراز ته غېږ ورکړه او ښکل يې کړ.

"وروره، اوس څنګه يې؟ دلته راغلی موږ دې هېر کړو. څومره درپسې خفه وم. يوه ورځ مې د خفګان له امله ډوډۍ هم ونه خوړله."

فراز موسکی شو او ويې ويل: "واه، زما ليونې خورې! ما خو کومه مياشت يا کال نه دی تېر کړی، يوازې دوه ورځې مې تېرې شوې دي."

د فراز مور هم د هغه په ليدو ډېر خوشاله شوه، غېږ کې يې ونيو او دواړه مخونه يې ښکل کړه. فراز هم د مور لاسونه ښکل کړل، بيا يې ورور ته غېږ ورکړه. ټول ډېر خوشاله وو، فراز ډېر بدلون موندلی و.

شپه شوه، ډوډۍ وخوړل شوه، خبرې ختمې شوې. ميرويس کاکا او رياض، د فراز ورور، په حجره کې پرېوتل، او فراز خپلې پخوانۍ کوټې ته لاړ. زرغونې څانګې ته وويل: "راځه چې ورور دې لږ تنګ کړو."

خو کله چې لاړې، فراز دروازه بنده کړې وه. دواړه ناهيلي بېرته راغلل. زرغونې فراز ته زنګ وواهه، خو هغه ځواب ورنه کړ.

شپه تېره شوه او د نازنين د څلوېښتي خېرات پيل شو. د نازنين ټول خپلوان راغلي وو. خېرات ختم شو، نو د فراز مشر ورور، ميرويس کاکا ته وويل: "موږ به لاړ شو."

ميرويس کاکا او ميرمن يې ډېر کلک وو چې پاتې شئ، خو دوي وويل: "کلي ته لاړ شو، هلته هم د خېرات پروګرام نيسو، او بيا به تاسو ټول راشئ. کوم خپلوان چې مو دي، هغوې هم دعوت کړي چې راشي."

په همدې خبرو يې خدای پاماني وکړه او لاړل کلي ته.

فراز زرغونې ته وويل زرغونې يوه خبره درته وکم...

زرغونه لګيا وه، د فراز په ويښتانو کې يې ګوتې وهلې،

او دا سندره يې په ډېر خوږ، نرم او غلي آواز کې پيل کړه، چې فراز يې د خيالونو دنيا ته بوتلو.

ما تصور دا ستا د زنې، ستا د خال کړی دی

د زړه کعبه کې مې طواف، ستا د وصال کړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مينې دښته کې ښښې، ابله د ازغو په څوکو

د عشق منزل ته مې مزل، څه په کمال کړی دی

خلک لاس پورته کړي دعا، د جنتونو غواړي

ما د هر څه په بدل، ستا د مينې سوال کړی دی

زما هر سحر دې ستا شي، زما هر بېګا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

ستا د ژوند د هرې لارې، ټول ازغې دې تل زما وي

د ګلونو خوشبويانې، د چمن ښکلا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

دا د مينې تهمتونه او دردونه ماله راکه

زما زړه کې دا دعا ده، پوره هر ارمان دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

دا دنيا مې پکار نه ده، نه جنت درنه زه غواړم

خدايه يو سوال مې قبول که، چې زما جانان زما شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې سندرې سره د زرغونې له سترګو اوښکې روانې وې، ژړل یې،

او فراز ویده شو، او په زرغونه هم د خوب چپه راغله.

یوه شېبه وروسته چې فراز فکر شو، ویښ شو.

ګوري چې زرغونه په خواږه خوب، مخامخ ورسره ویده ده.

فراز د زرغونې سترګو ته وکتل. د زرغونې معصومې سترګې له اوښکو ډکې وې.

فراز زرغونه له تندې ښکل کړه.

او په خپلو لاسونو یې د زرغونې اوښکې پاکې کړې.

زرغونې په خوب کې د فراز نه لاسونه تاو کړل او فراز یې خپل ځان ته نږدې کړ.

لږه شېبه تېره نه وه چې په زرغونې یخني او لړزه راغله، ټول وجود یې رپېده. د بیدارۍ احساس یې وکړ، خو زړه یې داسې ټکانونه خوړل چې د پاڅېدو توان یې نه درلود.

خپل سر یې د فراز سینې ته نږدې کړ.

د فراز هم پرې زړه درد وکړ او ځان ته یې نږدې کړه.

فراز غوښتل چې د زرغونې ساړه په خپل تنفس سره ختم کړي، نو د خپلې خولې ګرم پوکي یې د زرغونې مخ او ګریوان ته وکړل.

دواړه په لړزه شول. فراز ټکان وخوړ، کیناست او زرغونې ته یې په غلي غږ وویل:

"زرغونې... زرغونې!"

زرغونې په لړزیدلي غږ سترګې وغړولې: "څه دې، فرازه؟"

"زرغونې، پاڅه چې اذان ته لږ وخت پاتې دی، څوک را نه شي."

د زرغونې چې فکر شو، ځان ته یې وکتل، بیا فراز ته او د خوب ځای ته.

د وجود ټول ساړه یې ختم شول، خوله پرې ماته شوه، خپلې سترګې یې ټیټې کړې او ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"فرازه، وبښه، خوب وړې وم، په ځان نه پوهېدم."

فراز وویل: "الله دې وبښې، زرغونې، خو اوس لاړه شه، څوک را نه شي."

زرغونه پاڅېده او روانه شوه.

د فراز زړه درزېده چې هسې نه چا لیدلي وي.

په همدې سوچونو کې پروت وم چې اذان وشو. د لمانځه وخت شو، پورته شوم، لمونځ مې وکړ، بیا راغلم خپل ځای کې کښېناستم او کرم ریبم. له ځان سره خجالت وم.

په کراره مې له کوټې ووتم او لاړم حجري ته. هلته په انګړ کې کښېناستم چې کتل مې، حسنا راغله.

"لالا، دلته ولې یواځې ناست یې؟ راځه، دننه لاړ شو. چای هم تیارېږي، هلته به کښېنو."

ما ورته وویل: "حسنا جانې، راځه دلته کښېنه، ترڅو چې چای تیارېږي، دې تازه هوا نه به خوند واخلو."

هغه هم راسره کښېناسته. ویل یې: "لالا، نن به چکر ته ځو؟"

ما ورته وویل: "نه، نن نه، سبا به لاړ شو."

خو سبا مې د خور جانې څلوېښتي ده، بیا نه شو تللی.

زه بیا د نازنین په سوچ کې ډوب شوم او غلی پاتې شوم. حسنا وویل: "لالا، ولې غلی یې؟ یو څه ووایه، چکر ته ځو؟"

ما وویل: "سمه ده، مشوره به وکړو."

نن مې فکر بلکل بدل وو. زړه کې مې یو ډار وو، هر څه مې هېر وو.

په دې وخت کې د نازنین مور راغله. "فرازه زویه، راځه، چای تیار دی. چای وڅښو."

ما حسنا د لاسه ونیوله او روان شوو. کوټې ته لاړو. زرغونې چای راوړ، خو نن هغه هم خجالته وه او سترګې یې ټیټې وې. نه یې راته کتل. چای یې راته واچو، چای مو وڅښو.

د نازنین پلار وویل: "فرازه زویه، ستاسو کورنۍ ته مو پرون زنګ وهلی وو. نن هغوی هم راځي. سبا لخیره خیرات دی."

ما هیڅ ونه ویل. سر مې ټیټ کړی وو او خاموش ناست وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نازنین مور وویل: "زویه جانه، موږ منو چې نازنین زموږ لور وه، خو ته پرې زموږ نه ډېر وردردیدلی یې او دردېږې لا."

"خو زویه، دا به قسمت وو. نور دې خپل ژوند ته فکر وکړه. ځوان یې، ستا د کورنۍ له تا ډېرې هیلې دي. که ته داسې خفه یې، هغوی به څنګه خوشاله شي؟ نو د خپل فامیل لپاره همت په ځان کې پیدا کړه. د خپلې مور، خور او ورونړو په مخونو کې خندا راوړه. په دې کار سره به نازنین درنه په قبر کې خوشاله شي. هغې هم ستا خوشالي غوښتله."

زرغونه همداسې خاموشه ناسته وه، نن یې هیڅ نه ویل. زما هم زړه درزېده.

ما وویل: "مورجانې، زه څنګه د نازنین یادونه هېر کړم؟ د هغې هر یاد مې په زړه او ذهن کې نیغ ولاړ دی. هر څه چې ګورم، هغه راته یادیږي."

مورجانې وویل: "پوهیږم، زویه، خو خیر. هڅه وکړه چې ځان کې قوت پیدا کړې."

حسنا وویل: "مورجانې، ته لالا ته وایه چې موږ چکر ته یوسي مازیګر."

د نازنین مور وویل: "اوس لاړ شئ. نن مکتب ته مزې لاړ شئ، چکر ووهوئ، ساعت به مو تیر شي."

حسنا خوشاله شوه. د نازنین د مور مطلب دا وو چې زما فکر بدل شي. زرغونې وویل: "امه، زه به هم ورسره لاړه شم."

ما وویل: "نه، نن مېلمانه راځي. ته کور ته پاتې شه چې د مورجانې سره کومک وکړې."

زرغونې وویل: "مېلمانه مازیګر راځي، او موږ به غرمه بېرته راشو."

بس، زرغونه هم راسره روانه شوه او لاړو باغ وش ته. حسنا او صدف له موږ نه بیل شول. زه او زرغونه یواځې پاتې شوو.

زرغونې ماته نه کتل. ما وویل: "زرغونې، څنګه نن غلې یې؟"

هغې وویل: "هیڅ، همداسې."

"خو فرازه، د بیګانې کار ښښنه غواړم. هیڅ پوهه نه وم چې خوب وړې ومه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خیر دي، زرغونې، زه پوهېږم چې ته خوب وړي وې، خو شکر دی چې څوک پر مونږ راغلي نه وو. کنه، قسم دی، چې له دې شرمه به مړ وای."

زرغونې وویل: "فرازه، شکر دی چې تا راویښه کړم او فکر دې وکړ. بل نږدې وو چې د زړه د درزا او ساړه له لاسه مې زړه له خولې وتلی وای."

"دا څه وو، فرازه؟ داسې کار خو په ما مخکې هېڅ نه و شوی."

د فراز سترګې له اوښکو ډکې شوې. هغه ته د نازنین سره د لومړي ځل لیدل یاد شول، چې دواړه همداسې یخ نیولي او رپېدلي وو.

زرغونې ورته وویل: "ته راځه، دلته کښېنه." بیا یې د فراز له سترګو اوښکې پاکې کړې.

"فرازه، ولې؟ څه دې یاد شول؟"

فراز وویل: "زرغونې، ماته زما او د نازنین لومړنی ملاقات یاد شو. هغه شپه چې په هوټل کې وو، زه او هغه همداسې یخ نیولي وو."

زرغونې پوښتنه وکړه: "فرازه، دا ولې داسې کیږي؟"

فراز ځواب ورکړ: "زرغونې، نور نه پوهېږم. خو شاید کله چې دوه نابلده روحونه یو بل ته نږدې کیږي، نو داسې کیږي."

زرغونې وویل: "فرازه، نه پوهېږم، خو چې ستا سره یم، زړه مې ډېر ارام او راحت وي. خوشاله یم. او ته؟"

فراز ورته وویل: "زرغونې، ته پوهېږې چې زما حال اوس ښه نه دی. زما له ژوند نه زړه موړ شوی، هر څه نه راته نفرت راځي. خو د تېرو ورځو په پرتله یو څه بدل شوی یم. ستا نه مننه کوم، چې زما د ژوند لاره دې لږه بدله کړه. تا زه بېرته ژوند ته راوګرځولم. که ته نه وای، شاید دا ورځې به ډېرې سختې وې. خو ته یې چې بیا بیا د ژوند هیله راکوي. د دې هر څه نه مننه."

"که زه بیا ژوند ته راګرځم، نو شاید بیا دا هر څه هېر کړم، او بیا مینه و نه کړم. نه یې شم کولی."

زرغونې ورته وویل:

هریو غم به درنه لرکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشالی به در پسر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا خندا به راټولومه لکه پاڼې د ګل لختي

په څه چل به ځان ځایومه ستا خندا کې شوخي مستي

تا به زړه تابه ځیګر کم

تابه رنګ د مازیګر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا اوتر اوتر نظر له به د مینې د لاسه شم

ددې ژوند د غم لښکر له به زړوره تلوسه شم

په غماز به سم محشر کم خپل نصیب به زورور کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

خوشبویي ستا د ساګانو به ملګري د خپل سا کړم

په وړمو او په زلفانو به سپرلې ټول ورخطا کم

تا به ګل ځان به ډنډر کم اور به بل په لر او بر کم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

د زرغونې خوږ غږ ته فراز په سوچ کې ډوب وو. هر بیت یې په زړه کې لارې جوړولې، لکه څرنګه چې نازنین هم دا سندره په ډېر دردناک او ښکلي غږ کې ویلې وه.

سندره پای ته ورسېده، خو فراز لا هم خاموش او په فکرونو کې ډوب و. زرغونې د هغه خیالاتو نړۍ ړنګه کړه او وویل:

"د غم زویه، ما په څومره مشکله درته سندره وویله، تا نه راته ډاډ راکړ او نه دې ستاینه وکړه."

فراز موسکی شو او ورته وویل: "زرغونې، الله درته ډېر ښکلی غږ درکړی دی. که هر څوک دا غږ واوري، نو خاموشه کېږي او د خیالونو په دنیا کې ورکیږي.

مننه، نن دې خو د خولې نه یو ځل یوه خوږه جمله زما لپاره راووتله."

زرغونې وخندل او ویې ویل: "هله، پاڅه چې ځو. غرمه نږدې ده."

فراز وویل: "زرغونې، که غواړې، غرمه به همدلته تېره کړو، بیا به لاړ شو."

زرغونې وخندل: "پاسې، د غم زویه، اوس نو راته غرمه د حیواناتو او ځناورو سره جوړوې؟ زو، کور ته."

په دې وخت کې مو کتل چې صدف او حسنا هم راغلل. صدف وویل: "لالا، وږې شوې یم، ماته بولاني واخله."

ټول د بولاني والا خواته لاړو، بولاني مې واخیستل او بېرته روان شوو. لنډه دا چې مازیګر شو او د فراز کورنۍ هم راورسېده. څانګه، چې د فراز په جدایي ډېره خفه شوې وه، د لیدو سره یې فراز ته غېږ ورکړه او ښکل یې کړ.

"وروره، اوس څنګه یې؟ دلته راغلی موږ دې هېر کړو. څومره درپسې خفه وم. یوه ورځ مې د خفګان له امله ډوډۍ هم ونه خوړله."

فراز موسکی شو او ویې ویل: "واه، زما لیونې خورې! ما خو کومه میاشت یا کال نه دی تېر کړی، یوازې دوه ورځې مې تېرې شوې دي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فراز مور هم د هغه په لیدو ډېر خوشاله شوه، غېږ کې یې ونیو او دواړه مخونه یې ښکل کړه. فراز هم د مور لاسونه ښکل کړل، بیا یې ورور ته غېږ ورکړه. ټول ډېر خوشاله وو، فراز ډیر بدلون موندلی و.

شپه شوه، ډوډۍ وخوړل شوه، خبرې ختمې شوې. میرویس کاکا او ریاض، د فراز ورور، په حجره کې پرېوتل، او فراز خپلې پخوانۍ کوټې ته لاړ. زرغونې ځانګې ته وویل: "راځه چې ورور دې لږ تنګ کړو."

خو کله چې لاړې، فراز دروازه بنده کړې وه. دواړه ناهیلي بېرته راغلل. زرغونې فراز ته زنګ وواهه، خو هغه ځواب ورنه کړ.

شپه تېره شوه او د نازنین د څلوېښتي خېرات پیل شو. د نازنین ټول خپلوان راغلي وو. خېرات ختم شو، نو د فراز مشر ورور، میرویس کاکا ته وویل: "مور به لاړ شو."

میرویس کاکا او میرمن یې ډیر کلک وو چې پاتې شئ، خو دوي وویل: "کلي ته لاړ شو، هلته هم د خېرات پروګرام نیسو، او بیا به تاسو ټول راشئ. کوم خپلوان چې مو دي، هغوې هم دعوت کړي چې راشي."

په همدې خبرو یې خدای پاماني وکړه او لاړل کلي ته.

فراز زرغونې ته وویل زرغونې یوه خبره درته وکم...

فراز زرغونې ته وویل:

"زرغونې، له تا ډېره مننه کوم چې په دې سختو وختونو کې دې زما ملتیا وکړه. تا زه په دې غمونو او کړاوونو کې یوازې پرېنښودې، سختۍ دې راسره تېرې کړې. تا زما رټل او بد چلند وزغملو، نه پوهېږم چې زه به ستا دا نېکي څنګه جبران کړم او دا پور به څنګه پرې کړم."

زرغونې وویل:

"فرازه، ما هېڅ نېکي نه ده کړې او مه ورته د نېکي او احسان نوم ورکوه. له هغه لومړۍ ورځې چې مونږ دربواړه په هوټل کې د غرمې ډوډۍ خوړله، کله چې په نااشنایي کې دې ماته عزت او احترام راکاوه، او په تېرو وختونو کې دې په ما څومره باور کولو. زما نېکي د هغې په مقابل کې لکه د سمندر په منځ کې د باران یو څاڅکی په اندازه هم ده. که یو دوست د خپل دوست په سختۍ کې ورسره ولاړ نه شي، نو بیا هغه دوستي نه شوه."

خو، فرازه، زه ستا د ځواب په انتظار یم. او دا هم واوره، که اوس منفي ځواب راکړې هم، زه به خفه نه شم.

دا چې ته بیرته ژوند ته راګرځېدی، دا ماته هرڅه دي. ما صرف دا غوښتل چې تا یو ځل بیا خوشاله ووینم، او بس

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز د زرغونې په دې خبرو حیران پاتې شو. هغه په زړه کې احساس کړ چې زرغونه له څومره خلوص سره د هغه په ژوند کې شریکه وه، خو بیا هم نه پوهېدو چې څنگه دې پوروړي احساس ته ځواب ورکړي. د زرغونې د خبرو اخري جمله چې "زه اوس نه خفه کېږم که منفي ځواب هم راکړې"، د فراز زړه ته لاره وکړه. هغه ځان سره وویل، "دا څومره سپېڅلې او زړوره ده."

فراز په ټیټه لهجه کې ورته وویل: "زرغونې، زه تر اوسه دې خبرو ته اوزگار شوي نه یم. نازنین ته مې ژمنې ورکړې وې، خو ژوند راته یوه نوې لاره خلاصه کړې ده، چې ته یې برخه یې. زه نه غواړم چې تا خفه کم او ستا احساساتو سره لوبې وکړم."

زرغونه له فرازه مخ اړوي او په آرامه وایي: "فراز، زه پوهېږم چې ستا زړه کې د نازنین ځای خالي دی، او دا ځای هیڅوک نه شي ډکولی. ما د ملگرې په توگه ومنه، او که ژوند مونږ لپاره څه نوي پلان لري، نو زه به په تمه یم. خو که نه، نو هم دومره ماته کافي دي چې ته بیرته ژوند ته راستون شوې."

فراز د هغې نرۍ موسکا ولیده، چې د هغې د زړه ژورې خبرې یې پټې کړې. هغه ځان سره ژمنه وکړه چې د زرغونې دا لوی زړه به هیڅکله نه ماتوي. "زرغونې، زه به ضرور درته ځواب درکړم. د نازنین د خیرات څخه وروسته به له تاسره خبرې وکړم."

زرغونې په سترگو کې د خوشالۍ اوښکي راغلې، خو ژبه یې ارامه وه. "هر څه به خپل وخت ته پرېږدو، فرازه.

زه انتظار کوم."

فراز کلي ته ناوخته ورسید. هغه په مستقیم ډول هدیرې ته لاړ او د نازنینې د قبر ترڅنگ کیناست.

"نازنین، نه پوهیږم څنگه در ته ووایم. ما ته خو دا ډېره سخته ده چې تا سره کړې ژمنې ماتې کړم او په خپل ژوند کې بل څوک شریک کړم. زرغونه ډېره معصومه ده. ستا له تلو وروسته، هغې له ما سره ډېرې سختې تیرې کړې دي. زما بد چلن، کنځلې، او رټل یې یوازې د دې لپاره زغمل چې زه بیرته ژوند ته وگرځم.

اوس هغه هم نه پوهیږي. خپل زړه یې ما پورې تړلی، او مانه یې ځواب غواړي. زه ورته څه ووایم؟ زه ستا مرستې ته اړتیا لرم، نازنین.

خیر دی، نن شپه راته دا مشکل حل کړه. راته ووایه چې زه زرغونې ته څه ووایم. زه به دې په طمعه یم، زما شهیدې مینې، زما د غم ملگرې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې سره فراز په هدیره کې په چغو او سلګو شو، ښه یې وژړل، زړه یې سپک کړ. بیا خاموش روان شو او کور ته ستون شو. ډوډۍ یې وخوړه، خپلې کوټې ته لاړ او پریووت.

په دې وخت کې زرغونې ورته زنګ ووهه. فراز ډېر خفه و، او فکر یې بیا بدل شوی و. هر څه ورته له پامه بد راتلل.

زرغونې سلام وکړ. "څنګه یې، فرازه؟"

فراز وویل: "زرغونې، ښه نه یم. اړیکه بنده که."

زرغونې وویل: "یوه خو ته د غم زوی یې، کله هم خوشاله نه یې."

په دې سره فراز اړیکه بنده کړه. زرغونې بیا زنګ ووهه، خو فراز ځواب ورنه کړ.

زرغونې مسج وکړ: "فرازه، که دې ځواب رانکړ، نو یو ساعت پس به مې خپل ژوند ته د پای ټکی کېږدم."

فراز بیا ځواب ورنه کړ. زرغونې بیا زنګ ووهه، خو فراز په خپلو غمونو کې ډوب پروت و او ژړل یې.

یو ساعت تیر شو. زرغونې حسنا ته وویل: "ته به د مور جانې په موبایل فراز ته زنګ ووهې، په ژړا کې به ورته ووایې چې زرغونې زهر خوړلي او مړه پرته ده، هسې یې تنګو

حسنا لاړه، د مور جانې نه یې موبایل واخیست او د زرغونې ترڅنګ راغله.

زرغونې د فراز نمبر وهي او زنګ ورته وهي.

فراز چې موبایل وکتو، ګوري د نازنینې د مور نمبر دې. په ویره کې کټ کې کیناستو او موبایل اوکې کړو. "سلام مورجانې!"

ورسره سم د حسنا د ژړا غږ شو: "فراز لالا! فراز لالا!"

فراز په وارخطایي کې وایي: "څه خبره ده، حسنا؟ ته ولې ژاړې؟ کور ته خو خیر دی؟"

حسنا په ژړا کې بیا وایي: "فراز لالا... زرغونه... زرغونه..."

"څه شوي زرغونې؟ به وهلي نې؟"

"نه لالا، زرغونې زهر خوړلي او په کوټه کې مړه پرته ده!"

دی وخت کې د فراز له خولې یوه سخته چغه راوځي، او په زوره زوره وژاړي. مور یې کوټې ته ننوزي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"فرازه، فرازه! پاسه زویه، څه خبره ده؟ څه شوي؟"

فراز ټکان وخوري، له خوبه پاڅي. سترګې يې له ژړا ډکې او زړه يې په بې واره درزيږي.

"مورې، زرغونه هم د نازنين په شان مړه شوه، او زه يې پرېښودم!"

فراز په سلګو شي. مور يې ورته وايي:

"فرازه، دا ته څه وايې؟ خدای دې نه کړي! تا بد خوب ليدلی، ځکه د شپې دې لمونځ نه دې کړی."

فراز د مور نه غېږ تاو کړي او په سلګو شي. شاوخوا ته ګوري، هر څه بدل وي.

ټوله کورنۍ يې راشي. ورور يې وايي: "دا څه غوبل مو جوړ کړی؟ چغې وهئ، څه خبره ده؟"

فراز د ورور نه غاړه تاوه کړي. "نازنين او زرغونه دواړه مړه شوې!"

ورور يې ورته وايي: "دا څه د خرو خبرې کوې؟ هغوی خو ژوندۍ دي!"

بيا ژر موبايل واخلي او نازنينې ته زنګ ووهي. نازنين موبايل اوکي کړي:

"سلام فرازه!"

فراز په ژړا کې چغې کړي: "خدايه، ستا ډېر شکر دی!" او بيا موبايل مچ کړي.

نازنين ورته په حيرانۍ سره وايي: "فرازه، څه خبره ده؟ ولې ژاړې؟"

فراز خبرې نه شي کولی، سلګۍ وهي: "زرغونه... زرغونه چيرته ده؟ څنګه ده؟"

زرغونه چغه کړي: "فرازه، څه خبره ده؟ زه دلته يم!"

فراز شکر وباسي. کله د مور نه غاړه تاو کړي د خوشالۍ نه، کله د ورور نه، کله د خور نه، او کله د ورېندار نه.

مور يې وايي: "راځه فرازه، راځه!" او ټول له کوټې نه وځي. دوی د ناستې کوټې ته ځي او هلته کيني.

مور يې بيا وايي: "فرازه، څه خبره ده؟

فراز ټولو ته کيسه وکړه او ژاړې، ټول خفه شي.

فراز ښانګې ته وويل: "ماته جامې راکړه، زه زم نازنين ګورم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور او ورور یې وویل: "نه، اوس مه ځه،دلته مو واده پسر پورت دې. نه غواړو چې ځه دربانديې وشي."

فراز وویل: "نه، زه واده نه کوم. زه باید نازنین وګورم، کنه زړه مې چوي."

هلته نازنین او زرغونه په اندېښنه کې شول چې ولې فراز داسې بې واره سلګۍ وهل او ژړل یې. هغوی فراز ته زنګ وواهه.

"فرازه، څه خبره ده؟ څه شوي دي؟ ستا حالات ولې داسې دي؟ ولې ژاړې؟"

فراز ځواب ورکړ: "نازنین، درځم، له نږدې دې ګورم. زړه مې صبر نه کوي. ټوله کیسه به درته وکړم."

فراز جامې بدل کړې، د مور نه یې دعا واخیسته، او د کابل په لور روان شو. دومره خوشاله او ورخطا و چې غوښتل یې وزرونه وکړي او والوزي، د ناوزنین خواته ځان ورسوي.

په ټوډي موټر کې کیناست، ټوله لار یې شکرونه ویستل او دعاګانې یې کولې.

هلته نازنین چې خبر شوه فراز راځي، ځان یې لکه د ناوې سنګار کړ او په طمعه کیناسته. ټوله لار یې فراز ته زنګونه وهل.

د نازنین پلار خپل ولایت او کلی ته تللی و، او مور یې هم خپلوانو ته د واده دعوتونه ورکولو لپاره تللې وه.

لنډه دا چې فراز د نازنین کور ته نږدې شو. زنګ یې وواهه: "نازنین، ور خلاص پرېږده. یو سیکنډ انتظار هم نه شم کولی، کنه نور به مړ شم."

نازنین هم د کور ور خلاص پرېښود، خو زرغونه ورسره د کور په انګړ کې ولاړه وه.

فراز سا نیولي او ستړی ګوګل کور ته ننوت. څنګه چې یې په نازنین سترګې ولګېدې، منډه یې کړه، سلګۍ ونیوه او نازنین نه یې کلکه غاړه تاوه کړه. لکه د لېونو، په غاړه یې پرېوت او ښه یې وژړل. بیا یې ښه ډېره ښکل کړه. ځمکې ته ښکته شو، د شکر سجدې یې وکړې.

بیا پورته شو، د زرغونې نه یې هم غاړه تاوه کړه، او اوښکې یې روانې وې. ژړل یې او زرغونه یې هم ښکل کړه. نازنین د لاس نه ونیوه:

"راځه، فرازه، کوټې ته لاړ شو."

درې واړه روان شول، کوټې ته لاړل او کیناستل. نازنین ته یې وویل: "خواکې مې کینه." نازنین کیناسته، او فراز یې سر په زنګون کېښود. نازنین یې اوښکې پاکې کړې او ورته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"فرازه، زما زړه دې له خفګانه اوچو. څه خبره شوې؟ ولې داسې ژاړې؟"

فراز کيناستو نازنين يې بيا ښکل کړه او کيسه يې ورته شروع کړه

نازنين هم خفه شوه خو کله چې يې د خپل او زرغونې اړيکي په اړه وويل نازنين غوصه شوه

فرازه دومره ژر بيوافا شوي وې چې زما د قبر کبل لا اوچه شوي نه وه زما د څلويښتي خيرات شوي نه وو او تا بيا د زرغونې سره اړيکه جوړه کړي وه

زما مينه دومره کمزوره وه

او بيا نازنين زرغونې ته مخ واړو ته خو مې دستي ميراث ته بلهوهلي ناسته يې اوس به هم دعا کوي چې زه مړه شم چې فراز درته پاتې شي

زرغونې خاندل نو زما څه ګناه ده داخو د فراز خوب وو څه رښتيا خو نه وو

او کله مې چې نازنين ته د زرغونې د هغې شپې کيسه وکړه چې ماسره ويده شوي وه نو نازنين بالښت پورته کړو او دوه بالښته يې ووهلم د غم بچيه ته صبر ټوپک راوړم په خپلو لاسونو دي مړ کوم تا لا دې سپيري سره شپه کړي او په ژړا شوه

لاس مې ترينه تاو کړو ګراني ته پوهيږې چې ما ستا په مرک دومره ژړلي وو چې نور مې سترګو کې اوښکي نه وې

که دا زرغونه نه واي ما ځان وژنه کوله خو دې بيچاره زما له غمه چې ما ورته انکار وکړو زهر وخوړل او ځان يې مړ کړو

نازنين وويل که زه واي ما ورته خپله يو چارک زهر ورکول

ما د نازنين نه لاس تاوکړي وو زرغونه پاسيده چاي پسي لاړه

ما نازنين ته وويل ګراني زه ډاريږم چې دا خوب مې رښتيا نه شي او تا په رښتيا د لاسه ورکم

نازنين وويل نو حل لاره څه ده فرازه څه وکو زه ته مه رازه ما پسي زه به درشم

زه د غم لوري که په تا څه وشي خو بيا همدا خبره شوه

خه نو څه وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسي به وکړو چې مه ته رازه او نه زه واده به وکړو زه به کله کله په چکر درزم

کنه پیدا دي وړم

کینه د غم زویه مه ته رازه او نه زه

چې همدا اوس مړه کیږم زه درم

نازنین مې غیږي ته جوخته کړه زرغونې چای راوړو ګلاسونه یې ډک کړ کیناسته

زرغونې وویل خه فرازه بیا هغه شپه نور څه وشول

ما ویل بیا په ما او تا لړزه دي وخت کې مې نازنین په خوله لاس کیښود او په تشي کې یې وځکوندلم د غم زویه بله خبره دې له خولي وانه ورم زرغونې وخاندل ته خو غلې شه میراث خوري

ما بیا وویل نازنین ته پوهیږي زرغونه او زه داسي رپیدو لکه هغه هوټل کې چې زه او ته رپیدو

نازنین د غوږ نه تاو کړم نور بس کوي کنه

چای مو اوڅښو ډوډۍ نه وروسته مې وویل زرغونې زه به نور لاړ شم په ما خو مرک تیر شوي وو اوس مې سترګي خوږي شوي ته مې ولیدې هیڅ یقین مې نه کولو

او بل سبا نه بل سبا هسي هم درپسي درزو وړو دې

نازنین وویل پاتي شه شپه وکړه پلار مې هم نشته کور یوازي دې

ما ویل نه یوازي ستا او د زرغونې لیدل مې ارمان وو هو لک به انتظار وکم چې حسنا او صدف هم وګورم

چې کتل مو هغوې هم راغلل منډې یې کړل له غاړي مې تاوي شوي دواړه مې ښکل کړل او حسنا مې له غوږونو تاوه کړه چې تا ولې ویلي چې زرغونې زهر خوړلي

هغه حیرانه شوه لالا ما کله ویلي زه خبره نه یم

ولي هغه خوب کې دې راته زنګ نه وو وهلې

زرغونې او نازنین وخاندل

رخصت مې ترینه واخیسته او روان شوم په تلو کې نازنین راته اواز وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ای د غم زویه ته کوټې ته راشه یو څه درکوم دا هم یوڅه نازنین مخکې او زه ورپسې کوټې ته دننه شوم

څنګه چې کوټې ته دننه شوم، نازنین د ګریوانه ونیوم او په غوسه یې وویل، "ته چېرته داسې په اسانه راځخه تللی شې؟ تا خو د ژړا او دوکې په بهانه د زرغونې په مخکې زه داسې ښکل کړم او داسې غاړه دې رانه واخیسته، ته به وایې زه دې په کور کې نکاح شوې ناسته یم!"

ما په ارامۍ وویل، "نازنین، ته څه کوې؟ اوس به څوک راشي او وبه مو ګور که چا ولیدو پوزه به مې پرې شي، مور به په لوی شرم کې اخته شو!"

نازنین په خندا وویل، "ته دې د خپلې پوزو غم خورې؟ دا زما لکه پوزه نه وه، د جوارو توقه وه!"

دې خبرې سره مې خدای خندا راوسته او په لوړ اواز مې وخندل. نازنین په غوصې سره راته وویل، "ته لا راته خاندې؟" او بیا یې د غوږه ونیولم او کش یې کړم.

ما ورته په عاجزۍ وویل، "نازنین، غوږ مې پرېږده، سور کېږي او بیا به زرغونه پوهه شي!"

نازنین په موسکا کې وویل، "پوهه دې شي، څه پروا لري؟ بیا یې غاړه راکړه."

راته یې وویل، "خو د غم زویه، پاتې شه، شپه وکړه او سهار وختي لاړ شه."

ما ورته وویل، "نه نازنین، واده ته یوازې دوه ورځې پاتې دي. هلته د واده تیاریانې کوو، نه شم پاتې کېدلی."

نازنین خه کلک نیولی وم او خه ډېر ډېر یې ښکل کړم. ما ورته وویل، "نازنین، زړه دې اوس سم شو؟"

نازنین په خندا کې راته وویل، "نه، دا مټ دې دې خوا کړه!" او بیا یې په مټ داسې کلکه چکه ولګوله چې د هغې غاښونه مې په مټ کې دننه شول. ما د شرم او ویرې له کبله چغه نه شوه کولی، ځکه چې څوک پوهه نه شي، خو د درد له لاسه مې له سترګو اوښکې راغلې.

بیا یې راته وویل، " د غم زویه، دا یاد ساته، زه به دې یادېږم."

مور دواړه ووتلو. زرغونه او نازنین تر دروازې پورې راسره راغلل. ما زرغونې ته وویل، "ته لږ نږدې شه." نازنین په بېړه وویل، "زه، زه، ناوخته کېږي."

ما زرغونه له سره ښکل کړه او ورته مې وویل، "شکر چې خوب و. د نازنین په اړه خو زه خفه نه وم، هغه خو مړه وه، خو ستا په اړه ډېر خفه وم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین له شا خوانه کش کړم خا زه خیر دیته خفه وي زه به دې خوښه شم دا دوه ورځي خي په خوشالی سره تیري کړه نوره خوشالي دې ختمیږي دومره به دې وکړوم چې دا میراث خوره دې له یاده اوباسم

ما وویل نازنین ته مې یوځل بیا پریږده چې زرغونه د سر نه ښکل کم

نازنین د لاس نه کش کړم هله زه چې بیا دربانډې شپه راځې

مخه خه مو وکړه او ترینه روان شوم

زرغونې نازنین ته وویل د امه لوري کوشش وکه چې د همیشه لپاره فراز او د هغې کورني خوشاله اوساتي د فراز کورني ډیره مینه ناکه او خه کورني ده فراز خو دې هسي هم خاوند دې ته به کوشش وکړي چې د کورني او خپلوانو زړونه یې خپل کړي نو ته به بیا خوش قسمته اوسي

داسي نه وي چې یواځې فراز خپل کړي او نور شاته کړي دې کار کې ته خوشالي نه شي ترلاسه کولي

ژوند او سکون د ټولي کورني په موجودید کې وي

که خبره شوم چې هغوي دې خفه کړي نو د امه لوري زما خبره په خلاسو غوږونو واوره چې رازم او د بني په سره در باندې کینم

زما خبره دروغ ونه ګڼي

نازنین وخاندل او وي ویل هو نو ته خو په ترپ ناسته یې زما میراث ته او ته بي غمه شه دا موقه به درته در نکړم او دا ارمان به دې په زړه کې پاتي کم

زرغونې وویل زه هم همدا غواړم خو خبره اوسه دواړه لاړل کوټې ته

فراز کلی ته ناوخته ورسیدو په ټوله لاره کې یې کلیوالو ورته زنګونه وهل چې هلکه شپې ته مو درله د نګریزو پروګرام جوړ کړي چې وختي راشي

فراز چې ورسیدو ورونږو یې حجره جوړه کړي وه څراغونه یې په کې روښانه کړي وو د چایو انتظام یې کړي وو

لږه شیبه وروسته د کلی هلکان سره د نکریزو منګي او رباب سره راغلل

پروګرام جوړ شو هلکانو ګډاګاني او سندري شروع کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلیوال ځوانان خو داسي پروګرامونو ته بهانه ګوري چي ټول سره یو ځای شي

فراز به کله کله د خپل لیدلي خوب فکر کې لاړو ټکان به یې وخوړو

دي وخت کې نازنین زنګ ووهو فراز موبایل اوکي کړو

نازنین چې د خلکو شور چکي سندري او د ساز اواز واوریدو فراز ته یې وویل ني ني ماته به سندره وایي
موبایل دې مخامخ جیب کې واچوه مه یې بندوه

فراز د حجري نه ووتو او نازنین ته یې وویل د غم لوري شرم دې دا خلک به څه وایې

بس خلک چې هرڅه وایې زه یې کیسه کې نه یم ماته به سندره وایې

فراز وویل ته یې څه کیسه کې یې شرم ته ما جوړوي خو زما خبره هم یاد لره چې بیا زه هم دربانديې یو کار کوم

نازنین وویل بس ماته قبول دې ستا هر شرط خو ماته سندره ووایه

فراز وویل سمه ده خبري به نه کوي

حجري ته لاړم مجلس شروع وو هلکانو کش کړم چې فرازه یو دوه سندري ووایه ما هم بهانه غوښتله خو د شرم
لپاره به مې ویل هلکانو خه خبره نه ده بده ده چې زه سندري ووایم خو کش یې کړم

زه هم کیناستم او سندره مې شروع کړه

ستا میني دیوانه کړم مجنو یې مستانه کړم

ستا میني دیوانه

لیلا د رنګه توره مجنونه ورته ګوره

لیلو خمارو سترګو زه ورک په بیابانه کړم ستا میني دیوانه

مجنون ویلي لیلي نور مه کوه ګیلي

زما سره پخلا شه چې جوړه یارانه کړم ستا میني دیوانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليلا ويل مجنونه لک راشه جيګر خونه

يو ساعت راسره کينه چې ځان مې مستانه کړم ستا مينې ديوانه

چې محبوبه دې څنګوينه وا د غاړې لونګينه نن دې دوران دې

دا دوه سندرې مې وويل نور ترينه شاته شوم موبايل مې له جيبه غلې ويسته او په ارامه له حجرې ووتم

نازنين او زرغونې وويل مننه کوم ډير خوند يې وکړو

ما ورته وويل نازنين زما شرط ته هم امده اوسه او ياد يې لره

ويل يې سمه ده خو خير دې اوسې نه يې ووايه چې ځان امده کم

ما ويل اوس يې نه وايم پيا يې چې وخت راغې درته يې وايم

زرغونې غبږ کړه فرازه که ستا شرط يې ونه منلو نو بيا ماته ووايه چې په زور يې ورباندې ومنم

ما وويل سمه ده زه ځم حجرې ته تاسې ويدې شې

لاړم حجرې ته هلکانو نکريزې واخيستې او راته يې ووهل

هلکانو خپلو ځانونو ته هم ووهل پروګرام ختم شو څه هلکان لاړل او څه حجره کې ويده شول

ما ترينه اجازه واخيسته فياض مې ورسره پريښودو او زه کور ته دننه شوم ويده شوم

سهار وختې پاسيدم د لمانځه نه وروسته مو د واده لپاره پروګرام برابر کړو چې بايد نن دا کارونه ټول ختم کړو

ځکه چې سبا سهار د ناوې پسې تک دې واپس ايله ماښام ته ورسيږو نو د ماښام نه واده شروع کيږي او بله ورځ غرمه ختميږي

ټوله ورځ مو په منډو تيره کړه ماښام ته بيا د نکريزو پروګرام شو د تره زامنو او لورګانو پروګرام نيولې وو بيا تر نيمې شپې کيناستو

سهار شو موټرې مو وغوښتل د تک لپاره څلور موټرې شوې د کلي څه ځوانان او مشران مو هم واخيستل خپلوان هم شول

دلته مو د ماښام پروګرام لپاره فياض سره د تره ځوې مې ماما دوه زامن يو څو کليوال پاتې شول

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې راسره شوه ځانګه او ورینډا مې پاتې شول چې میلمان وو کور کې او بل مازیګر څه خپلوان او کلیوالي ښځې او انجوني هم راتلل نو دوي مو د کور لپاره پریښودي

ورور مې میرویس کاکا ته زنګ ووهو چې مونږ حرکت وکړو دومره نفر یو

روان شولو تر غرمې مو ځان ورسو ډوډۍ مو وخوړه

میرویس کاکا ته مو وویل چې مونږ ته رخصت راکړه چې مونږ لاړ شو

زه او نازنین یې کور کې جوړه کینولو ترڅو د نازنین خپلوان ما وګوري

د تره زوی مې موټر کور ته دننه کړو نازنین زرغونه او مور مې شاته سیټ کې کیناستل

دا چې نوره کیسه په خوب کې تیره شوي نه غواړم چې بیا یې تکرار کم نو حرکت مو وکړو

مور مې نازنین ته قران کریم غیږه کې ورکړو چې لوري دا واخله

ورور مې په تره زوی ډیر ټینګار وکو چې په لاره کې ډیر په ارامه زه همداسې وشول قضا مازیګر کورته ورسیدو

کلی ته په رسیدو زوانانو وسلې ویستلې او په ډزو شول

د کلي ماشومانو مو مخې ته په منډه شول یو چغه او د خوشالۍ شور جوړ شو

کلیوالو ښځو هم کورونو نه حرکت وکړو زمونږ نه مخکې زمونږ کور ته ورسیدې ترڅو ناوې وګوري

موټر چې د کور په دروازه ننوتو د ماشومانو او د ښځو غوبل جوړ وو دننه شولو د شیرینیو او چاګلیټونو باران جوړ شو لپې پلې راوریدله

د موټر نه ښکته شوم نازنین ته مې دروازه خوشې کړه نه ښکته کیده غوښتل یې ما وزوروي ما خپل دستمال ځانګې ته ورکړو ته دا ونیسه چې په غیږه کې ښکته کړم

نازنین پوهه شوه رو یې راته وویل صبر وکړه د غم زو اوس مې شرموې لاس یې را اوږد کړو د موټر نه راووته او بیا د میو باران شو ما لاس د نازنین مخ ته نیولې وو چې ونه لګیږي

لاړو د ناستې ځای یې جوړ کړي وو هلته کیناستو امپیټرې چالانه شوه او ګډاګانې شروع شوې

زرغونه او ځانګه راغلل زه یې هم کش کړم او نازنین یې هم پاڅوله

دواړه په ګډا شولو ټولو ښځو او انجونو خندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګډا مو ختمه کړه د کیک او شربت مراسم ختم شول ما نازنین ته وویل زه به لاړ شم بیرون چې د واده پروګرام روان دې

نازنین غلې شانتې زما غوږ کې وویل ګوره چې ډیر وخت تیر نه کړې ما ویل سمه ده

بهر ووتلم هرڅه سم روان وو د شپې ډوډۍ مو ورکړه د سیل پروګرام هم شوي وو

ما پسي مې ورور راغې ته راشه کور ته چې ملا صیب مو راوړي نکاح دې وتړي

لاړم د نکاح مراسم هم خلاص شول بیرون سیل شروع شو ما غوښتل یو ځل نازنین وګورم

کله چې د کوټې مخې ته ورسیدم نو کوټه له انجونو ډکه وه زرغونه ووتله او راته یې وویل شا صیب اوس لپاره تاسو نه شې کولې چې خپلې کور ودانې سره وګورې تاسو به د هغې لیدلو لپاره کم څه کم درې څلور ساته انتظار کوې

ما ستړ وګرو زرغونې خیر دې دروازې نه یې یوځل ګورم

زرغونې راته اجازه رانکړه او بهر ووتلم

سیل خه په ګرمه کې وو ګډاګانې سندرې خوشالې لاړم د ملګرو سره کیناستم

نه پوهیږم چې هیڅ خوند یې نه راکو زړه مې درزیده او یوه ویره راسره وه ملګرو به خندل خبرې به یې راسره کولې خو زما فکر کې نازنین وه

یو وخت ملګرو نکریزې تیارې کړې د هنرمندانو مخې ته یې چوکې او میز کیښود زه یې کینولم د نکریزو سندره چالانه شوه ملګرو راته نکریزې ووهل هلته کور کې هم د تخت شانې مراسم جوړ شول لاړم کور ته نازنین په چوکې ناسته وه زه یې هم خوا کې کیناستم نازنین په خپلو نرمو لاسونو زما لاس ونیوه د شرم نه یې نه کتل ساه یې اخیستله او په لاس کې راته نکریزې ووهل ټولو چغې او چکې کړې خو نازنین ډیره ورخطا ښکاریده لکه زما یې زړه بې واره درزیده

ما ورته غوږ کې وویل د غم لورې ولې داسې ورخطا یې

هغې وویل لارې شه هیڅ نشته

ما ویل څه خبره خو شته زما هم زړه درزیږي ویل یې لرې شه کنه چغه وهم

زرغونې مونږ ته خندل راغله ویل یې فرازه دا څه پخ پخک کوې څه خبره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل هیڅ هسي دینه مې پوښتنه کوله چې مور او پلار ته دې ویلي چې زه دلته یم دي سره نازنین مسکي شوه او زرغونې خه وخاندل

د نکریزو پروګرام ختم شو بهر ووتم سیل هماغسي په درز کې شروع وو

شپه نیمي ته رسیدلې وه کور کي ارامي شوه خو دیره کې لا شور جوړ وو نیت مې وکړو چې نور لاړ شم کور ته

لاړم کور ته مور دې مې ناست وو د کلی ښځې تللي وي یواځې خپلوان پاتي وو

یوه شیبه ورسره کیناستم موبایل مې راویست زرغونې ته مې میسج وکړ

که تاسو نور مهرباني وکړي زما د خوب وخت پوره شوي غواړم ارام وکړم که تاسو له کوټې نور راوزي

لږه شیبه وروسته د کوټې نه د خندا اواز راغې زرغونې دومره په زوره وخاندل چې ټول انګړ یې پسر واخیست

میسج یې وکړ

ګرانه فراز جانه د قانون له مخي نن شپه دا کوټه زمونږ ده تاسو کولې شي د مور په کوټه کې ارام وکړي سر له سبا ستا حق جوړیږي

میسج یې وکړ او بیا یې خندا پورته شوه

ما ورته ولیکل سمه ده تاسو ته خه شپه غواړم زه لاړم د فرهاد دې حجره کې ارام کوم

پاسیدم انګړ کې مې ټوخي وکړ او د دروازي په طرف مې د تک تمثیل وکه

دې وخت کې مې کتل څانګه له کوټې ووته

فرازه وروره څه خو دې پکار نه وو

ما ویل نه هیڅ مې پکار نه دې

زرغونې اواز وکړ رازه ارام دې وکړه مونږ ووتلو

ما ویل نه مننه زه ځم د ملګرو خواته تاسو ته خه شپه

همداسي ووتلم زرغونې ډیري چغې کړي زما فکر یې خراب کړو

یوه شیبه حجره کې کیناستم کتل مې نازنین میسج وکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غم زويه زه دې دلته د مور سر لپاره راودي يم ژر راشه کنه خپله درپسي درځم

ما ورته ميسج وکړه ته پوهه شه زرغونه او ځانگه پوهه شه زه نه درزم

وي ليکل شرم دې د غم زويه ژر راشه

ما وويل ورته چې بس فکر مې خراب شو نور موبايل بندوم قراري ويده شي

موبايل مې بند کړه

گورم چې راپسي يې راته د ماما وړه لور وليږله راغله ويل يې کور کې درته اواز کوي

زه هم روان شوم دننه شوم کور ته ټوخي مې وکړ انجوني له کټوي ووتل ځانگه د دروازي مخکي ولاړه وه ويل يې اول به روپې راکوي بيابه دننه زي

ما ويل دا رواج خو والله که په يوگاندا کې هم اوسي دا کوم رواج دې

ويل يې بس دا زما رواج دې

زما جيب کې د شلو روپو کاپي ټوله مې ورته ورکړه رانه په خوشالي سره روانه شوه

ما په ځان کلمه وويله دروازه مې ټک ټک کړه او په قراره ننوتم

نازنين لکه د ځوارلسمي سپوږمۍ ناسته وه په ليدو مې زړه په ټوپونو شو

منډه مې کړه او کلکه مې په غيږه کې ونيوله په ټوله کوټه کې مې وگرزوله بيرته مې تخت کې کينوله او خه ډيره مې ښکل کړه

نازنين وويل بس که نور د غم زويه څه چيرته خو درنه ځم نه چې ځان نه دې ليونې جوړ کړي نور به ترمرگه درسره يم مه ورخطا کيږه

ما ويل نازنين زړه مې غواړي چې دې وخورم ته لا وايې صبر وکړه سر مې پخپل غيږه کې کيښود او ورته مې کتل

نازنين په خندا شوه او وي ويل خدايه زما دې توبه وي څه ناديده سره مې سر شو کله يې جلۍ نه دې ليدلې همداسي راته گوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل نازنین خبره د ښایست ده نن که حوري هم تا وګوري نو ستا له حسن نه به وشرمیږي نن ته ډیره ښایسته ښکاري

نازنین کیناسته ځانته یې نږدې کړم او ښکل یې کړم فرازه زما خاونده زما دنیا زما اوجوده زه د الله نه ډېره شکرګزاره یم چې اول یې ته زما ژوند ته راوړلې او بیا یې راته د ټول عمر لپاره راکړي

او بیا یې وویل فرازه رازه چې دواړه د شکراني لمونځ وکړو چې مونږ دواړه الله یو بل ته ورسولو

ما ویل سمه ده رازه زه په لمانځه ودریدم دا هم راغله زما سره جوخته خې لاسته ودریده لمونځ مو وکړو او بیا مو دعا وکړه د الله نه مو د خوشاله ژوند او نیک عمله اولاد غوښتنه وکړه

نازنین زما په ځنګون سر کیښود فرازه ته پوهیږې چې ما ددې وخت څومره ارمان کړی وو ما ویل کله به وي چې زه مې د فراز په غیږه کې سر کیږدم نن مې الله دا ارمان پوره کړو

ما وویل نازنین زه ډیر خوش قسمته یم چې الله راته ته راکړې نو اوس نور هیڅ غم نه لرم او نه کوم ارمان

بیا مو د فامیل خبرې شروع کړې

نازنین وویل بس که فرازه زه په هرڅه پوهیږم ترڅو چې ژوندۍ یم دا موقه به تاته در نه شي چې څوک زما له خوا تاته شکایت وکړي زه به ستا د کورني داسي قدر او عزت کوم لکه د خپل مور پلار خویندو او ورڼو

ما نازنین له غاړې تاوه کړه او ښکل مې کړه اوس نو نمبر د نازنین د ښکلولو راغې وي نیولم ما ویل نازنین لک صبر دا ګروپ به ګل کړم بیابه کیسي کوو

ګروپ مې ګل که نازنین خه ښکل کړم بیا یې سر زما د سر لاندې کیښود او ځانته یې نږدې کړم

پاااااااااااااییییییییې

ملګرو ستاسو د هریو نه له زړه له کومې مننه کوم چې په دې کیسه کې مو ماسره تر اخیره ملتیا وکړه ماته مو ډاډ راکړو کیسه مو خوښه کړه او تردې ځایه مو راورسوله

رب دې د ټولو هغه ملګرو ارمانونه پوره کړي چې چا چا پوري زړه تړلې اوسي رب مو ټول خپل مقصد او مینه کې کامیاب کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او هغه ملګرې چې خپل مرام ته نه دې رسيدلي رب دې ورته صبر نصيب کړي

ملګرو د يو چا په تک ژوند نه ختميږي کوشش وکړي د ژوند لپاره لاره ولټوي ژوند نوري ډيري خوشالي هم لري همدا ژوند نه دې چې بس ختم شو يقين لرم چې داسي يو وخت به دربانديې راشي چې په نوي ژوند کې به مو پخواني يادونه بلکل ورک شي

رب مو تول خوشاله لره ترڅو چې د يوي بلي نوي کيسې سره ستاسو حضور ته رازم تاسو په لوی خدای ج سپارم د الله پامان

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library